

10th March 1958]

MR. SPEAKER : The question is—

‘ That leave be granted for the introduction of the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1958 ’.

The motion was put and carried and leave was granted.

THE HON. SRI V. RAMIAH : Sir, I introduce the Bill.

V.—GOVERNMENT MOTION.

DISCUSSION ON THE MEMORANDUM SUBMITTED BY THE
GOVERNMENT OF MADRAS ON THE REPORT OF
THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION.

MR. SPEAKER : To-day we are going to discuss the memorandum submitted by the Madras Government on the report of the Official Language Commission. The Hon. Minister for Finance will move the motion.

9-00
a.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் கீழ்க் கண்ட தீர்மானத்தை இந்த சபை முன் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“ That the memorandum submitted by the Government of Madras on the Report of the Official Language Commission be taken into consideration ”.

இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த சபை முன் வைக்கின்ற முறையில் இதைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றன என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த மொழிப்பிரச்சனையானது சமீபத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பிரச்சனை அல்ல. பல வருஷங்களாக இந்த பிரச்சனை நம் நாட்டில் இருந்துகொண்டு வந்திருக்கின்றது. சுதந்திர இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே நம் நாட்டுக்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்கின்ற கருத்து எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து. அதிலும் முக்கியமாக மகாத்மா காந்தியடிகள் நம் நாட்டினுடைய சுதந்திர இயக்கத்தில் பங்கெடுக்க ஆரம்பித்த பிறகு இந்த மொழி பிரச்சனை ஒரு நாட்டுப்பிரச்சனையாகி அதை பல சந்தர்ப்பங்களிலும், அதாவது ஒவ்வொரு சமயத்திலும் விளக்கி அதை எப்படி தீர்க்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் நமது தலைவர்கள் ஆலோசனை கூறினது மட்டுமல்ல, பல சமயங்களிலும் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த பல கட்சி கூட்டங்களிலும், பல மகாசபைகளிலும் அதைப்பற்றி தீர்மானிக்கப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன. மகாத்மா காந்தியடிகள் சுதந்திர இயக்கத்திற்குப் பாடுபட்ட காலத்தில் அவர்கள் தீவிரமாக நம்பினார்கள். அந்த நம்பிக்கையை மக்களுக்கும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நம் சுதந்திரத்திற்கு ஒரு அடையாளம் உண்மையிலேயே ஏற்படவேண்டுமானால், நம் நாட்டு மொழியொன்று தேசிய மொழியாக ஆக வேண்டுமென்பதைப்பற்றி எடுத்துரைத்து வந்திருக்கிறார்கள். மகாத்மா காந்தியோடு தோளோடு தோள் கொடுத்து, அன்று சேவை செய்து வந்த எல்லோரும் அதை ஒப்புக்கொண்டு, இந்த தேசிய மொழிப் பிரச்சனையில் பேராதரவு கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகவே, இந்த தேசிய மொழிப்

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

பிரச்சினையானது—இப்போது எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினையில்—அதிக காலமாக, நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வேண்டுமென்று கூறிய நான் முதலாக, இந்தப் பிரச்சனை நாட்டின் முன் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட எல்லாக் கட்சிகளும் இந்த தேசிய மொழிப் பிரச்சினையில் ஒன்றுபட்ட கருத்தைக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த தேசிய மொழி எந்த மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி நல்ல முறையிலே பரிசீலனை செய்து பார்த்து, ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து, சர்ச்சை செய்து, கடைசியாக ஹிந்தி மொழியைத்தான் நம் தேசிய மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று—காங்கிரஸ் மகாசபையின் தீர்மானம் மட்டுமல்ல—எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே மற்ற, சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட, எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அந்த அடிப்படையில்தான் இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டி வந்தது என்பதை நான் இந்தச் சபையின் முன் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அரசியல் நிரணய சபையிலே இந்த மொழிப் பிரச்சினையின் மீது விவாதம் வந்த போது—அந்த சமயத்திலே நானும் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்த காரணத்தினால் அங்கு நடந்த விவாதத்திலே நானும் பங்கு எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது—அன்றைக்கு இரு அபிப்பிராயங்கள் நிலவி வந்தன. ஒன்று, ஒரு அடிப்படையான அபிப்பிராயம்—எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அபிப்பிராயம்—எந்த விதமான மாறுதலும் அந்தக் கருத்துக்குச் சொல்லப் படாத அபிப்பிராயம்—ஒரு நான் இல்லாவிட்டால் ஒரு நான் ஹிந்தி தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்கிற கருத்தை, அந்த சமயத்தில் யாரும் மறுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆனால், இந்த ஹிந்தி மொழி எப்போது அகில இந்திய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்ற முறையிலேதான் கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்து வந்தது. நான் என் வார்த்தையை உபயோகிக்கும்போது தேசிய மொழி என்று வேண்டுமென்றே உபயோகித்து வந்திருக்கிறேன். அந்த சமயத்திலே அந்த மாதிரி ஒரு கருத்து நிலவி வந்தது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்று, ஒரு சரார், இந்த ஹிந்தியை—நமக்கு சுயராஜ்யம் வந்தாகிவிட்டது—நமக்கு சுயராஜ்யம் வந்தவுடனே, அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு அடையாளமாக இருந்த ஆங்கிலத்தை உடனடியாக நீக்கிவிட்டு, ஹிந்தியை தேசிய மொழியாகச் செய்யவேண்டுமென்று ஒரு சிலர் பிடிவாதமாக அங்கு சொல்லி வந்தார்கள். அன்றைக்கு அதற்கு எதிர்க்கட்சி—ஹிந்தியை தேசிய மொழியாகக்கொண்டு வரக் கூடாது என்கிற எதிர் கட்சியல்ல—ஆனால் உடனடியாக ஹிந்தியை தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்வதால் கஷ்டம்தான் ஏற்படும், ஆகவே ஹிந்தியை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வது இப்போதைக்கு நடக்கக் கூடிய காரியம் இல்லை என்பதுதான். இந்த இரண்டு கட்சிகளுக்குந்தான் அந்த சமயத்திலே மோதல் ஏற்பட்டது. அந்த மாதிரியான ஒரு மோதல் ஏற்பட்டதன் காரணமாக ஒரு சமயம் அரசியல் நிரணய சபையிலே இது தீர்க்கப்படாத ஒரு பிரச்சினையாக வந்துவிடுமோ என்று நினைக்கக்கூடிய ஒரு கட்டம் ஏற்பட்டது என்பதை நான் இந்த சபையின் முன் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அந்த சமயத்தில்தான் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய காலம்சென்ற கோபாலசுவாமி அய்யங்கார் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையில் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு சமாதானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற அடிப்படையில், அவர்கள் இப்போது அரசியல் சட்டத்திலே கண்டிருக்கிற பகுதிகளை உருக்கொடுக்க அதை எல்லோரும் விவாதிக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்த அடிப்படையில் முதன் முதல் ஏற்பட்ட ஒன்று நம் நாட்டிலே பல மொழிகள் இருக்கின்றன, அந்த எல்லா மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்கிற ஒரு அடிப்படையான நிலைமையை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று அதிலே போடப்பட்டது. அதற்கு அடுத்தபடியாக, அந்த மொழிகளையெல்லாம் தேசிய மொழியாக ஒப்புக்கொண்ட பிறகு—எந்த ஒரு தனிப்பட்ட மொழிக்கும் தேசிய மொழி என்ற அந்தஸ்து கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்ற

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

முடிவு எடுக்கப்பட்டு—அந்த முடிவிற்குப் பிற்பாடு, அரசாங்க நிர்வாகம்—மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகம் ஏதோ ஒரு மொழியில்தான் நடக்க வேண்டும்—எந்த ஒரு மொழியில் நடக்கவேண்டும்—இதைப்போல் இரண்டு மொழிப் பிரச்சனை அன்று எழவில்லை—என்றென்றால், ஆங்கிலம் அன்றைக்கு நிர்வாகத்திலே இருந்து வந்த ஒரு மொழி, அந்த ஆங்கிலத்தின் இடத்தை ஹிந்தி பெறவேண்டுமென்பது இன்னொரு பிரச்சனை—ஆக, அந்தப் பிரச்சனையையும் ஆலோசித்துப் பார்த்து அன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையிலே ஹிந்தியை நிர்வாக மொழியாக “யூனியன் அபிஷியல் லாங்குவேஜ்” என்ற அளவிற்கு அதை ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்கிற முடிவும் அவர்கள் கூறிய யோசனையில் ஒரு அடிப்படையான கருத்தாக அமைந்திருந்தது. அப்படி ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, இப்போது உடனடியாக அபிஷியல் லாங்குவேஜ் ஆக ஹிந்தியை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோமானால், நிர்வாகம் தொடர்ந்து நடைபெற பல சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்கிற காரணத்தினால், இந்த முடிவு 15 வருஷங்கள் கழித்து அமுலுக்கு வரவேண்டுமென்ற கருத்து அவர்கள் சொன்னதின் அடிப்படைக் கருத்து. அவைகளை மொட்டித்தான் இப்போது இந்த அரசியல் சட்டத்திலே கண்டிருக்கிற பகுதி முடிவு செய்யப்பட்டது என்பதை நான் இந்தச் சபைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் பலர் சொல்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன், இப்போது இந்த அரசியல் சட்டத்தில் கண்டிருக்கக்கூடிய விதி ஒரு அங்கத்தினருடைய மெஜாரிட்டியில்—ஒரே வோட் மெஜாரிட்டியில்—பாஸ் செய்யப்பட்டது என்று சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன், அதைப்பற்றிப் படித்தும் இருக்கிறேன். வால்தவம் தான். ஆனால் அன்றைக்கு இருந்தது எந்த இரண்டு பிரச்சனை என்பதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு வோட்டில் வெற்றி பெற்றது உண்மைதான். அந்தப் பிரச்சனைக்கு எதிராக இருந்தது என்ன? எதை எதிர்த்து வெற்றி பெற்றது என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இது வெற்றி பெற்றிராவிட்டால் வெற்றி பெறக்கூடிய இன்னொரு பிரச்சனை என்ன? அன்றைக்கு அரசியல் நிர்ணய சபையின் முன் இருந்தது, ஹிந்தி உடனடியாக அமுலுக்கு வரவேண்டுமா அல்லது கோபாலசுவாமி அய்யங்கார் அவர்களையே சமாதானம் போல 15 வருஷங்கள் கழித்து வரவேண்டுமா, என்ற இந்த இரண்டு பிரச்சனைகள் தான் அரசியல் நிர்ணய சபையின் முன் இருந்தது. ஒன்று உடனடியாக வருவது, இன்னொன்று 15 வருஷங்கள் கழித்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது. ஒரு வோட்டில் ஜெயித்தது அன்று ஜெயிக்காமல் இருந்திருந்தால் தீர்மானம் செய்திருக்கக் கூடியது உடனடியாக ஹிந்தி வரவேண்டும் என்பதுதான் என்பதை நான் இங்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அப்போது ஹிந்தியை ஒப்புக் கொள்ளக்கூடாது என்ற பிரச்சனை எழவில்லை என்பதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய இந்த அரசியல் விதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது என்பதை நன்றாக நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகையால் இது ஒரு சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சனை ஆகியிருந்து எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தி, இந்த ஒரு வோட்டு வித்தியாசத்திலே, காங்கிரஸ் கட்சியிலே ஏற்பட்ட முடிவு என்பதைத் தான் சொல்லுகிறேன். அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு வந்தபோது எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஒருவர்தான் மனச்சாட்சி இடம் தரவில்லை என்று கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கி விட்டார். அவர் பெயரைச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. தீவிர ஹிந்தி வாதிடாக அவர் இருந்ததினால், 15 வருஷம் வரையிலும் ஒத்திப் போடுவது பாபம், அந்தப் பாபத்தைச் செய்ய தயாராய் இல்லை என்று ஒதுங்கிவிட்டார்கள். அதைப் பற்றிப் பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அந்த முறையில்தான் இந்தச் சட்டம் மொழியைப் பொறுத்த வரையில் செய்யப்பட்டது என்பதை ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். விதிகளில் இருக்கக்கூடிய முக்கியமான பகுதிகளை அங்கத்தினர்கள் ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது அவசியம் என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன்.

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

இப்பொழுது, 17-வது பகுதியின் கீழ் “Official language” என்று தலைப்பின் கீழ், மொழிப் பிரச்சனை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; முடிவும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே, மூன்று விதிகள் இருக்கின்றன. முதலாவது விதி: **The Official language shall be Hindi in Devanagari script.** பலபேர் நினைக்கலாம் “Devanagari script” என்று சொல்வதற்குக் காரணம் என்ன என்று. இதற்கு முன்பெல்லாம் இரண்டு எழுத்துக்களாக இருக்கலாம் என்று இருந்தது. அதாவது, உருது எழுத்திலும் தேவநாகரி எழுத்திலும் என்று. இந்த இரண்டு எழுத்துக்களில் தேவநாகரி script ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. **The form of numerals shall be the international form of Indian numerals.** இந்த எண்ணை எப்படி எழுத வேண்டும் என்று அரசியல் சட்டத்தில் விதிப்பதற்குக் காரணம், ஒரு சிலர் தீவிரமாக ஹிந்தியைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டுமென்று வாதாடி வந்தார்கள். இதற்கு ஒரு முற்று புள்ளி வைக்கவேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு முடிவையும் ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

இதற்குப் பிறகு இரண்டாவது விதி: **Notwithstanding anything in clause (1), for a period of fifteen years from the commencement of this Constitution, the English language shall continue to be used for all the official purposes of the Union for which it was being used immediately before such commencement:**

உப விதியில், இந்த இந்தியை “அபீஷியல் லாங்குவேஜாக” ஒப்புக் கொண்டு இருந்தாலும், 15 வருடத்திற்குத் தொடர்ந்து, ஆங்கிலமே எல்லா வழிகளிலும் உபயோகிக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், **Provided that the President may authorize the use of the Hindi language in addition to the English language, etc.** என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. இதிலே, ஜனாதிபதி அவர்கள், இந்தியை ஆங்கிலத்துடன் சேர்ந்து உபயோகிக்கலாம் என்று ஒரு உத்திரவு இடலாம் என்பது ஒரு பகுதி. தேவநாகரி எண்களை இந்த **International form of Indian numerals** உடன் சேர்ந்து என்கிற உத்திரவும் போட இடம் உண்டு.

மூன்றாவது பகுதி: **Notwithstanding anything in this article, Parliament may by law provide for the use after the said period of fifteen years of the English language or the Devanagari form of numerals.** இதுதான் மிக முக்கியமானது. அரசியல் சட்ட 343-வது பிரிவு உப விதிகளில் உபயோகம் ஆங்கிலமும் உபயோகிக்கலாம். ஜனாதிபதி இந்தியை உபயோகிக்கலாம் என்று உத்திரவு போடலாம். 15 வருடத்திற்குள்ளே ஆங்கிலம் போல் இந்தியும் இந்த ஆங்கிலத்துடன் சேர்ந்தும் உபயோகிக்கலாம் என்று முடிவு கட்டினார்கள். 15 வருடங்களுக்குப் பிறகும் இந்தியேதான் உபயோகிக்கவேண்டும் என்பதில்லை. மறுபடியும் பார்லிமெண்டு பரிசீலித்து, சட்டம் செய்தால் அந்த சட்ட அடிப்படையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து அவசியம் வரையில் உபயோகிக்கலாம் என்பதுதான் சரக்காக இருக்கக் கூடிய முடிவு. மாற்று விதிகள் ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் எப்படி ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்கவேண்டும் என்பது யோசிக்க வேண்டும், யோசனை செய்யக்கூடிய விஷயம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகையினால், மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றிப் பேசும்போது, இதற்கு முன்பு என்ன நடந்தது என்பதை மறந்துவிட்டுப் பேச முடியாது. சரித்திரம் ஒரு முறையிலே ஓடி வந்து இருக்கிறது. ஒருபோக்கிலே வந்து சேர்ந்திருக்கிற அந்த நதியை திரும்ப ஆரம்பித்த இடத்திற்கு “போ” என்று சொல்ல யாருக்கு சக்தி இருக்கிறது. யாருக்கும் கிடையாது. என்னைப் பொருத்த மட்டில் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு நதியைத் திருப்பலாம். ஆனால் ஆரம்பித்த இடத்திற்குப் போகச்செய்ய யாரும் முயற்சி செய்ய முடியாது. முயற்சி செய்யலாம், ஆனால் அது வீணானது. போகின்ற போக்கிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தால், திருப்பி ஒரு பள்ளத்தாக்கில் போகச்செய்யலாம். ஆனால் தண்ணீரை எத்தத்தில் ஏற்ற முடியுமா?

10th March 1958]

[Sri C. Subramaniam]

பம்பு செட்டை வைத்து வேண்டுமானால் செய்யலாம். ஆனால் அந்த
மாதிரிச் செய்ய வேண்டியது அவசியம் இல்லை. ஆகவே அந்த
அடிப்படையில் பார்க்கவேண்டும்.

சுதந்திர கிளர்ச்சி காலத்திலே விவாதிக்கப்பட்ட விஷயம் இது.
சுதந்திரம் வந்த பிறகு, எல்லோராலும், பலத்தரப்பட்ட அரசியல் வாதி
களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சமாதான முடிவு செய்யப்பட்டது.
ஆனால் கேட்கலாம். முடிவு எடுத்து விட்டால், அதை மாற்றக்கூடாதா
என்று. மாற்றலாம். எல்லோராலும் சமாதான முறையில் முடிவு
செய்ததற்குப் பிறகு, முடிவை மாற்ற வேண்டுமானால், மாற்றக்கூடாது
என்று அர்த்தம் இல்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு முடிவு செய்கிறோம்.
ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முடிவு. கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டால், திருத்தி அமைக்க
வேண்டுமானால், நியாயமான அடிப்படையில், எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடிய முறையில் மாற்றுவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. பெரும் பகுதியின
ராக உள்நாட்டினர்கள் அப்படித் தருகிறார்கள் அது வேறு விஷயம். ஆனால்
சாதாரணமாக முடிவை மாற்றாமலேயே அதை அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள
லாம். 100-க்கு 90 பேர் ஒப்புக்கொண்டு, 10 பேர் மட்டும் ஏகமனதாக
செய்த முடிவை, “நாங்கள் மைனாரிட்டிகள்” ஆகவே, நாம் சேர்ந்து இந்த
முடிவை சிறு பான்மையோர் என்ற காரணத்தால் முடிவுகளை மாற்ற
வேண்டும் என்பது, நியாயத்திற்கு விரோதமானது, என்று எனக்குத்
தோன்றுகிறது. மற்றவர்களுக்கும் அப்படித் தோன்றலாம். ஆனால்
வேறு சிலருக்கு வேறு விதமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் எனக்கும்,
என்னுடைய சேர்ந்தவர்களுக்கும், என், பெரும்பாலான மக்களுக்கும்
அப்படியே தோன்றும். மாற்றம் செய்ய வேண்டுமானால், எல்லாரும்
ஒப்புக்கொண்டுள்ளக்கூடிய முறையிலே செய்தால் தான் மாற்றம்
செய்யலாம். இல்லாவிட்டால் ஒப்புக்கொண்ட முடிவை மாற்ற இடம் இல்
லாமல் போய் விடும். இதையெல்லாம் ஆலோசித்துத்தான், ஒரு 5 வருஷ
த்திற்கு ஒரு முறை ஒரு கமிஷன் ஏற்படவேண்டும், ஆராய்ச்சி செய்த
பிறகு, அமுலுக்கு கொண்டு வருவதில் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும்
என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்காகவே கமிஷன் நியமிக்கப்படுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன், 1955-ல் ஒரு
கமிஷனை நியமித்தார்கள். இந்த மொழிக் கமிஷன் வந்ததற்குப்
பிற்பாடு நமக்கு 5 வருஷ அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 5 வருஷ அனுபவம்
மட்டும் அல்ல. நம்முடைய நாட்டில் ராஜ்ய அமைப்பில் சில மாறுதல்கள்
ஏற்பட்டிருக்கின்ற என்பதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்
என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மொழி அடிப்படையில் மாற்றி
அமைக்கப்பட்ட பிரச்சனை ஒருவாறு எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட
பிரச்சனையாகவும் இருந்தது. 1955-ம் வருஷத்திலேயே அந்த அடிப்படையில்
நாம் பார்க்க வேண்டியதாக இருந்தது. ஆயினும், 1955-ம் வருஷம்
மொழிக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டு, இந்தப் பிரச்சனையை அவர்கள் விவா
திப்பதற்காக வந்தபோது, அப்போது இருக்கின்ற நிலைமையை அடிப்படையாக
வைத்துக் கொண்டு முன்பு சில முடிவுகள் செய்திருந்தாலும், அந்த
முடிவு பூராவும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமா, சில மாறுதல்கள்
செய்ய வேண்டுமா என்பது பற்றி சர்க்கார் ஆலோசிக்க வேண்டிய கட்டம்
ஏற்பட்டது. அப்படி ஒரு கட்டம் ஏற்பட்டபோது அன்றைக்கும் காங்கிரஸ்
கட்சிதான் ஆட்சியில் இருந்தது. இருந்த போதிலும் இது ஏதோ ஒரு
தனிக் கட்சி விவகாரம் அல்ல, எல்லா மக்களையும் இது பொறுத்தது என
கின்ற அடிப்படையிலே, சட்ட சபையிலிருந்த எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும்
கூட்டி, ஆலோசனை கேட்டு, நம்மைப் பொறுத்த வரையில் இதற்கு
ஒரு முடிவு காணவேண்டும் என்கின்ற முறையிலே, ஆலோசனை செய்யப்
பட்டது என்பதை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் அறிந்திருப்பார்கள். அப்
படி எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் கூப்பிட்டு ஆலோசனை கேட்போது,
நாம் விவாதித்து, ஏகோபித்த முடிவுக்கு வந்து, மொழிக் கமிஷனுக்கு
சர்க்கார் எந்த விதமான ஆலோசனைகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதை
எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்படி ஒப்புக்

[Sri C. Subramaniam]

[10th March 1958]

கொண்ட அடிப்படையில் தான் மொழிக் கமிஷனுக்கு அறிக்கை தயார் செய்து சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக, அந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிற்பாடு எந்த விதமான சர்ச்சையும் எழவில்லை. கட்சித் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொண்டார்களா ஒப்புக் கொள்ளவில்லையா என்கிற சர்ச்சை நல்ல வேளையாக அப்போது எழவில்லை. கட்சித் தலைவர்களை கலந்து ஆலோசனை கேட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட முடிவின் அடிப்படையில் தான் அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டது என்பது பற்றி எந்த விதமான சர்ச்சையும் எப்போதும் கிடையாது. மொழிக் கமிஷனுக்குத் தந்த ஆலோசனைகளை கனம் அங்கத்தினர்கள் படித்திருப்பார்கள் என்றும் நினைக்கிறேன். அதற்குப் பிற்பாடு, மொழி கமிஷன், எல்லா பகுதிகளுக்கும் சென்று, அங்கு இருக்கக்கூடிய மக்களையும், தலைவர்களையும், அரசியல் கட்சிகளையும், எல்லோரையும் கலந்து ஆலோசித்து அவர்களுடைய அறிக்கையை தயார் செய்து பார்லிமெண்டுக்கு சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கையிலே நாம் சொன்ன பல யோசனைகள் பூராவும் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. சில யோசனைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. சில யோசனைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. கமிஷன் சொல்வதே ஒரு முடிவு அல்ல. பார்லிமெண்டரி கமிட்டி ஏற்படுத்தி, அந்தக் கமிட்டி பரிசீலனை செய்தபிறகு, அவர்கள் அதை ஜனத்திற்கு அனுப்பி, ஜனத்தி பரிசீலனை செய்து அதன் பேரில் உத்திரவு போடவேண்டியது. அது தான் முறை என்பது அரசியல் சட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மறு முறையும் இந்தப் பார்லிமெண்டரி கமிட்டி இதைப் பரிசீலனையை, அறிக்கை அடிப்படையில் பரிசீலனை செய்தபோது நம்மைப் பொறுத்த வரையிலே என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி சென்னை சர்க்கார் தீவிரமாக ஆலோசனை செய்தது. ஆலோசனை செய்த பிற்பாடு, முதல் தடவையாக, அதாவது மொழிக் கமிஷன் வருகின்ற காலத்தில் எப்படி இதை ஒரு கட்சிப் பரிசீலனையாகப் பார்க்காமல், ஆளும் கட்சிப் பரிசீலனையாகப் பார்க்காமல், எல்லோருடைய பொதுப் பரிசீலனையாக வைத்து, இதில் ஒன்றுபட்ட முடிவு காணவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இப்போதும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம்—நான்கு இந்த முடிவை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை, நான் சட்ட சபையிலே தெரிவித்தேன். அப்போது அதற்கு எனோபித்த ஆதரவு இருந்தது, உற்சாகம் இருந்தது. இதுதான் வரவேற்கத்தக்கது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உட்பட. அந்த அடிப்படையில்தான் எல்லா கட்சித் தலைவர்களும் கூப்பிடப்பட்டார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பங்கெடுத்துக் கொண்டது தனிப்பட்ட முறையில் அல்ல, ரகசியமாக அல்ல. அந்தக் கட்சிக்குத் தெரிவித்து, அதன் தலைவருக்குச் சொல்லி அந்த முறையில் தான் அழைக்கப்பட்டார்கள். விவாதத்தில் கலந்து கொண்டார்கள். கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்திலே என்ன நடந்தது, என்ன நடக்கவில்லை என்பதைப் பற்றி நான் இப்போது பேசப்போவது இல்லை. அதை அப்படியே விட்டுவிடுகிறேன். கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்திலே நடந்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்போது பார்லிமெண்டரி கமிட்டிக்கு ஆலோசனை சொல்வதற்கு இந்த மெமோ ராண்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்சிக் கூட்டத்திலே எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டது ஒரு புறம் இருக்க, “தலைவர்கள் மட்டும் ஒப்புக் கொண்டால் போதுமா, அரசியல் கட்சிகள் மட்டும் ஒப்புக்கொண்டால் போதுமா, நியாயம் என்ன என்பதைப் பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா”, என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஆனால், எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டது ஒருபுறம் இருக்க, நாம் சொல்லியிருக்கக்கூடிய யோசனைகள் சரியானதா, இல்லையா என்பதைப் பற்றியும் இந்த சபை பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த முறையில் தீர்வு காணவேண்டியது அவசியம் என்பதை நான் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னென்றால், நாம் ஒன்று கூடிப் பேசினாலும், சில சமயம், தவறான முடிவுகளை எடுத்து விடலாம். இங்கு உட்கார்ந்து யோசித்துப் பார்த்து, எங்களுடைய முடிவுகளை மாற்ற வேண்டிய நிலைமை, அவசியம், ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று யாராவது சொல்வார்களானால்,

10th March 1958]

[Sri C. Subramaniam]

அவர்களுடைய மாறுதலான அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னால், அவைகளைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம், அவைகளைப்பற்றி விவாதிக்கலாம். அந்த முறையில் தான் இது சபையின் முன்பு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் தற்சமயம் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் நடந்த சர்ச்சை பற்றி பேசப்படலை; நான் கடைசியில் பதில் சொல்லும்போது குறிப்பிடுகிறேன். இப்போது அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப் போவது இல்லை.

(ஸ்ரீ ஏ. கோவிந்தசாமி குறுக்கீடு.)

ஸ்ரீ கோவிந்தசாமி எந்தெந்த ஆலோசனைகள் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டன, எந்தெந்த ஆலோசனைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதைப் பற்றி விளக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்கிறார். அவர் இந்த மெமோராண்டத்தைப் படிக்கவில்லைபோல் தெரிகிறது.

ஆகையினால், இந்த மெமோராண்டத்தில் சொல்லியிருக்கக்கூடிய ஆலோசனைகள் சரியானவையா, தவறான முடிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதைப்பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டியதற்காக, இந்த சபை முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த மெமோராண்டம் ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது—தமிழிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் தமிழ் எப்படி இருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்வதற்கு நான் தயாராக இல்லை. நான் அதைப் படித்துப் பார்க்கவில்லை. நன்றாக இருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். படித்துப் பார்க்கவில்லை என்பதினால், நன்றாக இல்லை என்று சொல்வதாக நினைக்கவேண்டாம். ஆனால், அங்கத் தினர்கள் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த மெமோராண்டம் பல பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பகுதி பூர்வாங்கப் பகுதி. இந்த மெமோராண்டம் பார்லிமெண்டரி கமிட்டிக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன, எந்த அடிப்படையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது இந்தப் பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை மறுபடியும் நான் இங்கு விளக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் அதிலே ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு வாக்கியம் இருக்கிறது. அதை தெளிவாக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். எந்தக் காரணத்தினால் என்று சொல்லி விட்டு, "Hence the present Memorandum which like its predecessor, has been prepared after discussion with the leaders of all the parties in the State Legislature and in general agreement with them". என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாசகமானது நாங்களாகப் போட்டுக் கொண்ட வாசகம் அல்ல. கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்திலேயே இந்த வாசகம் வைக்கப்பட்டபோது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது எந்த விதமான ஆட்சேபமும் எழுப்பவில்லை. ஒருவரையும் கேட்காமல் போடப்பட்ட வாசகம் அல்ல இது என்பதை தெளிவுபடுத்திக் கூற வேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது.

அது ஒருபுறம் இருக்க, அதற்கு அடுத்தபடியாக பல பக்கங்களில் மொழி பிரச்சினையைப் பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது பிரிவில் அதாவது பூர்வாங்கப் பகுதிக்கு அடுத்தபடியாக உள்ள பகுதியில் நமது பள்ளிகளில் என்ன மொழி கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பதைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்போல பிரதேச மொழி எதுவோ அதுவும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப்பற்றிய பிரச்சனை. எந்த மொழி கற்பிக்கப்பட வேண்டும், போதன மொழி எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் இந்த சபையில் ஏற்படவில்லை. கல்வித்திட்டத்தைப்பற்றி இங்கு பரிசீலனை செய்தபோது அதைப்பற்றி முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஆகவே அதில் இருக்கக்கூடிய முடிவுகளை யாரும் ஆட்சேபினை செய்ய முடியாது. அவை ஆட்சேபிக்கக்கூடிய முடிவுகளும் இல்லை. அதைப்பற்றி இதுவரையிலும் யாரும் ஆட்சேபினை செய்யவில்லை. அதற்குப் பிறகு ஆட்சேபினை வந்தாலும் அதைப்பற்றி எந்த விதமான முடிவும் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. பள்ளிக் கூடங்களில் போதன மொழி

[Sri C. Subramaniam]

[10th March 1958]

எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் எந்த மொழியில் போதிக்கப் பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டே முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எல்லோராலும் முடிவாக்கி அமைந்திருக்கிறது. அதனால் அதைப்பற்றி அதிகமாக பேச வேண்டிய அவசியமில்லை. கல்வித்திட்டத்தைப்பற்றி இங்கே ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட போது அதைப்பற்றி முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்கு அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளில் எந்த மொழியில் போதிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதில்தான் முக்கியமாக மொழி கமிஷன் பெரும் தவறு செய்திருப்பதாக என்னுடைய அபிப்பிராயம். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அல்ல. அது என்னுடைய அபிப்பிராயம் தான். அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை அலசிப் பார்த்து அவர்களுக்கு தங்களுடைய மனதில் என்ன தோன்றுகிறதோ அதையே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவர்கள் தங்கள் மனதில் தோன்றியது முழுவதையும் அந்த மொழி கமிஷன் அறிக்கையில் தெரிவிக்காவிட்டாலும் தங்கள் மனதில் எப்படி இருக்கிறது என்பதை ஓர் அளவு காண்பித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நினைத்தது இப்பொழுது ஆங்கிலம் எப்படி இந்தியா முழுவதிலும் பரவி எல்லா கல்லூரிகளிலும் போதனா மொழியாக அமைந்திருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் ஹிந்தி அமையவேண்டும். அப்படி அமைந்தால் தான் நல்லது என்ற கருத்தை அதில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதை அவர்கள் புத்திசாலித்தனமாக சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். அவர்களுடைய கருத்து எல்லா ராஜ்யங்களிலும், எல்லா மொழிப் பகுதிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் ஹிந்தி போதனா மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டால் பல சங்கடங்கள் தீரும், அதனால் நல்ல பலன்கள் ஏற்படும் என்கிற கருத்தை சூசகமாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது தவறான கருத்து என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். காரணம் என்னவென்றால் இன்றைக்கு போதனா மொழியின் காரணமாக கல்லூரிகளில் மேல்படிப்பு களில் இருக்கும் பெரும் பிரச்சினைகள், தீராத பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது என்பதை நாம் அறிகிறோம். இந்த நாலேந்து வருஷ காலமாக நான் கல்வித் துறையில் செய்த சேவையின் காரணமாக இன்றைக்கு என்ன அறிந்து கொண்டேன் என்றால் மாணவர்களுக்கு சிந்தனை சக்தி பெரிய அளவில் பெருகவில்லை என்றும் அதற்குக் காரணம் அந்நிய மொழி ஒன்றையே அவர்கள் கற்று வந்து அது அவர்களுக்குப் பெரும் பாரமாக இடையூறு இருந்து வந்திருக்கிறது என்றும். நீந்தத் தெரிவதற்கு முன்னதாக தண்ணீரில் இறங்குவது மாதிரி அது அமைந்திருக்கிறது. அவர்களுடைய சிந்தனை சக்தியை தூண்டுவதற்கு முடியாமல் அந்த அந்நிய மொழி அமைந்திருந்தது. அந்த மொழி எப்படி இருக்கிறது, இலக்கணம் எப்படி இருக்கிறது, வார்த்தைகளின் அமைப்பு எப்படி இருக்கிறது என்று அந்த மொழியை சரிப்படுத்துவதிலேயே அவர்கள் காலத்தை கடத்தி விடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள ஆயிரத்தில் 999 பேர்களுக்கு அது பெரும் பாரமாக ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாக சிந்தனை சக்தி சிதைந்து போய் ஒரு சில விஷயங்கள் மட்டில் ஆங்கிலம் மூலமாக தகுதி ஏற்படுத்துவதுதான் இன்றைக்கு நல்ல கல்வி என்கிற அடிப்படையில் வந்து நிற்கிறோம். ஆகையினால் நல்ல விஷயங்களை நல்ல கருத்துக்களை அவர்கள் உணர வேண்டும் என்பது மட்டும் அல்ல, புதிய புதிய கருத்துக்களை அவர்கள் மனதில் தோன்றியதை சொல்வதற்கு அந்த அந்நிய மொழிதான் பெரும் பாரமாக இருந்தது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலை இதற்கு முன் இருந்ததை விட பெரும் பாரமாக இருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு பள்ளிக்கூடங்களில் போதனா மொழி பிரதேச மொழியாக அமைந்து இருக்கிறது. கல்லூரிக்குச் சென்றவுடன் ஆங்கிலத்திலேயே எல்லா பாடங்களையும் கற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. முன்பு உயர் நிலைப்பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் படித்து வந்தார்கள். அதன் காரணமாக அவர்கள் கல்லூரிக்கு வந்தால் ஓரளவு ஆங்கில

10th March 1958]

[Sri C. Subramaniam]

மொழி பாண்டித்தியம் ஏற்பட்டிருந்ததால் கல்லூரிகளில் படிக்கும் பாடங்களை ஓரளவு சுலபமாக கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. சிறு வயதிலிருந்தே ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொண்டு வந்ததால் கல்லூரிகளில் அழகாக சுலபமாக பாடங்களை அவர்கள் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. ஓரளவு சாதாரண மாணவர்கள் கூட பாடங்களை கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. இன்றைக்கு அந்த நிலைமையே இல்லை. இப்பொழுது பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பள்ளிக்கூட படிப்பு வரைக்கும் தாம் மொழியில் படித்து விட்டு திடீரென்று கல்லூரிகளுக்கு வந்தவுடன் திடீரென்று ஆங்கிலத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை நாம் பார்க்கிறோம். அதனால்தான் தரம் குறைந்து விட்டது, தரம் குறைந்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி பல பெரியோர்கள் பேசி வருகிறார்கள். அதற்கு முக்கியமான காரணம் மொழி பாரம்தான் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அது அந்த பாரத்தை ஏற்கின்றவர்களுடைய அபிப்பிராயமும், அந்த பாரத்தை நீக்க வேண்டும் என்று பாடுபடுகின்ற ஆசிரியர்களுடைய அபிப்பிராயமும். ஆனால் ஒரு சிலர் ஆங்கிலத்தில் பெரும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருப்பதுதான் நம்முடைய நாட்டிற்கு நல்லது, கல்வி அபிவிருத்திக்கு நல்லது, இல்லாவிட்டால் அபிவிருத்தி குன்றி விடும் என்று கூட நினைக்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் கருத்துக்களை வெளியில் பெறுவது மட்டும் அல்ல, சிந்தனை சக்தியைத் தூண்டுவதுதான் உண்மையான கல்வி. அந்நிய மொழியில் படிக்கும்போது அந்த சிந்தனை சக்தி தூண்டப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இருக்கக்கூடிய சிந்தனை சக்தி சிதைந்து விடுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஏதோ படிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே ஆங்கிலத்தைத் தவிர்த்து விட்டு பிரதேச மொழி போதானுமொழியாக வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை, அறிவை குறைப்பதற்கு, கல்வித்திறனை குறைப்பதற்கு அல்ல. அறிவுத் திறனை இன்னும் செம்மைப்படுத்துவதற்கு. உண்மையிலேயே நமது குழந்தைகளுக்கு ஏதோ எழுதப் படிக்க வைத்து விட்டு 45 மார்க்குகள் வாங்கினால் போதும் என்று இல்லாமல் இயற்கையிலேயே சிந்தனை சக்தி பெற்று அதன் மூலமாக மற்றவர்கள் எழுதிய பாடத்தைப் படிக்கக்கூடிய, மற்றவர்கள் எழுதிய கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ள, புதிய கருத்துக்களை எண்ணுகிறவர்களாக, போதிய அறிவை சிருஷ்டிக்க வேண்டியவர்களாக அவர்கள் வர வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. 150 வருஷங்களாக நாம் ஆங்கிலப் படிப்பு படித்து வந்திருக்கிறோம். அப்படிப் படித்து விட்டு எத்தனை நிபுணர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் கொஞ்சம் யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். ஆங்கிலக் கவிகள் எத்தனை பேர்கள் நம்மிடத்தில் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்றும் பார்க்கவேண்டும். சாதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள் ஓரிஜினல் புக்ஸ் என்று. அதன்படி அவர் அவர்களாகவே அவர்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடிய அளவில் எத்தனை வெளி வந்திருக்கின்றன என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் அது நூற்றுக்கணக்காக இருக்காது; ஏதோ சிறிய எண்ணிக்கையாகத்தான் இருக்கும். நமது இந்தியா முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால் பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் படித்து பாண்டித்தியம் பெற்றிருக்கிறார்கள். புதிய கருத்துக்களை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட முடிந்திருக்கிறதா என்று பாருங்கள். அதே மாதிரி சிறு சிறு நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால், அப்படி முன்னேறி வருகிற நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால், அவைகள் புதிய கருத்துக்களை, புதிய நூல்களை புதிய முறையில் விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் புதிய தத்துவக் கருத்துக்கள் எல்லாம் வெளியிடுகின்றன. இங்கே நமக்கு அறிவுக்குக் குறைவு இல்லை, அதிலும் தமிழ் நாட்டில் அறிவுக்குக் குறைவா? என்பதையும் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். குறைவில்லை. ஆனால் வேறு ஒரு பயம் நம்மை அமுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவு நீச்சல் கற்றுக்கொண்டாலும்கூட பாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு நீந்த வேண்டும் என்பது முடியாத காரியம். அதைத்தான் நாம் இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம். இன்றைக்கு ஆங்கிலம் தான் நம்முடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்தும் என்பது நினைக்கக்கூடியதல்ல.

[Sri C. Subramaniam]

[10th March 1958]

தயவு செய்து கொஞ்சம் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் தைர்யமாக குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே, ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்தே ஆங்கிலம் படிக்கும்படியான ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு தயாராக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் அப்படிச் சொல்ல முடியுமே தவிர, அதைச் சொல்வதற்குத்தையம் இல்லாதபோது கல்லூரியில் மட்டும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வது ஓரளவு கோழைத்தனம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையினால் தான் இன்றைக்கு ஆங்கிலம் இருந்தாலும் கல்வி அறிவைப் பெற முடியும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் தமிழைப் பற்றியும் அப்படித்தான் சொல்லுவார்கள். ஓரளவு எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தால் போதும் என்று சொல்லி ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்தே ஆங்கிலத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்றால்தான் ஓரளவு மொழிப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும். அப்படி யாராவது, அவர் அரசியல் தலைவராக இருந்தாலும் சரி அல்லது கல்வித் தலைவராக இருந்தாலும் சரி அவர்கள் இன்றைக்கு மக்களிடத்தில் சென்று இதற்கு ஆதரவு பெற்றுவிடுவார்களேயானால் அவருக்கு நான் அடி பணிந்து வணங்குகிறேன் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நானும் அவரை பெரிய மகான் என்று போற்றுகிறேன். அது காலப் போக்குக்கு எதிராக செல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இது மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தே அல்ல. ஆகையினால்தான் அதன் மூலமாக நம்முடைய பண்பை மாற்றி அமைக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது.

வெறும் மொழி படிப்பது மட்டுமல்ல. நம்முடைய பண்பை மாற்றி வரக்கூடிய நிலைமையைப் பாருங்கள். இந்த நிலைமை நீடிக்கவேண்டுமென்று யாரும் விரும்பமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு நல்ல அளவு மாறுதல் ஏற்படும் வரையில் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். ஆனால் ஆங்கிலம்தான் தொடர்ந்து நீடிக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், என்னைப் பொறுத்த வரையிலே அது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கருத்து அல்ல. இங்கு இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்களும் அவ்வாறே நினைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இன்னொரு மொழியை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாயிருந்தால், அதற்கு ஆங்கிலமே இருந்துவிடலாம். ஏனென்றால் ஆங்கில மொழியில் வளம் இருக்கிறது, உலகம் பூராவும் வியாபித்து இருக்கக்கூடிய மொழியாக இருக்கிறது. நம்முடைய கல்வி பயனுள்ளதாக இருக்கவேண்டும், ஒரு மொழியை பயன்படக்கூடியமுறையில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது அன்னிய மொழி இருக்கிற வரையிலே, தாய் மொழி இல்லாத ஒரு மொழி இருக்கிற வரையிலே, சருத்துக்களை புரிந்துகொள்ள முடியாது. சிந்தனை சக்தியின் வளர்ச்சி சரியான முறையிலே ஏற்படாது என்ற அடிப்படையிலே பார்க்கும்பொழுது ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை, இந்திக்கும் இடமில்லை. அந்தந்த பகுதியிலே தாய் மொழி எதுவாக இருக்கிறதோ அதுதான் போதான மொழியாக அமையவேண்டுமென்பதிலே யாருக்கும் அபிப்பிராயப்பேதம் இருப்பதற்கு இடமில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. இதை உடனடியாகச் செய்துவிடமுடியுமா என்றால், அவ்வாறும் செய்ய முடியாது. இந்த மாறுதலை எந்த விதத்திலே செய்யவேண்டுமென்பது பற்றி பின்னாலே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கல்லூரியிலே எந்த மொழி போதான மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பது பற்றி கமிஷன் செய்திருக்கக்கூடிய சிபார்சுகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு தயாராக இல்லை. அவர்கள் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும், சூசகமாகச் சொல்லியிருப்பது, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய போக்கிற்கு விரோதமானது. அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இன்றைக்கு போதான மொழி ஆங்கிலத்தில் இருப்பதிலிருந்து மாறுதல் ஏற்படவேண்டுமானால், அது தாய் மொழியாகத்தான் இருக்கமுடியும், பிராந்திய மொழியாகத் தான் இருக்க முடியும் என்கின்ற கருத்தை நாம் இந்தப் பகுதியில் வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். அதுபற்றி இந்தச் சபையில் இருப்பவர்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து இருப்பதற்கு இடமில்லை என்பது என்னுடைய தாழ்மைமேல் சபையிலே இதற்கும் மேலான கருத்துகள்,

10th March 1958]

[Sri C. Subramaniam]

தோன்றலாம். இந்தச் சபையை பொறுத்தவரையிலே நாம் சாதாரண மக்கள், சாதாரண மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள், சாதாரண அறிவுதான் நமக்கு உள்ளது. ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரையிலே இதுதான் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது, நியாயமானது, சிறந்தது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையினாலே இதுபற்றி அதிகமாக விவாதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMY : He is insulting the House, Sir.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This is the age of the common man. I am proud of it. I am not insulting this House, when I say, I am representative of the common man.—அடுத்த 4-வது பகுதி—Language in offices and institutions under the control of the State Governments,

நம்முடைய நிர்வாகம், அதாவது ராஜ்ய சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் எந்த மொழியில் இருக்கவேண்டுமென்பது பற்றி முடிவு செய்யக்கூடிய பொறுப்பு ராஜ்ய சட்ட சபைக்குத்தான் விடப்பட்டிருக்கிறது நமது அரசியல் சட்டத்திலே. இதைப் பொறுத்தவரையில் யாரும் இந்த மொழி தான் இருக்கவேண்டுமென்று எந்த ராஜ்ய சர்க்காரையும் நிர்வாக முடியாது. அந்த முறையிலே நாம் ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டோம். சென்ற பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பே இங்கு ஒரு சட்டம் இயற்றி விட்டோம். தமிழ் மொழிதான் சென்னை ராஜ்யத்தின் நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதுபற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் வந்து விடக்கூடாது. ஒரு சமயம் வேறு மொழியை இங்கே கொண்டுவரலாம் என்று யாராவது ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், அதனால் வேறு மொழி இங்கு வந்து விடுமோ என்று சிலர் பயப்படக்கூடும். வேறு யாராவது அம்மாதிரி ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் அதை நீக்கக்கூடிய முறையிலே, இங்கு இருப்பவர்களின் பயத்தைப் போக்கக்கூடிய முறையிலே இது பற்றி சட்டம் இயற்றிவிட்டோம். தமிழை நிர்வாக மொழியாகக் கொண்டுவருவதற்கு பல முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது அவசியம் என்பதை இந்தச் சபையிலே எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த அடிப்படையிலே பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. படிப்படியாக தமிழ் மொழி நிர்வாக மொழியாக வரும் என்பதை வலியுறுத்துகின்ற முறையிலே பொங்கல் திருநாள் அன்று 1,000 அலுவலகங்களில் தமிழ் நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பித்தோம். அவைகளில் தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இன்றைக்கு இயங்கி வருகிறது. இதேமாதிரி தொடர்ந்து மேலும் பல்வேறு நிர்வாகத் துறைகளிலே தமிழ் இடம் பெறும் என்பது பற்றி யாரும் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை நாம் இந்தச் சபையிலே இருக்கும்வரையில்.

அடுத்தபடியாக இருக்கக்கூடிய பகுதி—Language in State Legislatures அதைப் பொறுத்தவரையிலே முடிவு செய்யக்கூடியது நாம்தான். இங்கே எந்த மொழியிலே நிர்வாகத்தை நடத்தவேண்டும், நடவடிக்கைகளை நடத்த வேண்டுமென்று முடிவு செய்யக்கூடிய பொறுப்பு நமக்குத் தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கமிஷன் கொஞ்சம் மாறுபட்ட கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறது. “We consider that it is essential when the time comes for this changeover that the entire Statute Book of the country should be in one language which of course cannot be other than Hindi. Therefore, the language of the Legislatures of the States as well as the Parliament and also, of course, consequently the language of Statutory orders, rules, etc., issued under any law, should be the Hindi language.” என்ற ஒரு கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய கருத்து இங்கே செய்யப்படும் சட்டங்களெல்லாம் தமிழிலேயே செய்யப்படவேண்டும். அதற்கேற்ற காலம் வரும்பொழுது, உத்தரவுகள் போடும்பொழுது தமிழிலேயே போடப்படவேண்டும். அவை

[Sri C. Subramaniam]

[10th March 1958]

இந்தியா பூராவுக்கும் பயன்படக்கூடிய வகையிலே ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமானால், வேண்டுமானால் இந்தியிலே மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளும், ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளும், அல்லது வேறு ஏதாவது பொது மொழியிலே மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லலாமே ஒழிய, சட்டம் இங்கு விவாதிக்கப்படும்பொழுது சட்டமூலம் ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது, அங்கு மாறுதல் ஏற்படும்பொழுது இந்தியிலே சட்டமூலத்தை வைத்துத்தான் நாம் இங்கு விவாதிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கு தயாராக இல்லை என்று நாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். பொதுவாக இருப்பதற்கு மொழி பெயர்த்துக்கொள்ளுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்பது ஒருபுறம் இருக்க, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தமிழிலும் மற்ற இடங்களில் அங்கு இருக்கக்கூடிய பிராந்திய மொழிகளிலும் சட்டசபை நடவடிக்கைகள் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இதப்பற்றியும் இங்கு வேறுபாடான கருத்துக்களை சொல்லுபவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் - என்று நான் நினைக்கிறேன். ஒப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே சட்டமூலம் ஆங்கிலத்தில் இருக்கவேண்டியிருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் மாறுதல் ஏற்படும்பொழுது எந்த மொழியிலே முடிவிலே சட்டமூலத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னால், அது தமிழிலே இருக்கவேண்டுமென்பது பற்றி யாரும் மறுத்துச் சொல்லிவிடமுடியாது. அதைப் பொறுத்தவரையிலே, கமிஷன் சொல்லியிருக்கும் கருத்து சரியானது அல்ல, நம்முடைய கருத்து என்ன என்பதைப்பற்றி விவரித்திருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, **Language in High Courts.** மற்ற நீதிமன்றங்களிலே பிராந்திய மொழியில்தான் நடவடிக்கைகள் நடத்தப்பட வேண்டுமென்பது பற்றி அபிப்பிராய பேதமோ, மாறுபட்ட கருத்தோ கொண்டவர்களை நான் இதுவரையில் பார்க்கவில்லை. ஆனால் உயர்நீதிமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்தக் கமிஷன் ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு முடிவு சொல்லியிருக்கிறது. இந்தி உயர்நீதிமன்றங்களில் இருந்தால்தான், வழக்குகள் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு போகும்பொழுது செளகரியமாக இருக்கும் என்கின்ற முறையிலே அவர்கள் ஒரு கருத்தை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயம், சர்க்காருடைய அபிப்பிராயம், அது தவறான கருத்து என்பது. உயர்நீதிமன்றத்தைப் பொறுத்த வரையிலே நடவடிக்கைகள் பிராந்திய மொழியிலேதான் நடத்தப்பட வேண்டும், எப்படி இந்தியாவுக்கு பொதுவாக வேண்டும் சட்டங்களையெல்லாம் மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளலாமோ, அதேமாதிரி பிரசுரிக்கவேண்டிய சில முடிவுகளையும், அப்பீலுக்குப் போகவேண்டிய முடிவுகளையும் இந்தியிலோ, ஆங்கிலத்திலோ வேண்டுமானால் மொழி பெயர்த்துக்கொள்ளலாம். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் சட்டங்களைப் படிக்கக்கூடியவர்கள் இந்தியிலோ அல்லது ஆங்கிலத்திலோ படிக்க வேண்டும், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நடவடிக்கைகளை இந்தியிலோ, ஆங்கிலத்திலோ நடத்தவேண்டும், அங்கு விவாதிக்கும் வக்கீல்கள் ஆங்கிலத்திலோ, இந்தியிலோ விவாதிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு தயாராக இல்லை. அந்தந்த ராஜ்யத்திலே தனிப்பட்டிருக்கக்கூடிய எல்லா ஸ்தாபனங்களிலும் அந்தந்த பிராந்திய மொழியிலேயே நிர்வாகம் நடைபெறவேண்டும் என்கின்ற கருத்தை நாம் இதிலே தெரிவித்திருக்கிறோம். இதுதான் 6-வது பகுதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த 5 வருஷங்களைப் பொறுத்தவரையில், யாருக்கும் எந்த விதமான அபிப்பிராயத்தையும் இருப்பதற்கில்லை. இன்று, மொழிப் பிரச்சனையைப் பரிசீலிக்கின்றவர்களும், இந்த 5 வருஷங்களைப் பொறுத்தவரையில், நாம் சொல்லியிருக்கும் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த விதமான மாறுபாடும் இல்லாமலும், சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமலும், அவர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இதுசம்பந்தமாக சொல்லியுள்ள வாதம் சரியான வாதம்தான்

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

என்றும், மொழிப் பிரச்சனையில் இந்த விஷயத்தில் நாம் எடுத்துக்கொண்ட அடிப்படை சரியானது என்றும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜ்ய விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில், ராஜ்யங்களைப் பொறுத்த நிர்வாக அமைப்புகளில் பிராந்திய மொழிதான் இருக்க வேண்டுமென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் ஏன் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறோம்? இதற்குக் காரணம் மொழி வெறி என்று ஒரு சிலர் சொல்லுவார்கள். அது தவறு. மொழி வெறியின் காரணமாக நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஒரு மொழிக்கு பலமும் வளமும் ஏற்படுவது, அது எவ்வளவு துறைகளில் உபயோகப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு மொழி பலமும், வளமும், வளர்ச்சியும் பெறுவது நிர்வாகம், விஞ்ஞானம், இலக்கியம், சட்டம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் அது உபயோகிக்கப்படுவதைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு மொழி எவ்வளவு துறைகளில் உபயோகப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு தான் அது வளமும் வளர்ச்சியும், பலமும் பெறும். எவ்வளவு துறைகளில் உபயோகிக்கப்படாமல் அது ஒதுக்கப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் வளமும், பலமும், வளர்ச்சியும் குறையும். நமது நாட்டில் எல்லா தேசிய மொழிகளும் உயர்ந்த அளவிற்கு வளர வேண்டுமென்பது குறித்து எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட கருத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், யாருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து கிடையாது. மொழி வளர வேண்டுமானால், அது நிர்வாகம், விஞ்ஞானம், இலக்கியம், சட்டம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும், அந்த முறையில் அது வளர்ந்தால்தான், எல்லோரும் நன்றாகக் கல்வி கற்பதற்கும், நன்றாக விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் செய்வதற்கும், நாட்டில் நிர்வாகத்தில் திறமை ஏற்படுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். நம் மொழியை எவ்வளவுக் கெட்வளவு இந்தத் துறைகளிலிருந்து ஒதுக்கிவைக்கிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு வேறொரு மொழியின் உதவியை இந்தத் துறைகளைப் பொறுத்தவரையில், நாடித்தான் ஆகவேண்டும். நம் பிள்ளைகள், ஒரு காலத்திலாவது, வேறு மொழியைக் கற்காமல் நம் மொழியிலேயே விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களைக் கற்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட வேண்டுமானால், எல்லா மொழிகளுக்கும் அவை வளருவதற்கு வாய்ப்புக்கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இனி, அகில இந்தியாவைப் பொறுத்த பிரச்சனைகளை கவனிப்போம். "Language in offices and institutions under the control of the Government of India" என்ற தலைப்பைக் கொண்ட 7-வது பிரிவில் இந்தப் பிரச்சனை குறித்து அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனை, எந்த மொழியில் மத்திய அரசாங்கம் நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியதாகும். இந்தப் பிரச்சனை குறித்து நாம் எல்லோரும் நன்றாக யோசிக்க வேண்டும். இது நம் ராஜ்யத்தை மட்டுமின்றி எல்லா ராஜ்யங்களையும் பொறுத்தது ஆகும். இது நம்மையும் மட்டும் பொறுத்தது அல்ல. இப்போது நம் ராஜ்யங்கள் எல்லாம் இந்தியா என்ற ஒரே நாட்டில் இருக்கின்றன. இந்தியாவில் எல்லா ராஜ்யங்களும் ஒரே அரசியல் சட்டத்தின் கீழ், ஒரே நிர்வாக அமைப்பில் இருக்கின்றன. அந்த நிர்வாக அமைப்பில் நாம் இருக்கிறோம். தேசத்திலுள்ள எல்லா ராஜ்யத்தினருக்கும் சௌகரியமான முறையில் அந்த நிர்வாகம் அமைப்பு இருக்க வேண்டும். மொழிப் பிரச்சனையில் இந்தப் பகுதி சம்பந்தமாக செய்யப்படக்கூடிய ஏற்பாடு, கூடிய வரையில் எந்த ராஜ்யத்திற்கும் கஷ்டங்களை உண்டுபண்ணாததாகவும் அல்லது சில கஷ்டங்களை உண்டுபண்ணினாலும் அவை எளிதில் சமாளிக்கப்பட்டு தீர்க்கப்படக் கூடியவையாகவும் இருக்கும் முறையில் அமையவேண்டும். இந்தத் தக் கண்ணோட்டத்துடன்தான் இப்பிரச்சனையை நாம் அணுக வேண்டும். செய்யக்கூடிய ஏற்பாட்டினை, மத்திய நிர்வாகத்தில் பங்கு கொள்வதில் எந்தப் பகுதியினருக்காவது ஏதாவது கஷ்டங்கள் ஏற்படக்கூடுமானால், அந்த அளவிற்கு அந்தப் பகுதியினர் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் ஆகிறார்கள் என்று கருத வேண்டும். ஆகவே இந்தப் பிரச்சனை ஆந்திராவை மட்டுமோ, கேரளாவை மட்டுமோ, மைசூரை மட்டுமோ, சென்னையை

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

மட்டுமோ பொறுத்தது அல்ல. இந்தப் பிரச்சனை இந்தியாவிலுள்ள எல்லா ராஜ்யங்களையும் பொறுத்தது. ஆகையால் இந்தப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக எடுக்கப்படக்கூடிய முடிவு நமக்குச் சாதகமாக இருக்கிறதா என்று மட்டும் பார்க்கக்கூடாது. அதே மாதிரி மற்ற ராஜ்யத்தினரும் எடுக்கப்படக்கூடிய முடிவு அவரவர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கக்கூடாது. கொஞ்சம்கூட கஷ்டத்தைப் பிறருக்கு கொடுக்காத ஏற்பாட்டை செய்ய இயலாது என்றால், குறைந்த பட்ச கஷ்டத்தையே கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்வதற்கான முடிவை எடுக்க வேண்டும். ஆகவே, செய்யப் படக்கூடிய ஏற்பாடு நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே பலனையோ பிரதி பலனையோ அளிக்க வேண்டும் என்பதை மனதிற்கொண்டு இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண வேண்டும். அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன்தான் பிரச்சனையைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். நம் நாட்டில் இப்போது 14 மொழிகள் இருக்கின்றன, அவைகளுள் ஒன்றாகிய சமஸ்கிருதம் பேச்சு வழக்கில் இல்லை. அதன் காரணமாக, இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த வரையில், சமஸ்கிருதத்தை ஒதுக்கிலும் 13 மொழிகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த 13 மொழிகளையும் நிர்வாக மொழிகளாக எடுத்துக்கொள்ள முடியுமா? அப்படிச் செய்தால் அது ரொம்ப சௌகரியமாக இருக்கும். ஆனால் அது முடியாத காரியம். விஷயம் தெரிந்தவர்களும் அனுபவம் பெற்றவர்களும் 13 மொழிகளையும் நிர்வாக மொழிகளாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இந்த நிலையில், மற்ற மொழிகளை ஒதுக்கிவிட்டு ஒன்று அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று மொழிகளுக்கு இடம் கொடுக்க முடியுமே தவிர எல்லா மொழிகளுக்கும் இடம் கொடுக்க முடியாது. இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த வரையில், எல்லா மொழிகளையும் நிர்வாக மொழிகளாக வைத்துக் கொள்ள முடியாததால், இப்பிரச்சனை சிக்கலானதாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண வேண்டியதுதான் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. நான் முன்பு சொன்னது போல், ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்கு எந்த மொழி நல்லது என்று கண்ணோட்டத்துடன் பிரச்சனையை அணுகினால், இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண முடியாது; அப்படிச் செய்வது சண்டையைத் தான் கிளப்பும், ஆகவே நாடு பிரிய வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் இப்பிரச்சனையை அணுகி அதற்கான சண்டையைக் கிளப்புவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். “நாம் சண்டையைக் கிளப்பும் நோக்கத்துடன் பிரச்சனையை அணுகினால் மற்ற ராஜ்யத்தினரும் அவ்வாறு பிரச்சனையை அணுகி சண்டையைக் கிளப்புவார்கள். நாம் நாட்டைப் பிரிக்கலாம்” என்ற கருத்துடன் அவர்கள் பிரச்சனையை அணுகுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவ்வாறு பிரச்சனையை அணுகக் கூடாது. பிரச்சனைக்குச் சரியான தீர்வு காண வேண்டுமென்று விரும்பும்போது நாம் அவ்வாறு பிரச்சனையை அணுகினால் ஒருவருக்கொருவர் தூரத்தில்தான் சென்று கொண்டிருப்போம். இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன்தான் சர்க்கார் மட்டுமின்றி ஸ்ரீ அண்ணாதுரை உட்பட எல்லா அரசியல்கட்சித் தலைவர்களும் பிரஸ்தாப கூட்டத்தில் இப்பிரச்சனையை அணுகி ஆலோசனை செய்தார்கள் என்பதை பெருமையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[Sri K. Sattanatha Karayalar (Temporary chairman) in the Chair.]

“Language in offices and institutions under the control of the Government of India” என்பதுபற்றி பிரச்சனையை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். உதாரணமாக, ரெயில்வே இலாகாவும் தபால் இலாகாவும் அகில இந்திய அடிப்படையில் இயங்கினாலும் அந்தந்தப் பிராந்திய மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றன. ரெயில்வே பிரிவுகள் மத்திய அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவையாக இருந்தாலும் அந்தந்தப் பிராந்தியங்களிலுள்ள ரெயில்வேப் பிரிவுகள் அந்தந்தப் பிராந்திய மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றன. அதே மாதிரி அந்தந்தப் பகுதிகளிலுள்ள தபால் ஆபீஸ்கள் அந்தந்தப் பகுதி மக்களுடனும் அகில இந்தியாவுடனும் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றன. வரி வசூலிக்கும் இலாகாக்களான கஸ்டம்ஸ் இலாகா, எக்ஸைஸ் இலாகா போன்ற இலாகாக்களும் இதே நிலையில் இருக்கின்றன. மொழிப்

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

பிரச்சினையில் இந்தப் பகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும், அவைகள் தாங்கள் இருக்கும் அந்த அந்தப் பிராந்தியங்களுக்கு அனுசரணையாக இருக்க வேண்டும்; அதே சமயத்தில் அகில இந்தியாவிற்கும் அனுசரணையாக இருக்க வேண்டும். வேறு சில இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் டெல்லியில் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில், அவை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மட்டுமின்றி எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் பொதுவாக அனுசரணையாக இருக்க வேண்டும். (மிஸ்டர் ஸ்பீகர் தலைமையில்). ஆகவே இந்தப் பிரச்சினையை நாம் அகில இந்திய அடிப்படையில் அணுக வேண்டும்.

அந்தந்தப் பிராந்தியத்தின் நிர்வாக மொழி அந்தந்தப் பிராந்திய மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும், பிராந்திய மொழிக்குத்தான் புவியத்தவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு சிபார்சு செய்திருப்பதை நாம் கிரவேற்கவேண்டும். அதேசமயத்தில் அகில இந்தியாவுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய, தொடர்பு இருக்க வேண்டிய காரணத்தால், அப்படித் தொடர்பு ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு மொழி அவர்களுக்குத் தெரிந்து இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அந்தத் தொடர்பு மொழி ஒன்றும் அவசியம் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அம்மொழி ஹிந்தியா, தமிழா, வேறு எந்த மொழியா என்பதை நாம் பின்னால் யோசித்துக் கொள்ளலாம். அதைப்பற்றியும் கமிஷன் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களிலே நாம் மாறுபட்ட கருத்து தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமே கிடையாது. அதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய முறையிலே நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

அகில இந்திய ரீதியாக அமைந்திருக்கும் நிர்வாகமொழி என்ன மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றித்தான் இன்றைக்கும் பெரும் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அதிலே ஒரு சிலருடைய கருத்து, சட்டத்திலே போட்டிருக்கும் பிரகாரம் 15 வருஷம் முடிந்தபின், அதாவது 1965-ம் வருஷத்திலிருந்து ஆங்கிலத்தையே பூராவும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு ஹிந்தி நிர்வாக மொழியாக அமையவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்கள் ஒரு சிலர். இன்னொரு சிலர், இன்னொரு கோடியிலே நின்று கொண்டு, ஹிந்தி இந்தப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கக்கூடாது, ஆங்கிலம் தான் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லக்கூடியவர்கள் இன்னொரு பக்கம். ஹிந்திதான் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு கோடியிலே நின்றுகொண்டு சொல்லுகிறவர்கள் ஒரு பக்கம். ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று இன்னொரு கோடியிலே நின்றுகொண்டு சொல்லுகிறவர்கள் இன்னொரு பக்கம். **Hindi never, English ever,** என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள் ஒரு புறமும், **English never, Hindi ever** என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள் இன்னொரு புறமும் அணி வகுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த அடிப்படையிலே இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணமுடியுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இரண்டு உச்சாணிக் கொம்பிலே நின்ற இருப்பவர்களுடைய இரண்டு பேருக்கும் மத்தியிலே ஒரு தீர்வு காணவேண்டும் என்பதைப்பற்றி எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த மத்தியஸ்தத்தை யார் செய்கிறது என்ற தகராறு வந்துவிடுகிறது. "இதை எப்படிச் சென்னை அரசாங்கம் செய்யலாம்? அதுவும் சென்னை அரசாங்கத்திலே இருக்கக்கூடிய, சட்டசபையில் இருக்கக்கூடிய அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் எப்படி சமாதானத்தைச் சொல்ல வரலாம்" என்ற முறையிலே வாதிக்கப்படுகிறது. யார் சொன்னால் மதிப்பு என்ற முறையிலே பல வாதங்கள் இன்றைக்கு நிகழ்வதைப் பார்க்கிறோம். யார் சொன்னால் மதிப்பு ஏற்படுகிறது என்ற வாதம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

இதில் சொல்லக்கூடிய யோசனைக்கு உள்ளிட்ட மதிப்பு இல்லையென்றால், யார் சொன்னாலும் புது மதிப்பு வராது. இதில் சொல்லக்கூடிய யோசனைக்கு உள்ளிட்ட மதிப்பு இல்லையென்றால், என்போன்ற சிறியவர்கள்

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

சொன்னதினாலும் மதிப்பு குறைந்துவிடாது. ஆகவே, யார் சொன்னார்கள் என்பதைப்பற்றி பிரச்சனை வேண்டியதில்லை. எந்த ஆள் சொன்னான் என்று அடிப்படையில் போனால் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. ஆகையால், எது நியாயம் என்பதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அப்படிப் பார்க்கும்போது, இன்றைக்குப் பதினைந்து வருஷம் கழித்து ஹிந்தி நிர்வாக மொழியாக அமைந்து, இதிலே நம்முடைய நிர்வாகத்தை நடத்த முடியுமா என்று பார்க்கும்போது, நம்முடைய மொழிக் கமிஷனுக்குக் கொடுத்த அறிக்கையிலே தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது இந்த மெமொராண்டத்திலும் தெளிவாக குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். ஹிந்தி மட்டும் நிர்வாக மொழியாக அமைந்து, ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக ஹிந்தி ஏற்றதாக எடுத்துக் கொண்டதிலிருந்து நம்முடைய நிர்வாகத்தை நடத்தலாம் என்பது இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையிலே முடியாத காரியம் என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறோம். அப்படி ஹிந்தியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று சொல்வோமே யானால், என்ன செய்வது? என்று நாம் முடிவுசெய்ய வேண்டிய அவசியத்திலே இருக்கிறோம். “முடியாது இருக்குமேயானால்” எப்பொழுதும் ஹிந்தியை தள்ளிவிடலாமா என்பதையும் இன்றைக்கு நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு சிலர் சொல்லக்கூடிய கருத்து அதுதான். 1965-லே ஹிந்தி தயாராக இருந்து, நிர்வாகத்திற்குத் தகுந்த மொழியாக வளர்ச்சி பெறப் போவதில்லை என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். மற்றவர்களும் சொல்லுகிறார்கள், வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பதனால் பூராவும் நீக்கிவிடலாமா, இல்லாவிட்டால் வேறு ஏதாவது ஒரு காரியம் செய்யலாமா என்பதுதான் பிரச்சனை.

நாம் இன்றைக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால், தண்ணீரில் இறங்கித்தான் நீந்தக் கற்றுக்கொள்ள முடியும். தண்ணீரில் இறங்க வேண்டுமென்பதற்காக, அதற்கு வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் செய்து கொள்ளாமல் திடீரென்று தண்ணீரில் இறங்கினால் மூழ்கிப் போய்விடுவோம். நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து தண்ணீரில் இறங்கி, மூழ்கிப் போய்விடுவோம். அதற்காக என்ன செய்கிறோம்? அதற்காக வேறு ஒன்றை நாம் உதவியாக வைத்துக்கொள்ளுகிறோம். சுரைக்காய் அல்லது கட்டை போன்றவற்றை கட்டிக்கொண்டு தண்ணீரில் இறங்குகிறோம். எதற்காக? நீந்தக் கற்றுக்கொள்வதற்காக. எதையாவது உதவியாக வைத்துக்கொண்டுதான் தண்ணீரில் மிதக்க முடியும்; பிறகு நீந்தவும் கற்றுக்கொள்ள முடியும். அப்படி தண்ணீரில் இறங்காமலேயே நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றால் அது முடியாத காரியம். வேறு எந்த விதமான உதவியும் இல்லாமல் தண்ணீரில் இறங்கினால் ஆபத்துத்தான் ஏற்படும். அதுமாதிரிதான் நாம் சொல்லக்கூடிய யோசனை என்னவென்றால், இப்பொழுது நிர்வாக மொழியாக இல்லாத எந்த ஒரு மொழியையும் அதற்கேற்ற வளர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்னால் ஏற்றுக் கொண்டாலும், உடனே தண்ணீரில் இறங்குகிறவருக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துதான் நிர்வாக விஷயத்திலும் ஏற்படும். இது ஹிந்திக்கும் பொருந்தும், தமிழுக்கும் பொருந்தும். அதைத்தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஹிந்தி போன்ற மொழி நிர்வாக மொழியானால், நிர்வாகத்தின் தரம் குறைந்துவிடும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் தமிழ் இங்கு ஆட்சி மொழியாகவும், தெலுங்கு ஆந்திராவிலும் மலையாளம் கோளத்திலும், கன்னடம் கர்நாடகத்திலும் ஆட்சி மொழியாக இருந்தால் இந்தத்தரம் குறைந்துவிடும் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால், சொல்லப் பயப்படுகிறார்கள்.

ஹிந்தி நிர்வாக மொழியாக வரக்கூடாது, ஆங்கிலம்தான் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் அந்த முதல் சண்டையில் வெற்றி பெற்றதற்குப் பிறகு பிராந்திய மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக வரத்

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

தகுதியில்லை என்ற அடுத்த சண்டையையும் ஆரம்பிக்கலாம். ஹிந்திக்குப் பதிலாக அங்கேயே ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள், அதுபோல் இங்கேயும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருந்தால்தான் நிர்வாகம் நடைபெறும் என்று சொல்லலாம். முதல் சண்டையில் ஜயித்ததற்குப் பிறகு அடுத்ததையும் ஆரம்பிக்கக்கூடும். இது ஏதோ பிரித்து வைத்து தாக்குவது போல் தெரிகிறது. இவர்களுடைய எண்ணப்படி அங்கே ஆங்கிலத்தை நீடித்து வைத்து விடுவார்களானால், அங்கே ஆங்கிலம் முடிவாகி விட்ட பிறகு, நாம் அங்கேயும் ஆங்கிலத்தில் பங்கு கொள்ளவேண்டியவர்களாகிறோம். ஆகவே இங்கேயும் ஆங்கிலம்தான் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். அகில இந்திய ரீதியிலே முடிவு ஏற்பட்டதற்குப்பிறகு வேறு வழியில்லை என்ற கட்டம்தான் வந்து சேரும்.

அப்படி ஆங்கிலம் நிர்வாக மொழியாக நீடிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை வர அனுமதித்தோமானால் அதைத் தொடர்ந்து எல்லாத் துறையிலும் அதுவே இருக்க வேண்டியதாகிவிடும். நிர்வாக மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கும் பட்சத்தில் அதுவே போதனு மொழியாகவும் இருக்க வேண்டி வந்துவிடும். படிப்படியாக நர்ஸரி ஸ்கூல் முதல் உயர் படிப்பு வரையில் ஆங்கிலமாக இருப்பதோடு வீட்டிலேயும் குழந்தைகள் ஆங்கிலத்தில் பேசினால் தான் முடியும் என்ற நிலைமைக்கு வந்து விடுவோம். இத்தகைய ஒரு முடிவை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமா? ஆங்கிலம் தான் வேண்டும், மற்ற எந்த மொழியும் பக்கத்திலே கூட வரக்கூடாது என்று சொல்லுகிறவர்கள் தமிழைப்பற்றி, தெலுங்கைப் பற்றி, மலையாளத்தைப் பற்றி, கன்னடத்தைப் பற்றி, என்ன சொல்லப்போகிறார்கள்? இன்றைக்கு நிர்வாகத்தறையிலே இருக்கும் இந்த மொழிகள் நிர்வாக மொழிகளாக அமைய முடியுமானால், அவைகள் வளர்ச்சியுள்ள வளம் பெற்ற மொழிகளாக அமைய முடியுமானால் ஏன் அம்மாதிரி ஹிந்தி மொழியும் நிர்வாக மொழியாக வராது என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

ஆகவே ஒரு மொழிக்கு இன்றைக்குத் தகுதியில்லையென்றால் எப்போதைக்குமே தகுதியேற்படாது என்று சொல்லமுடியாது. எல்லா மொழிகளையும் ஒரு பக்கம் தவிர்த்து விடவேண்டும், இன்றைக்கு இருக்கும் ஆங்கிலம் தான் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லமுடியுமா என்று கேட்கிறேன். நம்முடைய பொருளாதாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பொருளாதாரத்தில் முன்னேற வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றோம். அதற்குப் பல்வேறு இயந்திர சாதனங்கள் நமக்கு வேண்டியதாக இருக்கின்றன. அந்த இயந்திரங்களை நாம் இன்றைக்குச் செய்யக்கூடிய நிலைமையிலில்லை. நம்முடைய தொழிற்சாலைகளும் அவைகளைச் செய்யக் கூடிய நிலைமையில் இல்லை. வெளியிலிருந்து இயந்திர சாதனங்களை வரவழைத்து, அவைகளை வைத்துக்கொண்டு உற்பத்தியை பெருக்குகிறோம். ஹிந்திதான் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்கள் நம்முடைய பொருளாதாரத்தை பெருக்கவேண்டுமென்று நம்முளிலே இல்லாதது ஒன்றும் வேண்டியதில்லை, என்று வெளியிலே இருந்து வரவழைக்கும் இயந்திர சாதனங்களைப் புறக்கணித்தால் பொருளாதார நிலையிலே நாம் முன்னேற முடியுமா? அல்லது வெளியிலே இருந்துதான் நாம் இப்பொழுது இயந்திரத்தை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம், அவைகள் தாம் திறமையாகவும் நடப்பதினுடனும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன, நம்முளிலே எப்போதும் இயந்திரங்களைச் செய்யக்கூடாது, வெளி நாட்டு இயந்திரங்களைத்தான் நாம் இன்றைக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கவேண்டுமென்றால், அதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வாதம் இல்லை. இயந்திரத்திற்கு நாம் என்ன செய்யலாம் என்று யோசனை செய்து நாம் இங்கேயே ஏற்பாடு செய்கிறோம். அந்த இயந்திரங்களை கட்டுவதிலே எந்த எந்த பாகங்களை உடனடியாகச் செய்ய முடியும் என்பதை யோசித்து அவைகளை இங்கேயே செய்யலாம். மற்றவைகளை வெளிநாடுகளிலிருந்து தருவிப்பதுகூட நலம் என்று கருதியிருக்கிறோம்.

ஆகையால் இன்றைக்கு தமிழிலேயே நிர்வாகம் பூராவையும் நடத்த முடியவில்லை என்றால் ஆங்கிலத்தைக் கூடவே உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறோம். ஒரு பெரிய இயந்திரத்தை இந்நாட்டில் உற்பத்தி செய்ய

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

முடியவில்லை என்றாலும், அந்த இயந்திரத்தோடு பொறுத்தக்கூடிய பல சிறு சிறு கருவிகளை இந்த நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்துகொண்டு அந்தப் பெரிய மூல இயந்திரத்தோடு பொறுத்திக் கொள்வது போலத்தான் இதுவும். எப்படி நம்முடைய பொருளாதாரத்துறையில் வளம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக எவ்வளவு கருவிகளை நம்மால் உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவையும் இங்கேயே உற்பத்தி செய்து கொள்வதைப்போலவே, நிர்வாக விஷயத்தில் எவ்வளவு தூரம் நம்முடைய மொழியை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளமுடியுமோ அவ்வளவையும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறோம். முடியாத நிலையைச் சமாளிக்க சிறிது காலம் ஆங்கிலத்தை வைத்திருந்தால் பிறகு தானே நம்முடைய மொழி வளம் பெற்றவுடனேயே ஆங்கிலம் விலகிவிடும். இன்றையதினம் பொருளாதாரத் துறையில் நாம் முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காக அந்நிய சாதனங்களை வாங்கும்போது, அந்நிய சாதனங்கள் எதையுமே வாங்கக் கூடாது என்று சொல்பவர்கள் நம்முடைய விரோதிகளாவார்கள். அதே போல எல்லாச் சாதனங்களையும் வெளிநாட்டில் இருந்து தான் வாங்கவேண்டும். இங்கே செய்யக்கூடிய சிறிய நீட்டல் கூட வெளிநாட்டில் இருந்து வருவதற்குச் சமமாக இல்லை என்று சொல்பவர்களும், நாம் செய்யக்கூடிய முயற்சியில் எதுவும் கூடாது என்று சொல்பவர்களும் தேச விரோதிகளாகிவிடுகிறார்கள். இவர்களுடைய பேச்சு எல்லாம் நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய முயற்சி பொருளாதாரத் துறையிலும் சரி, மொழிச் பிரச்சனையிலும் சரி நம்முடைய நாட்டின் எதிர்கால முன்னேற்றம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. அப்படிப் பார்க்கும்போதுதான் நம்முடைய நாட்டின் தேசிய மொழியாக எந்த மொழி இருக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானிப்பதில் நாம் சரியான முடிவுக்கு வர இயலும். இந்தி தான் பொது மொழி என்று இன்றையதினம் பேசப்பட்டு வந்தாலும் நாம் இந்தி மொழியை பொது மொழியாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாம். வேறு எந்த மொழியையாவது பொது மொழியாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்த முடியுமா என்றும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதுபற்றி அந்நியநாட்டில் இருந்து இங்கே வந்திருக்கிற நிபுணர்களிடமும் பேசியிருக்கிறேன். எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள், “மூன்று மொழியை நிர்வாக மொழியாக வைத்துக் கொள்ள முடியும்” என்பதாக. நான்காக இருந்தால் கொஞ்சம் கஷ்டம் ஏற்படும். ஆகவே மூன்று மொழியை தேசிய நிர்வாக மொழியாக வைத்துக்கொள்ள முடியுமா என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கலாம்.

இந்தி மொழி வடக்கே இருக்கக்கூடியவர்கள் பேசக்கூடிய மொழி. கிழக்கே இருக்கக் கூடியவர்களுடைய மொழி வங்காளம். ஆகவே இந்தி, வங்காளம், தெற்கே இருக்கக் கூடியவர்களுடைய மொழி தமிழ் ஆகிய இந்த மூன்று மொழியையும் நிர்வாக மொழியாகப் போட்டால் என்ன என்பதும் யோசிக்கப்பட்டது. அப்படிச் செய்தால் ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். ஆனால் இங்கே இருக்கக்கூடியவர்கள் குறிப்பாக ஆந்திரர்கள், கன்னடியர்கள், மலையாளிகள் ஆகியவர்கள் தமிழை ஒப்புக்கொள்வார்களா? தென்னாட்டில் பொது மொழியாக இவர்கள் எல்லோரும் தமிழை ஒப்புக் கொண்டால் நம்முடைய எண்ணம் ஈடேறிவிடும். இது சாத்தியமில்லாத பிரச்சனை என்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே இருக்கக்கூடிய நிலைமை என்ன? (ஸ்ரீ எ.வி.பி. ஆசைத்தம்பி : ஆங்கிலமே இருக்கட்டும்.) ஆங்கில மோகம் படைத்த ஆசைத்தம்பி அவர்கள் வியூவியடி ராமாயணம் கேட்டு சீதைக்கு ராமன் சித்தப்பா என்பது போல, ஆங்கிலமே இருக்கட்டும் என்கிறார்கள். இத்தனை நேரம் நான் பேசிய பேச்சு, செவிடன் காதில் ஊதிய சங்குபோல ஆகிவிட்டதே என்று நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

நாம் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய உண்மையான நிலவரத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டாக வேண்டும். இப்போது இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் எந்த வகையில் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு தீர்வு காண வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்தாக வேண்டும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சிலர் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டும்

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

என்று சொல்கிறார்கள். வங்காளத்திலும் சிலர் சொல்கிறார்கள், இவர்கள் எல்லோரும் சொல்கிறார்களே என்று ஒப்புக்கொள்வதைவிட இவர்கள் சொன்னாலும் இவ்விஷயத்தில் உண்மை நிலவரம் என்ன என்பதை உணரவேண்டும். இங்கு இருக்கக்கூடியவர்களில் யாரும் இந்தியாவின் பொதுமொழியாக தமிழ் தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. (ஸ்ரீ எம். கல்யாணசுந்தரம் : இனிமேல் வரலாம்.) இனிமேல் வரலாம் என்கிற தைரியத்தோடு சொல்வதற்கு எனக்கு வார்த்தை வரவில்லை. வங்காளத்தில் இருக்கக் கூடியவர்களிலும் யாரும் வங்காளம் தான் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கொண்டு முன்வரவில்லை. ஆகையால் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் நம் பகுதியில் இருக்கக்கூடியவர்களில் இந்தியே வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய ஆசைத்தம்பி போன்றவர்களும் சரி, அவர்களது கட்சியும்கூட திராவிட நாட்டை அமைத்தாலும் திராவிட மொழி தான் இந்தியாவில் பொதுமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல முன் வரவில்லை. அவர்களுடைய பேச்சு ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் இல்லாவிட்டால் நாம் எப்படி வாழ்வது என்கிற ரீதியில்தான் போகிறது. இதில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை. ஆங்கிலேயர்கள் இல்லாவிட்டால் நாம் எப்படி வாழ முடியும், அவர்களுடைய துப்பாக்கி இல்லாவிட்டால் நாட்டில் ரணகளம்தான் ஏற்படும் என்று அவர்கள் எப்படி எதிர்பார்த்தார்களோ அப்படித்தான் இந்தப் பிரச்சினையிலும் ஆங்கிலம் இல்லாவிட்டால் எப்படி வாழ்வது, ஆங்கிலம் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டால் நாட்டில் பலவிதமான சிக்கல்கள் தாம் உண்டாகும் என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நினைப்பு ஒரே வகையில்தான் போகிறது.

ஆகையால் இன்றைக்கு இரண்டு கட்சி உண்டாயிருக்கிறது. ஆங்கிலம் தான் வேண்டும் என்று சொல்கிற கட்சி ஒன்று—இதில் நானும் சேர்ந்து கொள்கிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்னொரு கட்சி இந்தி தான் வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடியது. இந்த இரண்டுக்கும் பொதுவாக ஒரு தீர்ப்பு காணமுடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். அது நாமும் ஒத்துக் கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கவேண்டும். அவர்களும் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கவேண்டும். நமக்கு மாத்திரம் சம்மதமானதாக இருந்தால் போதாது. அவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய தீர்வாக இருந்தாலும் போதாது. இந்த இரண்டு கட்சியினருடைய மனத்திற்கும் பூர்ண திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆகையால்தான் இதைப்பற்றி நாங்கள் எல்லோரும் யோசித்து, பிறகு கட்சித் தலைவர்கள் எல்லோருடனும் யோசித்து, அவர்களது சிறந்த அறிவின் பயனாக ஒரு தீர்வை ஏற்படுத்தினோம். இரண்டு மொழியை வைத்துக் கொண்டு நிர்வாகம் செய்வது என்பது கொஞ்சமும் கடினமானது இல்லை. ஆகவே இந்தியும், ஆங்கிலமும் இருக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். உலகத்தினுடைய அனுபவத்தை—குறிப்பாக பல நாடுகளுடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கும்போது இரண்டு மொழியை வைத்துக் கொண்டு நடத்துவது மிகவும் எளிதாகும். சமீபத்தில் ஸ்விட்ஜர்லாந்து தேசத்தின் உப ஜனாதிபதி அவர்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள். அடுத்த படியாக அவர்தான் ஜனாதிபதியாக வர இருக்கிறார்—அங்கே முறை போட்டுக்கொள்வது வழக்கம்—அவருடைய நாட்டிலே மூன்று பாஷை, மூன்று இனங்களும் கூட, அந்த மூன்று இனங்களும் எப்படி? சென்ற மகாயுத்தத்தில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றுக்கு எதிராக சண்டை போட்டுக்கொண்ட ஜனங்கள். அவர்கள் இன்றைக்கு ஒரே நாட்டினராக இருந்து, அந்த மூன்று மொழியையும் பொது நிர்வாக மொழியாக உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு உலகத்திலேயே தலைசிறந்த நாடு என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்போர்ப்பட்ட நாட்டில் இருந்து வந்த உப ஜனாதிபதி அவர்கள் மூன்று மொழியை கஷ்டம் இல்லாமல் நிர்வாக மொழியாக வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று சொல்கிறார். ஆகவே இரண்டு மொழியை நிர்வாக மொழியாக வைப்பதில் கஷ்டம் நிச்சயமாக ஏற்படாது. ஆகவே நாம் சொல்லியிருக்கக்கூடிய யோசனை எல்லாத் தரப்பாருக்கும்

[Sri C. Subramaniam] [10th March 1958]

சம்மதமானதாக, ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் இப்பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவைக் கண்டால் நிச்சயமாக சமாதான முறையில் தேசம் முன்னேற்றுவதற்கு வழி ஏற்படும். இதற்கு ஒத்து கொள்ளாமல் இரண்டு கட்சிக்காரர்களும் அவரி அவர்கள் கட்சியையே விடாப் பிடியாக பிடித்துக் கொண்டு உச்சாணிக் கிளையில் உட்கார்ந்திருந்தால் பயனில்லை. இன்றைக்கு ரஷியாவும், அமெரிக்காவும் கூடிப் பேசுகிறார்களே அப்படியாகும். இவர்கள் ஒன்று சொல்வது, அவர்கள் ஒன்று சொல்வது, இரண்டு பேருக்கும் சமாதானம் வரக்கூடிய காலத்தில் வேறு ஒன்றைப் புதிதாக எழுப்புவது என்கிற முறையில் கூட்டுப் பேச்சுக்கு என்னைக்குமே முடிவு இல்லாததாகிவிடும். இன்றைக்கு நாம் காண வேண்டியது எல்லாத் தரப்பாராலும் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க ஒரு முடிவு தான். இரண்டு முடிவோ, பதினாறு முடிவுகளோ அல்ல. ஒரு சமாதான முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்களாக நாம் இருப்பதால் இந்தத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒப்புக் கொள்வதில் யாரும் வெட்கப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பின்வாங்கவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. இந்தச் சமயத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் இங்கே இல்லை என்று வருத்தப்படுகிறேன். அவருடைய சார்பாக இருக்கிற ஸ்ரீ கோவிந்தசாமி அவர்களிடத்திலும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்களுடைய கொள்கையை விட்டுக்கொடுத்ததாக இல்லை. தமிழ்நாள் நம்முடைய ராஜ்ய நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பது ஒருபுறம் இருக்க இந்தி, ஆங்கிலம் இரண்டும் மத்திய நிர்வாக மொழியாக இருக்கலாம் என்பது நம்முடைய கொள்கை எதற்கும் முரண்பட்டதல்ல. மற்றவர்கள் கேலி செய்கிறார்களே என்பதற்காக நம்முடைய முடிவையும் நாம் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அல்ல. அப்படி மாற்றிக்கொள்வது என்றால் யாராவது ஒருவர் கேலி செய்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள். கேலி செய்கிறார்களே என்பதற்காக நாம் எடுத்த ஒரு முடிவை மாற்றிக்கொள்வது என்றால் அது அரசியல் நியாயத்திற்கு சரி அல்ல. அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும் சரி அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த அடிப்படையில், நாம் சொல்லக் கூடிய யோசனைகள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியவையே. உங்கள் யோசனையை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்று சிலர் கேட்பார்கள். ஆமாம். ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. நம்பிக்கை என்ற அளவில் நான் சொல்லவில்லை, தெரிந்து தான் சொல்கிறேன். எப்பொழுது, நாம் ஒன்றாக இருக்கிறோம் என்று சொன்னால் அப்பொழுது நம் பலம் அதிகரிக்கிறது. நாங்கள் முடிவு செய்தது மட்டுமல்ல, எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சித் தலைவரும் சேர்ந்து செய்த முடிவு என்று சொல்லும்போது அதற்கு ஒரு தனி பலம் ஏற்படுகிறது. ஆயிரம் முடிச்சப் போட்டால் யானை பலம் என்று சொல்வார்கள். தனி முடிச்சுக்கு பலம் இருக்கலாம். ஆனால் ஆயிரம் முடிச்சு போடும்போது அதற்கு யானை பலம் வருகிறது என்று சொல்வார்கள். அதில் ஒரு சின்னப் பகுதி ஒதுங்கியிருந்தாலும் கூட அந்த அளவு பலம் அதற்கு குறைகிறது. பலம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், நம் கோரிக்கை நியாயமானதாகும். கௌகாத்தி காங்கிரஸ் செஷனில் நடந்ததை வைத்துச் சொல்கிறேன். நம் யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்யமுடியும். ஆகவே, இந்த சபை, ஏகமனதாக இந்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினால் அதற்கு இன்னும் அதிக பலம் ஏற்படுகிறது. இது நியாயம், இது வந்தால் பரவாயில்லை என்று நினைக்கிறவர்கள் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா என்று சந்தேகித்து இதை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் அதன் மூலம் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதை தடை செய்வது போலாகும். ஆகவே இதை இந்த சபை ஏகமனதாக, தலைவர்கள் கூட்டத்தில் ஏகோபித்த அபிப்பிராயத்தோடு நிறைவேற்றியது போல் இந்த சபையிலும் ஏகமனதான அபிப்பிராயத்தோடு இதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நான் உங்கள் எல்லாரையும் மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது, எங்கள் பக்கத்தில் இருந்து வந்தது என்று

10th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

நினைக்காமல், இதன் சிறப்போ, மதிப்போ தனிப்பட்டவர்களுக்கு வந்துவிடும் என்று நினைக்காமல் இதை ஏகமனதாக இந்தசபை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்களின், அவர்கள் ஒற்றுமை காரணமாக, அவர்களின் அறிவுச் சிறப்பின் காரணமாக ஒரு பெரிய பிரச்சினைக்கு தீர்ப்பு கண்ட பெருமை நம்மைச் சேரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு, இந்த சபை தன் ஏகோபித்த அபிப்பிராயத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நான் இந்தப் பிரேரணையை இச்சபைக்கு முன்னால் வைக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : இப்பொழுது கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை இச்சபையின் முன்பு விவாதத்திற்கு வைக்கிறேன். இதற்கு ஏதாவது திருத்தம் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், நாளை காலை 8-30-க்குள் னாக கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மூன்று மணி நேரம் விவாதத்திற்கு சமயம் இருப்பதைக் கண்டு, ஒரு இண்டிப்பென்ட்டன்டும், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சி சார்பில் ஒருவரும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்பில் ஒருவரும், ஐ.என்.டீ யூ.சி. கட்சி சார்பில் ஒருவரும், பிரஜா சோஷியலிஸ்ட் கட்சி சார்பில் ஒருவரும் பின் பாக்டியுள்ள சமயத்தில் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களையும் கூப்பிடவேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரும், பிரஜா சோஷியலிஸ்ட் கட்சித் தலைவரும் சொன்னார்கள், இன்றையதினம் அவர்கள் கட்சி சார்பாக யாரும் பேசப் போவதில்லை, அவர்களுக்கும் என்ன மணி நேரம், அல்லது 10 நிமிஷ நேரத்தை நாளை அவர்களின் தலைவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு நான் சம்மதித்திருக்கிறேன். ஆகவே, இன்றையதினம் அங்கத்தினர்கள் 15, 20 நிமிஷத்திற்குள்ளாக அவர்களது பேச்சை முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு ஆதித்தன் அவர்களை பேசமாறு அழைக்கிறேன்.

SRI S. B. ADITYAN : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நம் தமிழ் நாட்டின் பழைய முதன் மந்திரியாக இருந்த ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், இந்தியப் பற்றி பலயிடங்களிலும் பேசி வருவதை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். தமிழ் நாட்டிற்குள்ளே இந்தி வெகு வேகமாகத்திணிக்கப்பட்டு வருகிறது என்று அவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். மேலும், இந்தியானது தமிழ் நாட்டிற்குள்ளே ஒரு திருடனை போன்று ஒசைப்படாமல், இந்த நாட்டை கண்காணிப்பவர்கள் உறங்கும் நேரம் பார்த்து இந்த இந்தி நுழைந்து விட்டது என்று ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கும் இந்த அறிக்கையை வாசித்த பிறகு, அதன் மீது நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன விளக்கத்தையும் கேட்ட பிறகு ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சொல்லியது எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அவர்கள் சொல்லியது சரி என்பதற்காக, சான்றுகள் வேண்டுமென்றால், அவைகள் இந்த அறிக்கையிலேயே காணப்படுகிறது. இந்த அறிக்கையின் முதல் பாகத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், “பள்ளிகளிலே தமிழ் கையாளப்படுகிறது, கல்லூரிகளில் தமிழ் கையாளப்படுகிறது, சில அரசாங்க அலுவலகங்களில் தமிழ் கையாளப்படுகிறது, சட்ட மன்றத்தில் தமிழ் கையாளப்படுகிறது, நீதி மன்றத்தில் தமிழ் கையாளப்படுகிறது” என்னெல்லாம் சொன்னார்கள். அது ஒரு புறமிருக்க, ‘Language of offices and institutions under the control of the Government of India’—தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்களின்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இடத்தில், எட்டாவது பாகத்தில், ‘The transition from English to Hindi as the language for use in all the offices and institutions under the control of the Government of India was to be carried out during a fifteen-year period. . . .’ என்று இருக்கிறது. அதாவது, தமிழ் நாட்டில் உள்ள மத்திய அரசாங்க அலுவலகங்களில் 15 வருஷத்திற்குள் புகுத்தப்படும் என்று. ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலான இந்தி

[Sri S. B. Adityan] [10th March 1958]

நுழைக்கப்பட வேண்டிய வேலை இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை என்று. 'At the present moment, the first half of the fifteen-year period has been already completed. The transition process has not yet begun.' நான் தமிழ் படுத்தவதில் பிசகு இருந்தால் மந்திரியவர்கள் சொல்ல வேண்டும். இந்த அறிக்கையை அச்சிட்டு நம்மிடம் கொடுத்துள்ளார்கள். தமிழ் நாட்டில் இந்தி புகுத்தப்படக்கூடிய காரியம் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிச் சொன்னால், என் ஸ்ரீராமகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், "அரசாங்கம் உறங்குவதைப் பார்த்து இந்தி நுழைந்து விட்டது" என்று அவர்கள் என் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று கேட்கிறேன். இந்த அறிக்கையில் எழுதப்பட்டிருப்பது மெய் என்றால், நாம் அன்றாடம் அஞ்சல் நியாயங்களில் வாங்கும் அஞ்சல் அட்டையில் இந்தி இருப்பது, அதாவது, இந்தியில் எழுதப்பட்டிருப்பது, பொய்யாக இருக்கவேண்டும், தபால் தலைகளில் இந்தி இருப்பது என்பது பொய்யாக இருக்கவேண்டும், தபால் முத்திரைகளில் இந்தி நுழைந்திருப்பது பொய்யாக இருக்கவேண்டும், இந்த அறிக்கை உண்மையாக இருந்தால், சுப்பீத்தில் திருவல்லிக்கேணியில் இருந்து மைலாப் பூருக்கு எனக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. தமிழ் நாட்டின் மத்தியில் சென்னை நகரம் இருக்கிறது. திருவல்லிக்கேணியும், மைலாப்பூரும் சென்னை நகரத்தில், தமிழ் நாட்டின் மத்தியில்தான் இருக்கிறது. அப்படி திருவல்லிக்கேணியில் இருந்து போடப்படும் அஞ்சல் அட்டையில் என்ன எழுத்து இருக்க வேண்டும். அதாவும், உள்நாட்டு அஞ்சல் அட்டை. சென்னை நகரத்திற்கு வெளியே போகமுடியாத அஞ்சல் அட்டையில் என்ன எழுத்து காணப்படுகிறது. இந்தி எழுத்துதான் காணப்படுகிறது. திருவல்லிக்கேணியில் இருந்து மைலாப்பூருக்கு வருகிற அஞ்சல் அட்டையில் இந்தி எழுத்துதான் இருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் பார்க்கவில்லையா? எனக்கு இலங்கையில் இருந்து ஒரு தபால் வந்தது. அந்த தபால் அட்டையின் மேல் இ, ல, ங், கை, "இலங்கை" என்று தமிழில் எழுதியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்காமல் இருந்தால், நான் கேட்கிறேன் என் ஸ்ரீராமகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் அப்படி சொல்லமாட்டார்கள் என்று, கண் விழிக்கவில்லையே என்று அவர் சொல்கிறார். சுட்சுட்சு சொல்கிறார், அவர். தூங்கும் சமயம் பார்த்து ஓசைப்படாமல் திருடன் நுழைகிற மாதிரி இந்தி நுழைந்துவிட்டது என்று அவர்கள் சொல்லும் போது அவரைக் கடிந்து கொள்வதில் என்ன பயன் இருக்கிறது என்று நான் கேட்கிறேன். சில தினங்களுக்கு முன் இச்சபையில் பேசிய அம்மையார் ஒருவர், அவர் கிழவரை, ஆகவே சொல்கிறார் என்று சொன்னார்கள்.

MR. SPEAKER : அந்த அம்மையாரிடம் நான் சொல்லிவிட்டேன், வீணாக சபையின் விவாதத்தில் ஸ்ரீராமகோபாலாச்சாரியார் அவர்களைக்கொண்டு வரக்கூடாது என்று. அந்த அம்மையாரிடம் சொன்னதைத்தான் நான் உங்களிடமும் சொல்லப் போகிறேன்.

SRI S. B. ADITYAN : ஸ்ரீராமகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் இந்த நாட்டின் முதன் மந்திரியாக இருந்தவர்கள். அவரது கருத்தை நாம் இங்கு சொல்வதில் தவறு எதுவும் இல்லையென்று நான் கருதுகிறேன். அவர் சொல்வதின் கருத்திற்கு நாம் பதில் சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லாமல் அவர் பிராமணராகையால் சொல்கிறார், அல்லது கருப்புக் கண்ணாடி போட்டிருக்கிறார், ஆகவே அப்படி சொல்கிறார் என்று சொல்வது பந்தை ஆடுவதை விட்டுவிட்டு ஆளை ஆடுவது போல்தான் இருக்கிறது. கால் பந்தாட்டத்தில் தோல்வி அடைகிற கட்சி, பந்தை விளையாடாமல் ஆளை விளையாடுவது மாதிரித்தான், பதில் சொல்லப்படுகிறது. இன்னும் இந்தி தமிழ் நாட்டில் நுழைக்கப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். 'The process of transition has not yet begun'. இந்தி நுழைக்கப் படுவதற்குள்ள எற்பாடு செய்யவில்லை என்று இத்தனைக்கும் பிறகு சொன்னால் மற்றவர்கள் இதைப்பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்களை என் சொல்லமாட்டார்கள். இந்தியை தபால் நிலையங்களில்

10th March 1958]

[Sri S. B. Adityan]

எல்லாம் நுழைக்கப்பட்ட பிறகு, ரயில் நிலையங்களில் எல்லாம் நுழைக்கப் பட்ட பிறகு, இன்ஷூரன்ஸ் நிலையங்களில் எல்லாம் நுழைக்கப்பட்ட பிறகு இந்தியை தமிழ் நாட்டில் இன்னும் நுழைக்க ஆரம்பிக்கவில்லை என்று சொன்னால் மற்றவர்கள் சொல்லுவதில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 'Not only there is no plan of action, the Government of India had not trained one' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் பேசுவது தமிழ் நாட்டிலுள்ள தபால் நிலையங்களை மட்டும் பேசுகின்றேன். இவ்விதமாக தமிழ் நாட்டிலுள்ள தபால் நிலையங்களில் எல்லாம் இந்தி நுழைக்கப்பட்ட பிறகு இன்னும் நுழைக்க ஆரம்பிக்கவில்லை என்று இந்த அறிக்கையில் எழுதியிருக்கிறார்கள். 'There is no plan of action' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதில் எவ்வளவு தூரம் உண்மையிருக்கிறது. இன்றைக்கு அஞ்சல் அட்டையில் எல்லாம் இந்தி நுழைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதெல்லாம் திட்டமிட்டு வேலை செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். There is no plan of action. நான் கேட்கிறேன், இவைகளை எல்லாம் திட்டம் இல்லாமலா தபால் நிலையங்களிலும் ரயில் நிலையங்களிலும் நுழைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் நாட்டில் வழங்கப்படுகிற நாணயதாளில் முன்புறத்தில் இருந்து வந்த தமிழ் எழுத்து இன்றைக்கு பின் புறத்தில் போய்விட்டது. உண்மையில் இது திட்டமிடல்லாமலா நடந்திருக்கிறது. ஆகவே இவைகள் எல்லாம் திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் நடைபெற்று வருகிறது. இவைகள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலமாக நடைபெற்று வருகிறது. இதை சற்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் தெரியும். திட்டமிட்டுக்கொண்டு வரப்படவில்லை என்று இவர்கள் சொன்னால் இதைப்பற்றி மத்திய அரசாங்கம் இந்த அரசாங்கத்தை கவனத்திற்கு கொண்டுவராமல் இருந்திருக்கலாம். அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டத்தை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம். இவ்விதம் இருந்தால், மற்றவர்கள் இந்த அரசாங்கம் டெல்லி அரசாங்கத்திற்கு சரணாகதி அடைந்திருக்கிறது என்று ஏன் இந்த அரசாங்கத்தை கடிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற கருத்தை எடுத்து நாம் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னொரு இடத்திலும் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அது எது என்றால் இந்த தொடர்பு மொழியைப்பற்றியது. அதாவது 11-வது பகுதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இந்த அரசாங்கம் எழுதக்கூடிய கடிதங்கள் எல்லாம் எந்த மொழியில் எழுத வேண்டும் என்று வரும்பொழுது அது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட வேண்டும், அல்லது ஹிந்தியில் எழுதப்படவேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது இப்போது தற்காலிகமாக இன்று ஆங்கிலமாக இருக்கலாம், நான் செல்ல செல்ல, அதுவும் இந்தியாகவேண்டியிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது ஏன் தமிழில் இருக்கக்கூடாது. இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதக்கூடிய கடிதங்கள், அறிக்கைகள் எல்லாம் ஏன் தமிழில் எழுதக்கூடாது? தமிழ் மொழி தேசிய மொழி என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற 14 மொழிகளில் ஒன்று தானே? அந்த முறையில் மத்திய அரசாங்கம் இங்கிருந்து போகும் கடிதங்களை ஏன் தமிழில் எழுதுவதை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அகில இந்தியாவுக்கும், அனைத்திந்தியாவுக்கும் ஒரே மொழிதான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது அது ஒரு குறிப்பிட்ட விசேஷமாக இருக்கிறது. இந்தியா என்பது 14 மொழிகளும் கொண்ட நாடு. அது 14 தலையுள்ள ஒரு உருவமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்கும்பொழுது தமிழ் நாட்டிலிருந்து எழுதும் கடிதங்களை ஏன் தமிழில் எழுதக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். அங்கே தமிழில் எழுதப்பட்ட கடிதங்களை தெரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்கள் போதுமானவர்கள் இல்லை என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆனால் முன்பு ஒரு நாள் நண்பர் மாதா கவுடர் அவர்கள் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்டார்கள், பம்பாய் காரியாலயங்களில் எல்லாம் தமிழர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள், லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் டெல்லியிலும், கல்கத்தாவிலுமுள்ள

[Sri S. B. Adityan]

[10th March 1958]

காரியாலயங்களில் இருக்கிறார்கள் என்று பேசினார்கள். அவ்விதம் மென்றால் இங்கே இருந்து போகக்கூடிய கடிதங்களை புரிந்துகொள்ளுவதற்கு என்ன கஷ்டம்? இவ்விதம் லட்சக் கணக்கில் தமிழர்கள் அங்கு இருக்கிறார்கள் என்றால் தமிழில் உள்ள கடிதங்களை புரிந்துகொள்வதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? அப்படியே இல்லை என்றாலும்கூட அங்கிருக்கின்றவர்கள் ஏன் தமிழைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? இங்குள்ளவர்கள் இந்தியை கற்றுக்கொள்ளலாம் என்றால் அவர்கள் ஏன் தமிழை கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? செக்கோஸ்லேவியாவிலிருந்து வந்திருக்கின்ற ஒருவர் நன்றாக தமிழை கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார், அப்படியென்றால் இவர்கள் ஏன் தமிழை படித்துக்கொள்ளக்கூடாது? ஆகவே இங்கிருந்து இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பும் கடிதங்கள், அறிக்கைகள் முதலியவைகள் தமிழில் இருக்கவேண்டும் என்று நாள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் பொழுது இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் என்றைக்காவது இந்தி வந்தாக வேண்டியதுதான் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவவர்களுக்கு வேண்டுமானால் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும், அதே போல் இந்தியும் இருக்கட்டும், இவ்விதமாக 15 ஆண்டுகள் தள்ளிப்போட வேண்டும், இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு இப்படியே போகட்டும் என்று சொல்லுகிற முறையைப்பார்த்தால் என்றைக்காவது ஒரு நாள் மனிதன் செத்தாக வேண்டியதுதான் என்று சொல்லுவது போலத்தான், என்றைக்காவது இந்தி வந்தாக வேண்டியதுதான் என்று சொல்லுவதும் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டினுடைய தலைவிதி இந்தி மொழியிலா எழுதியிருக்கிறது? இந்தி வேண்டாம் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள், சிலர் ஆங்கிலம் வேண்டாம் இந்தி இருக்கட்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாள் சொல்வது ஆங்கிலமும் வேண்டாம், இந்தியும் வேண்டாம், தமிழ் மொழியே இருக்கட்டும் என்றுள்ள கருத்தைத்தான் நாள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதற்காக செயல்படுவதற்கு தமிழன் என்ற உணர்ச்சியுள்ள நிதி அமைச்சர் அவர்கள், தமிழ் நாடு என்று ஆர்வமுள்ள நிதி அமைச்சர் அவர்கள், இந்த அடிப்படையில் செயல்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்து கொள்கிறேன். வணக்கம்.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : பாரதத் துணைக்கண்டம் என்று சொல்லுங்கள்.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : இந்தியத் துணைக்கண்டம் என்று சொல்லுவதில் தவறென்றாயில்லை. இந்திய துணைக்கண்டத்தின் ஆட்சி மொழி பற்றி சட்டமன்ற அரசியல் கட்சித் தலைவர்களுடைய கருத்துக்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு கவனிப்பதை விட வெளியே உள்ள கருத்துகளையும் கவனித்து ஆராய்ந்து பார்த்து இதற்கு ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களுடைய முன்மொழியில் எடுத்துச்சொன்னார்கள். உள்ளப்படியே அது வரவேற்கத்தக்கதுதான். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் ஆட்சிமொழியாக ஒன்று இந்தி இருப்பதா அல்லது ஆங்கிலம் இருப்பதா அல்லது இரண்டும் இருப்பதா என்பதைப் பற்றியுள்ள கருத்து வேறுபாடுகள் ஒருபுறத்தில் இருக்கிறது. இன்னொரு புறத்தில் இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு பொதுமொழியாக ஒன்று இருக்க வேண்டியது அவசியம்தான் என்கின்ற பிரச்சனையும் இருந்து வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இதை எந்த அடிப்படையில் அணுகி வருகின்றது என்று கேட்டால் எங்களுக்கும் இந்த பொதுமொழிப் பிரச்சினைக்கும் சம்பந்தம் இல்லவே இல்லை என்பதை நாங்கள் உறுதியாக நம்புகிறோம். இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஒரு நாளைக்கு, இதைப்பற்றியுள்ள கால கெடுவு வேண்டுமானால் பலருக்கு

10th March 1958] [Sri A. V. P. Asaithambi]

பலவிதமாக இருக்கலாம், இந்திய துணைக்கண்டத்திலிருந்து இந்த பகுதி தனியாக பிரிந்து போகத்தான் போகிறது. அந்த நிலைமையில் இந்த லட்சியத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற நாங்கள் இந்த பொதுமொழிப் பிரச்சனையை எந்த முறையில் அணுகுகிறோம் என்று சொன்னால் இந்திய துணைக்கண்டத்தோடு இந்த பகுதி சேர்ந்திருப்பது வரையிலும் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு எந்த விதமான ஒரு ஏற்பாடு இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை எண்ணிப்பார்த்துத்தான் அதுவரைக்கும் இந்தியோடு ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்கிற ஒரு பொது முடிவுக்கு ஆட்சிமொழி மகா நாட்டில் கலந்துகொண்ட எங்கள் கட்சித்தலைவர் அவர்கள் பேசினார்களே தவிர உண்மையாகவே இந்தியை ஏற்றுக்கொண்டதாகவோ அல்லது பொது மொழிப் பிரச்சனையில் உடன்பாட்டுக்கு வந்தார்கள் என்று கருதுவதோ தவறானது ஆகும். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், இந்த மொழிப் பிரச்சனை இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல, காந்தியடிகள் வெகு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே இதை சொல்லி வந்திருக்கிறார் என்றும் இந்தியாவுக்கு ஒரு பொது மொழி தேவை என்பதை பலர் பல சமயங்களிலும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். அதிலும் குறிப்பாக சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தமே ஒப்புக்கொண்டன என்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். காந்தியடிகள் சொன்னார்கள் என்பதற்காக வேண்டுமென்று இந்தியை இந்தியாவினுடைய பொதுமொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கலாம். தங்களுடைய கருத்துக்கு ஆதரவாக காந்தியின் பெயரை காட்டுகிறார்கள். காந்தியே இதை மட்டும் சொல்லவில்லை. இன்னும் எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறார், சுதந்திரம் வந்த பிறகு காங்கிரஸ் தேவை இல்லை, அதைக் கலைத்து விடவேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்காக நீங்கள் காங்கிரஸைக் கலைத்து விடவில்லையே? அவர் தேவையில்லையென்று சொல்லியிருந்தும் இதை வைத்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறீர்கள்? ஆகையால் காந்தியடிகள் கூறியதற்காக நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பது இல்லை. அந்த சமயத்திலே நாடு எந்த நிலைமையிலே இருந்தது? இந்த சமயத்தில் எந்த முடிவு ஏற்றது என்பதைத்தான் நாம் பார்க்கவேண்டுமே தவிர காந்தி சொன்னார் என்பதற்காக நாம் ஒரு முடிவைச் செய்துவிட முடியாது.

மேலும், அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், இந்திய அரசியல் சட்டம் அமைக்கப்படும்போது 15 வருஷ தவணை கொடுப்பதென்று ஒப்புக்கொள்ள பட்டது என்று. ஒரு காலத்திலே இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் ஒரு பொது மொழி தேவை என்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் என்ன என்று சொன்னால், சுயராஜ்யம் வந்த பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லியிருக்கலாம். கட்பயம் ஒரு பொது மொழி தேவை என்று மனதார ஒப்புக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். அதேமாதிரி 15 ஆண்டுகள் தவணை கொடுப்பதை அங்கு இருந்தவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். அதுவும் மனதார ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். அப்படி மனதார ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் இன்றைய தினம் இந்தியாவினுடைய பொது மொழியாக ஹிந்தி இருப்பதற்கு நாடெங்கிலும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. நேற்று கல்கத்தாவில் இந்தி நிர்வாக மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்று ஒரு மாபெரும் மாநாடு நடைபெற்றிருக்க நேர்த்திருக்காது. இன்றையதினம் நாடெங்கிலும், அந்தக் காலத்திலே ஒப்புக்கொண்டார்கள் என்று சொல்லக் கூடிய தலைவர்கள் முதற்கொண்டு இந்தியாவின் பொது மொழியாக ஹிந்தி இருக்கக் கூடாது என்ற கருத்தை ஆணித்தரமாக ஒவ்வொரு இடத்திலும் சொல்லி வருகிறார்கள். இந்த ஹிந்தி ஒன்றைத்தான் தேசிய மொழியாக ஆக்கவேண்டும் என்ற முயற்சியை—இன்று நேற்றல்ல—20, 25 வருஷங்களாக இந்த நாட்டிலே வட நாட்டு ஆதிக்கக் காரர்கள் புகுத்த முயற்சித்து வந்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, சென்னை மாகாணத்திலே, 1937-ம் வருஷத்திலிருந்து ஹிந்தி மொழி கட்டாயமாகப் புகுத்தப்பட்டது. பல தடவைகளில் புகுத்தப்பட்டது. அப்படியே புகுத்தப்பட்ட காலங்களில், எதிர்த்துப் போராடி, அதை ஒழித்துக் கட்டிய பெருமை

[Sri A. V. P. Asaithambi] [10th March 1958]

திராவிட இயக்கம் ஒன்றைத் தான் சாரும் தவிர, அந்தப் பெருமை வேறு யாரையும் சாராது என்பதைப் பெருமையோடு நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த சமயத்திலேயும் இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசியலார் என்ற வட நாட்டினர் ஹிந்தியைப் பல வழிகளில் புகுத்துகிறார்கள். தபால் தந்தி இலாகா மூலமாகப் புகுத்துகிறார்கள், ரெயில்வே ஸ்டேஷன் களில் உள்ள பெயர்ப் பலகைகள் மூலமாகப் புகுத்துகிறார்கள், நாணயங்களின் மூலமாகப் புகுத்துகிறார்கள், இப்படி எந்தெந்த துறைகளில் ஹிந்தியைப் புகுத்த வழிகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனையிலும் வட நாட்டு ஆதிக்கக் காரர்கள் புகுத்தி வருகின்றார்கள். இந்த நிலைமையிலே நாட்டில் இருக்கின்ற நிலைமையை நாம் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். அதை விட்டு, கேலி செய்வதன் மூலமாக, சுதந்திரத் திற்கு விரோதிகள் என்று சொல்லி விடுவதின் மூலமாக தட்டிக்கழிக்க ஆளும் வர்க்கம் நினைத்தால், அது ஆபத்தைத் தானாகவே வரவழைப்பதாக ஆகும் தவிர, சிக்கலுக்குத்தீர்வு காண்பதாக ஆகாது. இப்போது இந்த ஹிந்தியைப் புகுத்துவதின் மூலமாக இன்றைக்கு இருக்கிற ஒற்றுமை குறையுமே தவிர, அதனால் உயராது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இதைத் தான் ராஜாஜி அவர்கள் பல கூட்டங்களில் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். ஹிந்தி மொழியைப் பொறுத்த முறையில் இந்தியத் துணைக் கண்டம் பூராவுக்கும் ஒரு பொது மொழி—ஏதாவது ஒரு பொது மொழி—தேவையா என்று பார்த்தால், பொது மொழியே தேவையில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் 14 ராஜ்யங்கள் இன்றைக்கு இருக்கின்றன. அந்தந்த ராஜ்யத்திற்கு அந்தந்த ராஜ்ய மொழி தேசிய மொழியாக இருக்கலாம். மத்திய சர்க்கார் தேவையென்று சொன்னால், தொடர்பு மொழியாக ஏன் ஆங்கிலமே இருக்கக்கூடாது? ஆங்கிலம் இருப்பதில் என்ன தவறு? இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே நமது தொழில் அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்கு “முன் மொழிகிறேன்” என்ற வார்த்தை இன்னும் சரியாகப் புரியவில்லை, “பிரேரணை,” என்ற வார்த்தைதான் நடை முறையில் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நடைமுறையில் அக்கரையுள்ள அமைச்சர் இருக்கும்பொது, நடைமுறையில் இருக்கும் ஆங்கிலத்தை தொடர்பு மொழியாக—ஆட்சி மொழியாக அல்ல—என்னை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது? அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? அமைச்சர் அவர்கள் “எதோ, எங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் மோகம் இருப்பது போல்” குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி மோகம் ஒன்றும் கிடையாது. நாங்கள் ஆங்கிலத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் அல்ல. காங்கிரஸ் காரர்களுக்குத் தான் இந்த மோகம் இருக்கிறது. அன்று ஆங்கிலேயரிடத்தில் மோகம் கொண்ட எத்தனையோ லர்கள் இன்றைக்கு காங்கிரஸிற்குள் புகுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் அந்த மாதிரி நிலையில் இல்லை. வேண்டுமானால் பல் தாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். அப்படி சுற்றி வளைத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நேற்று கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பல முறை நாங்கள் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு தாலானுதாலஸர்களாக இருந்தோம் என்றெல்லாம் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு சொன்னார். அதற்காக “லட்சிய வரலாறு” என்ற புத்தகத்திலிருந்து எடுத்துப் படித்துக் காண்பித்தார்கள். சுயமரியாதை மாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சுற்றி வளைத்து அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு தாலானுதாலஸர்களாக இருந்தோம் என்று சொன்னார்கள். உண்மையில் அதுவல்ல. முதலில் எ. ஓ. ஹ்யூம் என்ற வெள்ளைக் காரரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சி, தாதாபாய் நெளரோஜி, காந்தியடிகள் போன்றவர்கள் புகுந்து, அந்தக் கட்சியை ஒரு சுயராஜ்ய ஸ்தாபனமாக எப்படி மாற்றியமைத்தார்களோ அது போல் 1917-ம் வருஷம் டாக்டர் நாயர் போன்றவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜஸ்டிஸ் கட்சி, 1924-ம் வருஷம் சுயமரியாதைக் கட்சி புகுந்து அதைப் புதிதப்படுத்தி, 1944-ல் நாங்கள் அதற்குள் புகுந்து திராவிடக் கழகமாக அதை மாற்றி, 1949-ல் திராவிட முன்னேற்ற கழகமாக நல்லதொரு கழகமாக மாற்றினோம். இதைப்பற்றி யார் குற்றம் சொல்ல முடியும். கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எந்த விதமான குற்றமும் சொல்லமுடியாது.

10th March 1958]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : உங்கள் கழகம் திராவிட கழகம் பெரியாரை தலைவர் என்று சொல்லிக்கொண்டு உறவு கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும்போது என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : 1949-ம் ஆண்டிலே திராவிட-முன் னேற்றக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பெரியார் அவர்கள் அதற்கு முன்பு எங்கள் தலைவராக இருந்தார்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : 1948-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : பெரியார் அவர்களுடைய சீரிய தொண்டின் கீழ் பணியாற்றி வந்தோம். அவர்களுக்கும் எங்களுக்கு மிடையே ஏற்பட்ட அபிப்பிராயபேதம் காரணமாக வெளியே வந்தோம். தி.மு.க. அமைத்தோம். அதற்குப் பிறகு பல மாநாடுகள் நடத்தியிருக்கிறோம். எங்கள் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களை கனம் மந்திரி அவர்கள் எடுத்துப் பார்க்கட்டும். எங்கள் திட்டத்திலே, எங்கள் போக்கிலே ஏதாவது குறையிருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்ட முடிந்தால் அவர்கள் சொல்வதற்கு கட்டுப்படத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறேன். அதை யெல்லாம் விட்டு விட்டு, 1917-ம் வருஷத்திலேயும், 1924-ம் வருஷத்திலே யும் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களை எடுத்துக்காட்டினால், அந்தத் தீர்மானங் களைப் போட்ட அந்த ஆட்களைப் பார்த்தால், அவர்கள் இப்போது எங்களிடத் தில் இல்லை, அவர்களெல்லாம் இப்போது உங்களிடத்தில்தான் இருக்கிறார் கள். 1944-ல் விருதுநகரில் நடந்த மாநாட்டில் மூன்று ஸர்களை வெளியேற் றோம். அந்த மூன்று ஸர்களில் ஒருவர் இப்போது உங்களிடத்தில் இருக்கிறார். காரியவாதிகளை விரட்டி விட்டுப் பிரித்ததன் அடைந்த கட்சி எங்கள் கட்சி. திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை வேண்டுமென்பது எங்கள் லட்சியம். பொது மொழி தேவை என்பது கிடையாது. தமிழ் நாட்டுக்குத் தமிழ் ஆட்சி மொழி, கேரள நாட்டுக்கு மலையாளம் ஆட்சி மொழி, ஆந்திரத்திற்கு தெலுங்கு ஆட்சி மொழி, கர்னாடகத்திற்கு கன்னடம் ஆட்சி மொழி. இந்த நான்குக்கும் தொடர்புக்கு ஒரு மொழி தேவை என்று சொன்னால், அதற்கு ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்திருக்கிறோம். இதுதான் எங்கள் கட்சித் திட்டம் இதனால் ஆங்கிலேயர் மீது மோகம் என்றோ, ஆங்கிலேயர் எங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் என்றோ சொன்னால் அது சரியல்ல. நீங்கள் ஆங்கிலேயரை எப்படி அன்னியர் என்று கருதுகிறீர்களோ, அதே மாதிரித்தான் நாங்கள் ஹிந்தி வெறியர்களைக் கருதுகிறோம். ஆங்கிலேயரை விட ஹிந்தி மொழியர் எப்படி சிறந்தவர் என்று கருதுகிறீர்கள்? வித்தியாசம் என்ன இருக்கிறது?

ஆங்கிலேயன். அன்னியன் என்பதுபோலத் தான், இந்திக்காரனும் அன்னியன். அன்னியன் என்று எந்த விதத்தில் தீர்மானிப்பது? மொழி, கலாசாரம், நடை, உடை பாவனை இவைகளை வைத்துத்தான் பார்க்கவேண்டும். அந்த விதத்தில், வெள்ளைக்காரன் அன்னியன் என்றால், இந்திக்காரன் கூடப்பிறந்தவனா? இருவரும் வேற்று மொழிக்காரர் கள் தான். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் இந்த நான்கும் ஒரே மொழியிலிருந்து பிறந்தவைகள். இவை சகோதர மொழிகள். அந்த அளவிலே, இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரை, ஒரு பெர்து மொழி தேவையில்லை. தனித்தனி இராச்சியங்களாக இருந்து கொண்டு இயங்கும் வரை மத்திய சர்க்காரே தேவை இல்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். ஏனென்றால், மாகாண சர்க்கார்களைப் பொறுத்தவரை, அவைகளுக்கு முழு அதிகாரம் மொழிவாரியாக அளித்துவிட்டால், மத்திய சர்க்காருக்கு என்ன தேவை? ஒரு சில விவகாரங்களுக்கு மாதிரி மத்திய சர்க்கார் தேவை என்றால், தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலத்தை உபயோகித்தால் என்ன தவறு? இராச்சியங்களில் எந்த எந்த மொழி வழங்குகிறதோ, அந்த அந்த மொழிதான் இருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள்கருதுகிறோம். அதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அப்பொழுது சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு என்ன மொழி இருக்கவேண்டும்? எது நமக்கு தொடர்பு மொழியோ அதுவே சுப்ரீம் கோர்ட்டு மொழியாக அமையவேண்டும். அந்த அளவிலே இந்த

[Sri A. V. P. Asaithambi] [10th March 1958]

பிரச்சினையை திராவிட முன்னேற்றக் கட்சி அணுகுகிறதே தவிர, அதனால் எங்களுக்கும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் உறவு இருக்கிறது என்றோ, நாங்கள் அவர்களைத் திரும்ப அழைக்கிறோம் என்றோ மந்திரி அவர்கள் சொன்னால், அதற்கு ஆதாரம் கிடையாது. அம்மாதிரி கருதிக்கொண்டு பிரச்சினையைத் தட்டிக்கழித்தால் அது பெரிய ஆபத்தில் முடியும் என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். எங்கள் விதை முளைக்காது அது அமுசிய விதை, முளைக்காத விதை என்று மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், பட்டினம் விவாதத்திற்கு பதிலளிக்க அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட 2½ மணி நேரத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியைப்பற்றி பேசுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நேரம் 1½ மணி நேரம். இதுவே முளைக்காது என்று சொன்ன விதை முளைத்த விதை தான் என்பதை குறிக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இந்தக் கணக்கு மாதிரிதான் மற்றவைகளும். நான் எடுத்துக்கொண்டது 1½ மணி நேரம், அதில் 40 நிமிஷங்கள் திராவிட முன்னேற்ற கட்சியைப்பற்றி. இந்த மாதிரிதான் எல்லாக் கணக்கும் போடுவீர்கள்.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI: எப்படி இருந்தாலும் சரி. அதிக காலம் செலவழித்ததனால், எங்கள் விதை முளைத்து வளர்ந்து இருக்கிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. 1952-க்கு முன்பு இருந்த நிலைமை என்ன? எங்கள் இயக்கத்தையும், ஆளும் வர்க்கமோ, சர்கோதரக் கட்சிகளோ எங்கள் கருத்துக்களைப்பற்றி கவனித்தது உண்டா? கிடையாது. 1952-ல் இதே சட்ட மன்றத்தில் திராவிட பார்லிமெண்டு கட்சி உதயமாயிற்று. அது பல உதிரிகள் சேர்ந்து ஆரம்பித்த கட்சி. 1957-ல் ஒரே லட்சியமுள்ள, 15 மெம்பர்கள் இந்த சட்ட மன்றத்திற்கு வரக்கூடிய அளவுக்கு வளர்ந்து இருக்கிறோம். எங்கள் கருத்து வளர்ந்து வருகிறது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

இப்பொழுது நாட்டில் பொது மொழி பற்றி சர்ச்சைகள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வந்தால், இந்த நாடு நிச்சயமாக ஒன்றாக இருக்க முடியாது என்று ராஜாஜி முதலியவர்களும் பேசுகிறார்கள் என்றால், அது எங்கள் விதை செய்யும் வேலையே தவிர வேறெதுவும் இல்லை. இன்று நேற்று அல்ல, 1937-ல் இருந்து நாங்கள் இந்தியை எதிர்த்து வந்து இருக்கிறோம். பள்ளி மாணவர்கள் கண்டன ஊர்வலங்கள் நடத்தினார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் யார்? நாங்கள் தான். நாங்கள் போட்ட விதை முளைத்ததால் தான். அது யாரோ செய்த முயற்சி என்று மந்திரி கருதவேண்டாம். இன்று ராஜாஜி அந்த அளவுக்கு தீவிரமாக எதிர்க்கிறார்கள் என்றால், அதில் எங்கள் துணையை நாடுகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் எங்கள் அரசியல் கொள்கையை ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கலாம்—இந்தியை எதிர்க்க இணையத் தயாராக இருக்கிறார் என்று சொன்னால், நினைக்கலாம் அது இந்தியை ஒழிக்க மட்டும் என்று. ஆனால் இந்தியை ஒழிக்க ஆரம்பிக்கும் அந்த போராட்டத்தின் முடிவு திராவிட நாடு பிரிவினை என்பதை மறந்து விட வேண்டாம். அப்படி ராஜாஜி வந்தால் கனம் சுப்பிரமணியம் என்ன செய்வாரோ தெரியாது. அந்த மாதிரி செய்வதில் நாங்கள் வளர்ந்து வருகிறோம்.

மந்திரி பயப்படுகிறார்கள். வெளிநாட்டிலிருந்து எங்களுக்குப் பணம் வருகிறதோ என்று. இது எங்கள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறதா? தளர்ச்சியைக் காட்டுகிறதா? ஆனால் ஒரு பொறுப்பில் இருக்கும் மந்திரி, நிதி இலாகா மந்திரி, வெளி நாட்டிலிருந்து பணம் வருகிறதாக்கச் சந்தேகப்பட்டால், அது அவருக்குத் தெரியாமலாபோகும். தெரியவில்லையென்றால், அவர் தூங்கிக்கொண்டா இருக்கிறார்? அப்படி யென்றால் அவர் பொறுப்பில் இருப்பதே தவறு. ராஜீனாமா செய்யவேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: உங்கள் தலைவர் வேறு விதமாகப் பேசுகிறார். நீங்கள் வேறு விதமாகப் பேசுகிறீர்களே என்றுதான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

10th March 1958]

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : வெளி நாட்டிலிருந்து பணம் வருகிறது என்றால் மந்திரியின் திறமை, தகுதியைக் காட்டும், திறமையாக இயங்கும் அரசாங்க இயந்திரத்தைக் கொண்டு ஏன் கண்டு பிடிக்கக் கூடாது ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : திருடர்கள் சாமர்த்தியமாகத் திருடினால் அதிகாரிகள் என்ன செய்ய முடியும் ?

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : போலீஸ் நாய்கள் இருக்கின்றனவே. மோப்பம் பிடிக்கச் சொல்லித் திருடர்களைப் பிடிக்கலாமே ?

ஆட்சி மொழியைப்பற்றிப் பேசும் போது, நாட்டில் இருக்கும் நிலைமையை நன்கு பரிசீலித்து இந்தி ஒன்றுதான் சேசிய மொழி என்று அஞ்சக் கூடாது. இந்தத் துணைக்கண்டத்தில் இருக்கும் 14 ராஜ்யங்களிலும் அந்தந்த ராஜ்ய மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று பிரியப்படுகிறது. கல்லூரிவரையில் அந்தந்த ராஜ்ய மொழியே இருக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் அந்த அளவுக்கு தமிழ் முன்னேறவேண்டும். மந்திரியவர்கள் "ஒருவர் போனான்" என்று சொன்னார்கள். அவர் எங்கு இலக்கணம் படித்தார்களோ ? அவர்கள் ஒருத்தி என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் தமிழ் நல்ல முறையிலே வளரவேண்டும், தழைக்கவேண்டும் என்பதற்காக அந்தந்த ராஜ்யங்களில் அந்தந்த மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதில் எங்களுக்கு அபிப்பிராய பேதம் கிடையாது. ஆனால் தொடர்பு மொழி வரும் போது, ஆங்கிலம் போதும். ஆங்கிலம் நல்ல மொழி என்பதால் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமே தவிர ஆங்கிலேயேனே அல்ல. அதற்குக் காரணம் ஆங்கிலம் ஏற்கனவே அறிந்தவர்களுக்குப் புழக்கப்பட்டிருக்கிற மொழி. எல்லா நாடுகளிலும் வழங்கும் மொழி. ஆங்கிலேயர்களுக்கும் ரஷியர்களுக்கும் உறவு எப்படி இருந்தாலும் ரஷியர்கள் ஆங்கில மொழியிடத்தில் நல்ல எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்கர்களுக்கு அவர்கள் அங்கிருந்தே போனவர்கள். ஆங்கிலம் உலகத்திலே இருக்கும் மொழிகளில் எல்லாம் சிறந்த மொழி ; விஞ்ஞான மொழி ; அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் தரும் மொழி ஆங்கிலம் என்று எல்லோரும் படிக்கிறார்கள். அமைச்சருக்கு மாறுபட்ட கருத்து இருக்கலாம். ஆனால் ஆங்கில மொழி விஞ்ஞான உலகுக்கு ஏற்ற மொழி என்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். அந்த நிலைமை இருந்து வருகிறது. அந்த மொழியே தொடர்பு மொழியாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

திரு ஆதித்தன் சொன்னது போல் இன்று ஆங்கிலத்தில் தபால் எழுதுகிறோம். நமக்கு தபால் வருகிறது. அந்த மாதிரி அளவில் தொடர்புக்கு மாத் திரம் ஆங்கிலத்தை உபயோகிப்பதானால் ஒரு தகராறும் வராது. இதைத்தான் ராஜாஜி அவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இதற்கு ஆதரவாக பெரும்பாலானவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், காந்தியார் ஒப்புக் கொண்டார்கள் என்றும் அதை ஒப்புக்கொண்டு அரசியல் சட்டம் இயற்றப் பட்டது என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அப்பொழுது அவர்கள் காலம் வரும் மாற்றி விடலாம் என்று இருந்தார்களே தவிர மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அப்படி ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருந்தால் மாஸ்டர் தாராவரிங் போன்றவர்கள் தங்கள் மாறுபட்ட அபிப்பிராயத்தில் இருக்கமாட்டார்கள். பலதரப்பட்ட பகுதிகளிலும் இருப்பவர்கள் மாறுபட்ட அபிப்பிராயத்தில் இருக்கமாட்டார்கள் எனவே நல்ல முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்து அந்தந்த ராஜ்ய மொழிதான் அங்கங்கே ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும். ஹைகோர்ட்டு வரை இருக்கவேண்டும். கல்லூரியிலும் இருக்கவேண்டும். சப்ரீம் கோர்ட்டுக்கும் மத்ய சர்க்காருக்கும் தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டை வற்புறுத்தவேண்டும். இந்த மாதிரி செய்ய வில்லை என்றால் நாட்டில் முதல் எதிர்ப்பு தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும். அதிலும் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்திலிருந்து வரும். அந்தப் படையில் ராஜாஜி ஒரு தளபதியாக இருப்பார்கள். அப்பொழுது கனம் சுப்பிரமணியம் எப்படி அவரை எதிர்பாரோ தெரியாது.

[10th March 1958]

SRI R. KRISHNASAMI NAIDU : தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், முதலிய மொழிகள் அந்த நிலையில் இந்த ராஜ்யத்தில் என்னவாகும்?

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : அவைகள் சகோதர மொழிகள், ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்ததுதான் என்று ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன்.

11-10
a.m.

* SRI R. SRINIVASA IYER : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஆட்சி மொழிக் கமிஷன் அறிக்கை மீது சென்னை அரசாங்கம் சமர்ப்பித்த யாதாஸ்தை எந்தவிதமான வெறி இல்லாமலும், வேறு விஷயங்களை மனதில் வைத்துக் கொள்ளாமலும், நடுநிலைமை வகித்து, இன்னும் 20, 30 வருஷங்களுக்குப் பின்னால் வரக் கூடிய பிரஜைகளின் நன்மைகளைக் கருதி, ஆலோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். காந்தி அடிகளின் அடிப்படையில் வேலை செய்பவர்கள், ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாகப் புகுத்த வேண்டும் என்று நீனைத்திருப்பார்களானால், நம் அரசாங்கம், மற்றக் கட்சித் தலைவர்களை ஆலோசனைக்குக் கூப்பிட்டிருக்க மாட்டார்கள். காங்கிரஸ் கொள்கைகளை கைக்கொண்டவர்கள், காந்தி அடிகளின் அடிப்படையில் வேலை செய்கின்றவர்கள் அவர்களே இதை மேற்கொண்டு ஒரு முடிவு செய்திருப்பார்கள். எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு முடிவு செய்த யாதாஸ்தை, என்ன காரணத்தினாலோ, சில கட்சித் தலைவர்கள் ஆட்சேபிக் கிறார்கள் என்பதைக் கண்டு நான் வியப்படைகிறேன். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி சட்ட மன்றத்திலே விவாதிக்கப்படுகின்ற பொழுது, இந்த விஷயத்தைத் தவிர்த்து, கட்சிப் பிரசாரத்திற்காக சம்பந்தமில்லாத பிரச்சனைகளை எடுத்து பேசிக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்து நான் வியப்பு அடைகிறேன். இந்த விஷயத்தில், முக்கியமாக, தென் நாட்டில், அதுவும், குறிப்பாக தமிழ் நாட்டில் இந்தியை தீவிரமாக, உடனடியாக புகுத்தினால், நமக்கு, கஷ்டம், நஷ்டம், தீங்கு ஏற்படும் என்பதை கௌஹத்தி காங்கிரசில் நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் வற்புறுத்தி, தீவிரமாக வாதித்து, 1965-ம் வருஷத்தை முற்றுப்புள்ளியாக இருந்ததை மாற்றுவதற்காக காங்கிரசையும், காங்கிரஸ் கமிட்டியையும், அதைச் சேர்ந்த மெம்பர்களின் மனத்தை மாற்றியதைக் குறித்து நான், தமிழ் நாட்டின் சார்பாக, நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தியை தீவிரமாக, திடீர் என்று புகுத்தி விட்டார்கள், அதனால் சிலருக்கு வெறி ஏற்பட்டு இருக்கிறது, இடைச்சில் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவே இந்தி கூடவே கூடாது என்று சிலர் வெறியுடன் வாதிக்கிறார்கள். இந்தி நமது தமிழ் நாட்டிலே, போஸ்ட் கார்டு, கவர், மணியார்ட் பாரம்கள்—இவைகளில் புகுத்தப்பட்டது எப்போது? அப்போது முதல் அமைச்சராக இருந்தவர் யார்? மதிப்பிற்குரிய ராஜாஜி முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது போஸ்ட் கார்டுகளிலும், மணியார்ட் பாரம்களிலும் இந்தி புகுத்தப்பட்டது. அவர் அப்போது அதை ஏன் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அவரும் கூட இருந்து “கான்ஸ்டிடியூஷன்” ஏற்படுத்திய ஒரு காரணத்தால், அவர் காங்கிரஸ் கட்சியின் முதல் அமைச்சராக இருந்த காரணத்தால் அவர் அப்போது எதிர்க்க வேண்டும் என்று நீனைக்க வில்லை போலும். நாமும் சில விஷயங்களில் தீவிரமான ஆலோசனைக்குப் பிறகு முதலில் ஏற்பட்ட முடிவு மாறி வேறுவிதமான முடிவுக்கு வருகிறோம். இது மனித சுபாவம்தான். பல காரணங்களுக்காக, இங்கிலாந்தின் வேண்டும் என்று சொன்னால் சரியாகாது. ஸ்ரீமான் ராஜாஜி அவர்கள் ஒரு பெரிய அரசியல் வாதி, பெரிய leader, அவர் நமக்கு செய்துள்ள சேவைகளை நாம் மறக்க முடியாது. இந்த விஷயத்திலே, சுமுகமாக, நடு நிலைமையாக, தென் நாடுகளுக்கெல்லாம், — ஆந்திரம், கோளம், தமிழ் நாடு என்று வைத்துக் கொள்ளலாம், — ஆரோதமாக இல்லாத வகையிலேயே, இரண்டு பாஷைகளும் வெகு நாள் நீடித்து நடக்க வேண்டும், தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தயாரித்த யாதாஸ்தை நாம் வரவேற்க வேண்டுமே தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லை. மொராஜி தேசாயைப் போல் இருக்கும் இந்தி தீவிரவாதிகள் “புரோடோகனிஸ்ட்ஸ்” இந்தியே

10th March 1958] [Sri R. Srinivasa Iyer]

இருக்க வேண்டும், இப்பொழுதே இருக்க வேண்டும் என்று சொன்ன போது நமது அமைச்சர்கள் அதை மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். எத்தனை காலத்திற்கு ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கேட்ட போது எத்தனை காலத்திற்கு அவசியமாக இருக்கிறதோ அத்தனை காலத்திற்கு இருக்க வேண்டும் என்று அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துச் சொன்னதை நான் பாராட்டுகிறேன். 1965 என்று இருப்பதை 1995 என்று மாற்றலாம், 2095 என்று மாற்றலாம். அப்போதைக்கப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு நமது பிரதிநிதிகள் முடிவு செய்வார்கள். இப்போது இருக்கக்கூடிய “கான்ஸ்டிடியூஷன்” (Constitution) அதன் பிரிவுகள் எல்லாம், “நெபுலஸ்” (Nebulous) ஆகவும், “மாலியபில்” (Malleable) ஆகவும் இருக்கின்றன. எப்பொழுதமே திருத்திக் கொள்ளக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன. ஆங்கிலமும் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தயாரித்திருக்கிற யாதாஸ்தை நாம் வரவேற்க வேண்டும். வெறும் “பிரைட் அல்லது பிரஜூடிஸ்” (pride or prejudice) வைத்துக்கொண்டு அந்த அடிப்படையில் இங்கிலீஷ் தான் வேண்டும், இந்தி அறவே கூடாது என்றும், இங்கிலீஷ் அறவே கூடாது, இந்தி தான் வேண்டும் என்று சொல்வது பிசகு. நாம் இப்போது ஆங்கிலத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருக்கிறோம்; 150 வருஷங்களாக ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருந்திருக்கிறது; இனியும் அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் எத்தனை சத விகிதத்திற்கு ஆங்கிலம் தெரியும். எத்தனை சத விகிதத்தினர் ஆங்கிலத்தை நுட்பமாக படித்திருக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் உள்ள நுணுக்கங்களை எத்தனை சத விகிதத்தினர் அறிந்திருக்கின்றனர். இன்றைக்கு இருக்கும் குழந்தைகள், 20 வருஷங்களுக்குப் பிறகு எந்த பாஷையில் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும், வாதிக்க வேண்டும், அரசியல் சட்ட சபைகளை நடத்த வேண்டும் என்பதை யெல்லாம் நாம் யோசிக்க வேண்டும். இன்று இருக்கும் நிலையை நீடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று சொல்வது முறையல்ல.

சிறு குழந்தைகள், 10 வயதிலிருந்து 15 வயது வரை உள்ளவர்கள், 3 பாஷைகளை சலபமாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது நிபுணர்களின் கருத்து.

ஆங்கிலத்தில் பல வருஷ காலமாகப் பேசிப் பழகியதினால், ஒரு சில ஆங்கில வார்த்தைகளை உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. 1965, 1975 வரை நான் இருப்பேனானால் தமிழிலேயே பேசுவேன். இதற்காக என்னை மன்னிக்க கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“எடுகேஷன் ஒயிட் பேபர்” (White Paper on Education) பற்றி விவாதம் நடந்தது. அந்த அடிப்படையில் ஒரு “ஸிலபஸ்” (Syllabus) வகுக்கப் பட்டது. கல்லூரி உபாத்தியாயர்கள், பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் இவர்களை கலந்து ஆலோசிக்க ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி, “ஸிலபஸ்” (Syllabus) வகுக்கப்பட்டது. அது எல்லா மெம்பர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. அதை எல்லோரும் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதன்படி 5-வது கிளாஸ் வரை தமிழிலேயே போதனை, வேறு பாஷையில் இல்லை. 5-வது கிளாஸிலிருந்து இங்கிலீஷும் கற்றுக்கொடுக்கப்படும். நமது பிரஜைகளுக்கு இங்கிலீஷ் நன்றாக தெரியவும் அத்துடன் ஹிந்தியும் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக 8-ம் கிளாஸிலிருந்து 11-ம் கிளாஸ் வரை இந்தியும் இங்கிலீஷும் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. 20 வருஷங்களுக்குப் பிறகு, நமது குழந்தைகள் (Central Government) ஸென்ட்ரலுக்கு உத்தியோகத்திற்கு போக வேண்டும் என்று நினைக்கும்போது நமது தாய், தகப்பன், அரசியல் வாதிகள், இந்தியை கற்றுக் கொள்ளுவதற்கு வழி செய்வவிலேயே என்று நினைக்காமலிருக்க வேண்டும். ஸெகண்டரி ஸ்கூல் ஸ்டாண்டர்ட் வரை “ஸிலபஸ்” நல்ல முறையில் வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. “ஸயன்ஸ்”, டெக்னாலஜி, மெடிஸின், இம்மாதிரி முக்கியமான விஷயங்களில் தமிழில் போதனை மொழி ஏற்படுத்துவதற்கு சிறிது காலம் ஆகும் என்பதை உணர்ந்தும், ஹை ஸ்கூலிலிருந்து காலேஜுக்குப்

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[10th March 1958]

போகும்போது, திணைமலிருக்கும் பொருட்டும் ஹைஸ்கூல்களில் சில வகுப்புகளில் இங்கிலீஷை கட்டாயப் பாடமாக்கியிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் பரீட்சைப் பாடமாகவும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நமது ராஜ்யத்தில் ராஜ்ய மொழி, பிரதேச மொழி, தமிழ்தான், இருக்க வேண்டும் என்று இப்பற்றிய சட்டத்தை அமுலாக்குவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அந்த சட்டத்தை மாற்றி, ஆங்கிலம் தான் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் வாதிக்க முடியுமா என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சட்டம் இயற்றியாகி விட்டது. ஆட்சி மொழி தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டும், எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழில் தான் நடக்க வேண்டும், சகலமான உத்தியோக அலுவலகங்களில் எல்லாம் தமிழிலேயே நடத்த வேண்டும் என்று சட்டம் இப்பற்றி வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறோம். இந்த அளவில் சென்ட்ரல் மொழி அதாவது யூனியன் மொழி ஏதாக இருக்க வேண்டும் என்று விதிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது வகுத்திருக்கிற நடு நிலைமையைப் பார்த்தால் ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இதை எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தான் நாம் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக நம் நாட்டில் வழங்கப்பட்டு வருகிற ரயில்வே டிக்கட்டுகளில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அச்சடிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதைப்போலவே ஒவ்வொரு இடங்களிலும் அந்தந்த பிரதேச மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சடித்துக் கொடுக்கிறார்கள். ஆந்திர தேசத்தில் வழங்கப்படும் டிக்கட்டுகளில் தெலுங்கிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சடித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப் போலவே ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் அங்குள்ள மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சடித்துக்கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஹிந்தி தெரியாத இடங்களில் இடைஞ்சல் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக இந்த திட்டம் வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதைக் கண்டு நாம் பாராட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கோர்ட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டால் தற்காலம் எல்லா கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளும் ஆங்கிலத்தில் தான் நடைபெற்று வருகின்றன. இன்னும் ஆங்கிலத்திலேயே தான் நடைபெற வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதை நான் ஆமோதிக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டில் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழி வளர வேண்டும் என்கிற காலத்தில், பிற மொழி வர வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. தமிழ் நாட்டின் அனுபவத்தில் 1816, 1829, 1836-ம் வருஷங்களில் எழுதப்பட்ட தமிழ் ஜட்ஜ்மெண்டுகள் இருக்கின்றன. பட்டுக்கோட்டை முன்சீப் கோர்ட்டிலும், தஞ்சை, கும்பகோணம் ஜில்லா கோர்ட்டுகளிலும் அன்று தமிழில் எழுதப்பட்ட ஜட்ஜ்மெண்டுகள் எவ்வளவோ மேலானதாக இருக்கின்றன. அவைகள் எவ்வளவு அழகாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கலாம். இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படுகின்ற ஜட்ஜ்மெண்டுகளையும் பார்க்கலாம். அதனால் தமிழ் பாஷை அங்கு வரவேண்டுமானால் அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் வரவேண்டும். இது சம்பந்தமாக இப்பொழுது ஹைகோர்ட்டில் போட்டிருக்கிற ஒரு உத்தரவை நான் வரவேற்கிறேன். அதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஏற்கெனவே நடந்து வந்தது என்னவென்றால் தமிழ் மொழியில் இருக்கும் தஸ்தாவேஜைகளை ஆங்கிலத்தில் தர்ஜமா செய்து வந்ததால் அதில் பல விதமான தப்புகள் ஏற்பட்டு அதன் வீளைவு அந்தந்த கட்சிக்காரர்கள் தலையில் விழுவதோடு அவர்கள் தங்களுடைய தாவாவையும் இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்குள்ள செலவையும் அந்தக் கட்சிக்காரர்களே பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது. அதனால் கட்சிக்காரர்களுக்கு ஏராளமான செலவும் ஏற்படுவதை தவிர்க்கவும், நீதி வழங்குவதில் தாமதம் ஏற்படுவதை குறைப்பதற்கும் இனிமேல் தமிழ் தஸ்தாவேஜைகளை தர்ஜமா செய்ய வேண்டியதில்லை என்று அந்தந்த பாஷையிலேயே அச்சடிக்க வேண்டும் என்றும் ஹைகோர்ட்டில் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன். அச்சடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாவிட்டாலும் அந்த தஸ்தாவேஜைகளில் ஒரிஜினலேயே எடுத்துக்கொண்டு

10th March 1958]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

உபயோகிக்கலாம் என்றும் ஒரு உத்தரவு போட்டால் நல்லது. இப்படிச் செய்திருப்பது பொது ஜனங்களுடைய செளகரியத்திற்கு என்பதையும் அது ஒரு வசதியாகவும் இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சுப்ரீம் கோர்ட்டைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள். சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு இங்குள்ள முன்சீப் கோர்ட்டிலிருந்து எவ்வளவு கேஸ்கள் போகின்றன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இங்குள்ள கேஸ்கள் அநேகமாக அங்கு போவதில்லை. அப்படிப் போவதாக இருந்தாலும் 10,000க்கு ஒரு கேஸ் போகலாம். அப்படி கேஸ் நடக்கும்போது ஹிந்திதான் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் இருக்க வேண்டுமே தவிர ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று ஏற்படாமல் தஸ்தாஜைகளை இந்தியில் அங்கு மொழிகளை தர்ஜமா செய்து கொள்ளலாம். அதற்கு அங்கு ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. இங்கிலாஷை அறவே ஒழித்து விடலாமா என்ற பிரச்சனை வரும்போது ஹிந்தி பேசாத மற்ற பிரதேசங்களிலுள்ள பிரஜைகளுக்குச் சாதகமாக மத்திய அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்குப் போகிறவர்களுக்கு எவ்விதமான இடையூறும் (handicap) இருக்கக்கூடாது என்கிற அடிப்படையை மட்டும் நாம் வற்புறுத்தி, தமிழ் நாடு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஹிந்தியை கற்றுக்கொண்டோ அல்லது ஹிந்தியை பால் செய்தோதான் மத்திய அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்குப் போகலாம் என்று இருக்கும் கட்டுப்பாட்டை நிவர்த்திக்க வேண்டும் என்ற ஒரு உத்தரவைப் போடுவதற்கு நாம் வற்புறுத்த வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

யூனியன் மொழி என்று சொல்லுகிற காலத்தில் நேஷனல் மொழியாகிய தேசிய மொழிக்கும் ராஜாங்க மொழிக்கும் ஒரு வித்யாசம் காட்டுவேண்டியது அவசியம். மொழி என்பது நாம் மற்ற பிரதேசங்களுக்குப் போகும் காலத்தில் ஏதோ ஒரு பெர்து மொழி தெரிய வேண்டியது தான். இப்பொழுது நெல்லூரைத் தாண்டிப் போனால் அப்பொழுது ஹிந்தி தெரியாவிட்டால் பிரயாணம் செய்ய முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதைப் போக்க இப்பொழுதுள்ள பிரஜைகளுக்கு அந்த மாதிரி 1958-59 முதல் எட்டாவது க்ளாஸ் முதல் ஹிந்தி சொல்லிக்கொடுக்கப் போகிறோம். இது சரியான வழி விஷயம் என்பதை எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றும் ஹிந்தி பிரசார சபையின் மூலமாக ஹிந்தி பாஷையில் ஜாஸ்தியான நபர்கள் பரிட்சையில் தேரியிருக்கிறார்கள். அதிலும் தமிழ் நாட்டில் ஜாஸ்தியாக தேரியிருக்கிறார்கள் என்று நேற்று பேப்பரில் பிரசாரமாகி இருக்கிறது. எவ்வித வற்புறுத்தலும் இல்லாமல் யாரும் சொல்லாமல் தமிழ் நாட்டு ஜனங்கள் முற்போக்கை அறிந்து ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தியாவுக்கு ஒரு பொது பாஷை இருக்க வேண்டும், அது ஹிந்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு இதர பாஷை அதாவது foreign பாஷை இருக்க வேண்டியது அவசியம். அது ஆங்கிலமாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது ஹிந்தியாக இருக்க வேண்டுமா என்பதை யோசித்து அது ஹிந்தியாக இருக்கும் என்று முடிவு செய்து தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தியை அதிகமாகக் கற்றுக்கொண்டு படித்து பால் செய்து கெண்டும் வருகிறார்கள். ஹிந்தியை சலபமாகக் கற்றுக்கொண்டு பரிட்சையிலும் தேறி வருகிறார்கள். அவர்கள் எங்கே இருந்தாலும் நல்லவிதமாக வேலை செய்வார்கள். தமிழ் நாட்டவர்கள் சென்ட்ரல் அரசாங்கத்தில்தான் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறார்கள். பல உத்தியோகங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். பல தமிழ் நிபுணர்கள் உயர்ந்த பதவியில் இருக்கிறார்கள். கட்டாயமாக ஹிந்தி வந்தாலும் கூட அவர்கள் பின் வாங்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஹிந்தி சம்பந்தப்பட்டவரையில் போதனாமுறையைத்தவிர நாமாகவே கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஒன்று உண்டு. அது என்ன காரணம் என்றால் நமது தேச சரித்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் ஏற்கெனவே இங்கு மொகலாய ராஜ்யம் நடந்தபோதும் அதற்கு முன்னால் அந்நியர்களால் படையெடுத்து ஆட்சி நடந்த போதும், பிறகு தமிழ் நாட்டில்

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[10th March 1958]

பலவிதமான அரசர்கள் வந்தபோதும், பல விதமான மொழிகளில்தான் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் நடந்துவந்திருக்கின்றன. அப்படி நடந்து வந்து பிறகு மாறுபட்டிருக்கின்றன. (இந்த சமயத்தில் கனம் சட்டநாத கல்யாணர் தலைமை வகித்தார்.) தஞ்சை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அங்கு மராட்டி, மோடி என்ற இரண்டு பாஷைகளில் பல தஸ்தாவேஜைகள் இருக்கின்றன. மோடி பாஷையை மொழி பெயர்க்க பம்பாயில் ஒருவர் தான் இருக்கிறார். அவர் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு தப்பு அர்த்தம் செய்து கொண்டு அதன்படி மொழி பெயர்த்தாலும் அது நமக்கு சட்டமாகிறது. அந்த அடிப்படையில் நமக்கு ஒரு பொது மொழி எப்பொழுதும் அவசியம்தான். அது ஆங்கிலமாக இருப்பானேன். ஆங்கில அரசாட்சி வந்ததால் அவர்களிடம் நாம் அடி வணங்கி பிழைப்பதற்காக ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொண்டோம். அந்த ஆங்கிலம் பிற்பட்டு சாசுவதமாக இருக்க வேண்டுமா?

நமக்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்று சொல்லுகிற காலத்தில் 100-க்கு 42 பேர்கள் ஹிந்தி பேசுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஹிந்தி தெரிந்தவர்களுடன் நாம் தொடர்பு கொண்டு ஹிந்தி பாஷையை நாம் ஒருவாறு கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம்தான். நம்முடைய பிரஜைகள் இப்பொழுது இண்டர்நேஷனல் உத்யோகங்களுக்குப் போகிறார்கள். அப்படிப் போகிறவர்கள் இண்டர் நேஷனல் மொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். பிற நாடுகளுக்கு (Ambassadors) அம்பாஸ்டர்களாகப் போகிறார்கள். ரஷ்யாவுக்குப் சென்றால் அங்குள்ள ரஷ்ய பாஷையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஜெர்மனிக்குச் சென்றால் ஜெர்மன் பாஷை கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் போகிறவர்களுக்கு அந்தந்த பாஷைகளைக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வது சுலபம். அதை சுலபமாகவும் கற்றுக் கொள்ளுவார்கள்.

சாதாரணமாக இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கத்தில் பார்க்கலாம், போன வருஷம் இருந்ததை விட இந்த வருஷம் ஐந்து சத விகிதம் அதிகமாக ஹிந்தி கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. அந்த பாஷையை வெறியுடன் எதிர்க்க வேண்டாம். அப்படிக் கற்றுக்கொண்டது பிசகு என்றும் சொல்ல வேண்டாம். அது அவசியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இதை வெறியுடன் தீர்க்காமல் சுமுகமான முறையில் தீர்க்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மூன்று பாஷைகளை சுலபமாக கற்றுக்கொள்ளலாம் என்றும் நமது தேசத்திற்கு அது வேண்டியதுதான் என்றும் இதர தேசங்களில் இருப்பதைப் பற்றியும் நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் விளக்கிக்காட்டினார்கள். அதனால் இப்பொழுது இருக்கிற (syllabus) லிஸ்பஸ்ஸைப் பார்க்கலாம். ஏற்கெனவே ஐந்தாவது முதல் ஆங்கிலம், தமிழ் இது தவிர இரண்டாவது மொழி என்று வைத்திருந்தார்கள். அப்படி குழந்தைகளும் கற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது கட்டாய பாடமாக தமிழும். சில க்ளாசில் ஹிந்தியும் கட்டாயமாக 8 முதல் 11 ஆவது க்ளாஸ் வரையிலும் ஆங்கிலம் 5 முதல் 11 வரையிலும் என்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பது நமது தமிழ் நாட்டு ஜனங்கள் அதை பொதுவாக வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. அதனால் நமது கல்வி மந்திரி அவர்களுடைய யாதாஸ்தை பூர்ணமாக வரவேற்று அதை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

*SRI A. VEDARATHNAM : சட்ட மன்றச் சட்டநாத தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அரசாங்கம் இந்த மொழி விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற முயற்சியை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். இந்த ஒரு சிறந்த முடிவை அவர்கள் கொண்டு வருவதற்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த முயற்சிகளை நான் மனமார பாராட்டுகிறேன். இந்த அவையில் சான்று எடுத்துக்கூறப்படுகிற ராஜாஜி கூறியிருக்கிறார், இந்த மொழி விஷயம் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டது, அரசியல் வேறு மொழி விஷயம் வேறு என்று. அந்த அடிப்படையில் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய லட்சியம்,

10th March 1958]

[Sri A. Vedarathnam]

கொள்கை, என்று தேசிய பாஷையாக அவர்கள் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக ஏற்றுக்கொண்டது ஹிந்தியாக இருந்தபோதிலும் கூட இதை அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கக்கூடாது என்று இந்த அவையின் கண் இருக்கிற எல்லா கட்சியினரும் சேர்ந்து ஏகமனதான ஒரு முடிவை அவர்களுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட ஒரு முயற்சியை நான் மாத்திரம் அல்ல, இந்த அவையிலுள்ளவர்கள் மாத்திரம் அல்ல, இதற்கு புறம்பானவர்கள் எல்லோரும் கூட ஒரு மனதாகப் பாராட்டத்தகுந்த விஷயம் இந்த மொழி விஷயம், அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற முடிவு. இன்றையதினம், இந்த அவையின் கண் இந்த மொழி விஷயத்தைப்பற்றி இவ்வளவு விவாதம் நடப்பதற்கு காரணமாக இருந்தது எது என்று சொல்லச் சொன்னால் எந்த ராஜாஜியை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் இப்பொழுது தங்களுக்குச் சான்றாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்களோ, தங்களுடைய போராட்டத்திற்கு அவர்கள் தளபதியாக வரப்போகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்களோ அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளுக்கும் இவர்களுடைய அரசியல் தந்தை ஈ. வெ. ரா. போட்ட முட்டுக் கட்டைதான் இன்று இந்த நிலைக்குக் காரணம் என்று நான் கூறினால், அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. 1937-ம் ஆண்டில் ராஜாஜி அவர்கள் இந்த அவையில் முதன் மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையில் 1965-ம் ஆண்டிலே இந்தி இந்த நாட்டினுடைய அரசியல் மொழியாக, தேசிய மொழியாக வேண்டும் என்று சட்டம் நிறைவேற்றும் போது, அந்த அரசியல் நிர்ணய சபையை இயற்றிய அந்த சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு ஒரு திருத்தம் அந்தக் காலத்திலே கொண்டுவரவேண்டிய நிலையில் இந்த நாட்டை வைத்திருக்கக்கூடாது என்று அப்பொழுதே அதற்கான அடிப்படையிலே முயற்சிகளை அன்றைக்கே எடுத்துக்கொண்டார்கள். இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா பள்ளிக் கூடங்களிலும், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம், உயர்தர பள்ளிக்கூடம் முதலிய எல்லா பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள மாணவர்கள் இந்தி மொழியை கட்டாயமாக பயிலவேண்டும் என்று அவர்கள்தான் அந்த முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டார் என்பதை என்னுடைய அருமை தம்பி ஆசைத்தம்பி அவர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அன்றைக்கு இவர்களுடைய அரசியல் தந்தை என்ன செய்தார்கள், அவர்களுடைய ஞாபகத்தை 1937-ம் ஆண்டுக்கு தயவு செய்து திருப்பும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்பொழுது அவர்கள்தான் இந்தி வேண்டுமானால் இருந்துகொண்டு போகட்டும், கட்டாயம் என்ற வார்த்தை அதில் இருக்கக் கூடாது, கட்டாயத்தை எடுத்துவிடுவார்களேயானால், எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை கிடையாது என்று தார் சட்டிகளை தூக்கிக்கொண்டு ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள் தோறும் பலகைகளில் எழுதப்பட்டிருந்த இந்தி எழுத்துக் களை அழிக்க முன்வந்தார்கள். அந்தத் தொண்டர்களில் ஆசைத்தம்பியும் ஒருவரோ என்பது எனக்குத் தெரியாது (ஒரு குரல்—இல்லை). அன்று ராஜாஜி போட்டிருந்த அந்த திட்டத்தை இவர்கள் தடை செய்தார்கள். இந்தத் தடை தேசியத்திற்கே தடை. தேசியத்திற்கே தடை அவர்களுடைய இயக்கம் என்று நான் சொன்னால் அதை ஒப்புக்கொண்டுதான் திரவேண்டும். நாடு முழுவதும் ஒன்று, நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஒன்று, அதில் நாமும் ஒருவர் என்ற அந்த விசால் நோக்கு அவர்களுக்கு இல்லாத காரணத்தினால், பாசுபாடு செய்து வேற்றுமை உணர்ச்சிகளை தூண்டி, சாதியினால் வேற்றுமை, மதத்தினால் வேற்றுமை, அது போதாது என்று இன்றைக்கு மொழியினால் வேற்றுமை, எந்தத் துறையிலும் மக்களுடைய வேற்றுமை உணர்ச்சிகளை தூண்டிவிட்டு வேற்றுமை களவே, வேற்றுமை விஷத்தை, அந்த உணர்ச்சிகளையெல்லாம் தேசத்திற்கு விரோதமாக பரப்பிவருகிற அவர்கள், அன்றைக்கு அந்த மொழி துவேஷத்தை கிளப்பிவிட்டு, அதற்கு ஊறு செய்ய முன் வந்திராவிடால், இன்றைக்கு இந்தப் பிரச்சனைக்கு அவசியமே இருந்திருக்காது. இன்றையதினம் இந்த நாட்டினுடைய பொது மொழி எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்பதுபற்றி இந்த சட்டசபையில் இப்படி ஒரு தீர்மானம் கெண்டு ந்து விவாதிக்க வேண்டிய அவசியமே வந்திருக்காது. ராஜாஜி அவர்கள் என்ன சொல்லு

[Sri A. Vedarathnam]

[10th March 1958]

11-30
a.m.

கிறார்கள் என்பதை புரிந்துகொள்ளுவதற்கு ஆசைத்தம்பி அவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, அவர்களுடைய தளபதி அவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்திருக்கிற அத்தனை பேர்கள் சேர்ந்தாலும் கூட அவர்களுடைய கருத்து என்ன, யோசனை என்ன, அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை புரிந்துகொள்ளுவதற்கு அவர்கள் இன்னும் 20 ஆண்டு காலத்திற்குமேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ராஜாஜி அவர்கள் இவர்கள் நடத்தப் போகின்ற போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கப் போகிறார்கள் என்று இவர்கள் ஆசையோடு இருப்பார்களேயானால், அந்த ஆசை நிராசையாகிவிடும் என்று என்னுடைய ஆசைத்தம்பி அவர்களுக்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நேற்று ராஜாஜி அவர்கள் கல்கத்தா பிரசங்கத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் இன்னொரு முறை படித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இங்கே பல மேடைகளில் அவர் பேசியதை அன்றும் ஒரு நான் நினைவூட்டினேன். அதை இன்று நான் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். 1965-ம் வருஷத்தில் அல்லது 1970-ம் வருஷத்தில் இந்தி தேசிய மொழியாக வர வேண்டுமானால், அதற்கு இன்றைக்கே அஸ்திவாரம் போட்டு வேலை செய்தாக வேண்டும். அப்படிக்கு அந்த ஏற்பாடுகள் ஒன்றும் செய்யாமல் இன்றைக்கு இந்தி மொழி தேசிய மொழியாகவேண்டுமென்று நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற முயற்சி பயனற்றது என்ற உண்மையை அவர்கள் விளக்கிக் காட்டுகிறார்கள். அடுத்தபடியாக நேற்று அவர் கூறியிருக்கும் விஷயம் தேசிய மொழி எல்லாவற்றிற்கும் சம சந்தர்ப்பம் இருக்கவேண்டும். இந்தியை நாம் தேசிய மொழி என்று ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டால், மற்ற மொழிகளுக்கு அது ஒரு இளப்பக்கை உண்டாக்குகின்றதாகிவிடுகிறது, அது எல்லாவற்றிற்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிப்பதாக ஆகாது என்பதை அவர்கள் நேற்று கல்கத்தாவில் சட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதை இந்த நாட்டிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்ற கருத்தை ஒத்துக்கொள்ளுபவர்கள், இந்த நாட்டில் தேசிய கருத்தை ஆதரிப்பவர்கள் யாரும் மறுக்க முடியாது. பல மொழி பேசுகின்ற இந்த நாடு ஒரே நாடாக இருக்க வேண்டுமானால், இத்தனை மொழிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு மொழி இருந்துதான் ஆக வேண்டுமென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது என்பதை நான் கூற விரும்புகிறேன்.

SRI A. V. P. ASATHAMBI: பாயிண்டு ஆப் ஆர்டர், கல்கத்தா மகா நாட்டில் ராஜகோபாலாச்சாரியார் இந்தியை எதிர்த்துப் பேசியிருக்கிறார்களா, ஆதரித்து பேசியிருக்கிறார்களா என்பதை விளக்குவதாக சொல்லிவிட்டு, விளக்காமல் மேலே போய்விட்டார்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR (TEMPORARY CHAIRMAN): That is not a point of order. It is only a point of information.

SRI A. VEDARATHNAM: அதை நீங்கள் கண்டுபிடிப்பதற்கு ரொம்ப காலமாகும். (ஒரு குரல்—நீங்கள் சொல்லவேண்டும்). அதைத்தான் இப்பொழுது கூறுகிறேன். அதற்கான திட்டத்தை இப்பொழுதிருந்தே செய்ய வேண்டும். அவர்கள் போட்ட திட்டத்தை உங்கள் தார் சட்டி மூலமாக தொடர்ந்து நடைபெறாமல் செய்துவிட்டார்கள். நம்முடைய அரசாங்கம் இதை பொருட்படுத்தாமல் அவர்களுடைய காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு போகலாம். ஆனால், அவர்கள் நம்முடைய வள்ளுவர் பெருந்தகையார் மேற்கோளை மதித்து,

“இகலிற் கெதிர்சாய்தல் ஆக்கம் அதனை
மிகலாக்கின் ஊக்குமாங் கேடு”

என்பதை கருத்தில் கொண்டு எதிர்க்கட்சி எவ்வளவு சிறிய கட்சியாக இருந்த போதிலும்கூட, அவர்களுக்கு உரிய ஒரு மரியாதையை கொடுத்து அவர்களையும் அனுசரித்து அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ற ஒரு பெரிய விசால கண்ணோட்டத்தோடு, விசால கொள்கையோடு அதற்கு

10th March 1958]

[Sri A. Vedarathnam]

கொஞ்சம் மரியாதை கொடுத்து, அவர்கள் கட்டாயம் என்ற வார்த்தை வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அதற்கு ஒரு மரியாதை கொடுப்போம் என்பதற்காக விட்டுவைத்திருக்கிறார்களே அல்லாமல், அவர்களுக்கு இருக்கிற பலம், அவர்களுக்கு இருக்கிற சக்தி இந்த நாட்டிலே அவர்கள் எதை எப்படி நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று நினைத்தாலும், அதை இப்பொழுது இருக்கிற எதிர்க்கட்சிகள் ஒன்றும் செய்துவிடமுடியாது என்பது அவர்களுக்கு நன்றாக தெரிந்திருந்தபோதிலும், அது “மெஜாரிடி டிரானி” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்களே அந்த குற்றச்சாட்டிற்கு இலக்கு ஆகிவிடக்கூடாது என்று ஒரு பெரிய உள்ளம் படைத்த காரணத்தினாலே இன்றைக்குக் கூட சர்வ கட்சி மகாநாட்டைக் கூட்டி, அவர்கள் மனதிற்கு திருப்தி இல்லாத விஷயமாக இருந்தபோதிலும்கூட, எதிர்க்கட்சிக்குரிய மரியாதையை கொடுத்து, கௌரவத்தை கொடுத்து அவர்களும் சேர்ந்து ஒரு முடிவு தெரிவிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் முன் வந்தார்கள். 1937-ம் ஆண்டு ஹிந்திப் பிரசாரம் தமிழ் நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1937-ம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரையில் தமிழ் நாட்டில் அதற்கு எதிர்ப்பு ஏற்படாமல் இருந்திருந்தால், வடநாட்டாருக்கு ஹிந்தி போதிப்பதற்கான திறமையை தமிழ் அன்பர்கள் இன்று பெற்றிருப்பார்கள். இதற்கு சில ஆதாரங்களை நான் குறிப்பிட்டால் ஆச்சரியகரமாக இருக்கும். இத்தனை எதிர்ப்புகள் இருந்தும் தமிழ் நாட்டில் ஏராளமான பேர் ஹிந்தி படித்து வருகிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அரசியலுக்கு வந்தபிறகு, இப்போது தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தி ஞானம் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை அக்கழகத்தவர்கள் அறிந்துகொள்ள விரும்புவார்களேயானால் நான் சில விவரங்களைக் கூறுவேன். இதற்கு முன்பெல்லாம், ஆந்திரம், கன்னடம், கேரளம், முதலிய ராஜ்யங்களிலிருந்து ஹிந்திப் பரீட்சை எழுதும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது எனக்குக் கொஞ்சம் மனக்கஷ்டம் ஏற்படும். ஏனென்றால், அவர்களுடைய எண்ணிக்கை மிக அதிகமாகவும் தமிழ் நாட்டு மாணவர்களின் தொகை மிகக் குறைவாகவும் இருக்கும். இதைக் கண்டு நான் வருத்தப்படுவது உண்டு. ஆனால், கடந்த ஒரு ஆண்டில், இதற்கு முன் என்றும் காணாத அளவுக்கு, தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஏராளமான பேர்கள் ஹிந்தி பரீட்சை எழுதியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பு ஆண்டுதோறும் எத்தனை பேர் பரீட்சை எழுதினார்களோ, அதைப் போல் இரண்டு மடங்கு பேர்கள் இந்த ஒரு ஆண்டில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பு 10,000 பேர்கள் பரீட்சை எழுதினார்கள் என்றால், இந்த ஒரு ஆண்டில் 20,000 பேர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பரீட்சை எழுத முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை என் அருமை நண்பர் ஸ்ரீ ஆசைத்தம்பி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதைப் பார்க்கும் போது ஹிந்தி எதிர்ப்பு பலமானால்தான் ஹிந்தி படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது என்று தெரிகிறது. நேற்றைய தினம் ஆந்திரம், கேரளம், கர்ணாடம் முதலிய பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த அன்பர்களுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் “இப்போது தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தி கற்பதில் காட்ப்படும் ஆர்வத்தைப் பார்த்தால் எங்களுக்கே பயமாக இருக்கிறதே. எங்களுடைய எண்ணிக்கையைத் தோற்கடித்ததான் முன்பிருந்ததைப்போல் இரண்டு மடங்கு எண்ணிக்கை தமிழ் நாட்டிற்கு வந்துவிட்டதே! இவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையை நீங்கள் எப்படிக் கொண்டுவந்தீர்கள்?” என்று என்னிடம் கேட்டனர். சென்னை ராஜ்யத்தில் 25 லட்சம் பேர் ஹிந்திப் பரீட்சை தெரியிருக்கிறார்கள். ஹிந்தி போதிக்கும் விஷயத் ஆசிரியர்களுள் பி.எ. கிரேடுக்குக் சமமானவர்கள் 3,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஹிந்தி பிரசாரத்திற்கு தமிழ் நாட்டில் உற்சாகமும் ஊக்கமும் அளிக்கப்படாத போதிலும், அது இங்கே நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தி ஞான வளர்ச்சியை, ஸ்ரீ ஆசைத்தம்பியோ அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ அல்லது வேறு எத்தனை கழகங்கள் சேர்ந்தாலும் அத்தனை கழகங்களுமோ, ஒரு “கமா” அல்லது “புல் ஸ்டாப்” போட்டுக்கூட நிறுத்த முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்னொரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

[Sri A. Vedarathnam] [10th March 1958]

திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் காரியதரிசியான அன்பர் ஸ்ரீ நெடுஞ் செழியன் அவர்களுடைய துணைவியார் ஹிந்தி மொழி பிரசார வளர்ச்சிக் காக பாடுபட்டுவருகிறார்கள். சென்னை ராஜ்யம் பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அந்த மண்டலங்களில் ஹிந்தி மொழி பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஸ்ரீ நெடுஞ்செழியன் அவர்களுடைய மனைவியார் அந்த மண்டலங்களில் ஒன்றிற்குத் தலைவியாக இருக்கிறார்கள்.

ஹிந்தியைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்கள் எளிதில் கற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று சிலரால் சொல்லப்படுகிறது. கற்றுக்கொள்வதற்கு, அது ஆங்கிலத்தைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு எளிதானது. ஆங்கிலத்தில் பத்து வருஷங்கள் பரிசுசயமான பிறகுதான் அதில் எளிதில் பேச முடியும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்த மாணவர்களால் ஆங்கிலத்தில் ஒரு பாரா கூட பிழையின்றி எழுதமுடிவதில்லை. அவர்களால் சில வாக்கியங்கள் கூடப் பேசமுடிவதில்லை. ஹிந்தியிலோ என்னால், இரண்டே ஆண்டு பயிற்சியில், இந்த சபையில் ஒரு பிரசங்கம் செய்யக்கூடிய அளவிற்கு ஆற்றல் பெற முடியும். ஹிந்தி அவ்வளவு எளிய பாஷை. மேலும், நான் முன்பே சொன்னதுபோல், ராஜாஜி ஹிந்திப் பிரசாரத்தை ஆரம்பித்த ஆண்டாகிய 1937-லிருந்து இன்றுவரை அப்பிரசாரத்தை எதிர்க்காமல் அப்படியே விட்டிருந்தால், இன்று தமிழ் நாடு ஹிந்தி ஞானத்தில் எவ்வளவோ முன்னேறியிருந்திருக்கும். அப்படிச் செய்திருந்தால், ஹிந்தியை தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ள வடநாட்டவர்கள் உயர்ந்த சித்தாந்தங்களையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்கொள்வதற்கு தமிழ் நாட்டிற்கு வரக்கூடிய நிலை இன்று ஏற்பட்டிருக்கும். இதை நான் வெறுமனே விளையாட்டாகச் சொல்லவில்லை. வடநாட்டில் இன்று இருக்கும் சகல கலாசாரமும் தென் நாட்டினால் அள்ளிக்கொடுக்கப்பட்டதே ஆகும். தென்னாட்டமிருந்ததான் வடநாட்டவர்கள் ஆதமீகத் துறை வளர்ச்சி, மொழி வளர்ச்சி ஆகிய எல்லாவற்றையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆசைத்தமிழ்க்கு நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தென்னாட்டில் தோன்றிய ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீராமானுஜர், ஸ்ரீ மாதவர் ஆகிய பெரியோர்கள் அருளிய தத்துவங்களைத்தான் இன்றைக்கும் வடநாட்டார் பின்பற்றி வருகிறார்கள். பண்டைக்காலத்தில் நம் நாட்டுப் பெரியவர்கள் படைத்த இலக்கியங்கள்தான் இன்றைக்கும் இலக்கியங்களாக இருக்கின்றன என்றும், ஹிந்தியில் புராதன இலக்கியங்கள் இல்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஹிந்தியில் புராதன இலக்கியங்கள் இல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம், நாம் ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்ள முன்வராததுதான். நாம் ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்ள முன்வந்தால், வடநாட்டவர்களை, சிறந்த ஹிந்தி இலக்கியங்களை நம்மிடமிருந்து பெறும்படி நாம் செய்யமுடியும். இதற்கு ஆதாரமாக ஒரு சிறு உதாரணத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் நடத்தப்பட்டுவரும் ஹிந்திப் பரீட்சைகளில் விஷாரத், பிரசாரத், ப்ரவின் ஆகியவைகள் மிக உயர்ந்த பரீட்சைகள். ஹிந்தி தாய்மொழியாக உள்ள ராஜ்யங்களில் கூட ப்ரவினுக்கு மேல் எந்தப் பரீட்சையும் கிடையாது. இப்போது 7-8 வருஷங்களாக ஆக்ராவில் அதற்குமேல் பாராங்கத் என்ற ஒரு பரீட்சை நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அந்தப் படிப்பு மிக உயர்தரப் படிப்பு. அவ்வளவு உயர்ந்த படிப்பும் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக அது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்கான வித்யாலயம் ஆக்ராவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்தப் படிப் பிற்கு எல்லா ராஜ்யங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறார்கள். அந்தப் படிப்பிற்கு ப்ரவின் பரீட்சை தேறியவர்களையும் ஹிந்தி தாய் மொழியாக உள்ள ராஜ்ய மாணவர்களையும் அந்தப் பரீட்சையைத் தேறியிருந்தால்தான் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள். அந்தப் பரீட்சை நடத்துவது ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்து இன்றுவரை, ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் அகில இந்தியாவிலும் முதன்மையாக அந்தப் பரீட்சையில் தேறுபவன் தமிழனாகத்தான் இருக்கிறான் என்பதையும் ஸ்ரீ ஆசைத்தமிழ் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் ஹிந்திப் பிரசாரம் ராஜாஜியால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்டாகிய 1937-லிருந்து இன்றுவரை ஹிந்தி கற்பதை யாரும் எதிர்க்காமல் இருந்திருந்தால்,

10th March 1958] [Sri A. Vedarathnam]

ஹிந்தி ஞானத்தில் வடநாட்டிற்கு மட்டுமின்றி இந்தியாவிலுள்ள எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் இன்று நாம் வழிகாட்டியாக ஆகியிருக்கமுடியும். ஹிந்தி கற்பதை எதிர்த்த பழியும் பாவமும் அவர்களைச் சேர்ந்தவை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் 14 என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அவை களுடன் சமீபத்தில் இன்னொரு மொழியும் சேர்ந்திருக்கிறது. அது காஷ்மீரி ஆகும். காஷ்மீரி மொழியும் சேர்க்கப்பட்டு தேசிய மொழிகளின் எண்ணிக்கை 15-ஆக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதினைந்து மொழிகள் பேசப்படும் இந்த நாட்டில் ஒரு பொது மொழி இல்லாமலிருக்க முடியாது. ரஷ்யாவில் 132 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அந்த 132 மொழிகளும் அந்த நாட்டில் அந்த அந்தப் பிராந்தியத்தில் தேசிய மொழிகளாக இருந்தாலும் அங்கே ரஷ்ய மொழி அரசாங்க மொழியாக இருக்கிறது. அரசாங்க மொழியாகிய ரஷ்ய மொழியை எல்லா ரஷ்யர்களும் கற்கிறார்கள். அதே மாதிரி நம் நாட்டிற்கும் அரசாங்க மொழியாக இருப்பதற்கு ஒரு பொது தேசிய மொழி வேண்டும். ஹிந்திதான் அந்த மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று வெகு காலத்திற்கு முன்பே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது ; ஆகவே அதைப்பற்றி நாம் குறைவாகப் பேசவேண்டியதில்லை ; 48 சத விகித மக்கள் ஹிந்தி பேசுகிறவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள் ; 48 சத விகிதம்தான் இந்தியாவிலேயே ஹிந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்றாலுங்கூட ஹிந்தியை தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத வங்களாம், அல்லாம், பீகார், பஞ்சாப், மகாராஷ்டிரா போன்ற பகுதிகளில் எந்த மொழி பேசுகிறவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட தென்னாற்கு பகுதி களில் சிலவற்றில் தவிர, பாக்கி அத்தனை பேருக்கும் ஹிந்தி பேசத் தெரியும், பேசினால் புரிந்துகொள்ளத் தெரியும்.

ஆகையால், இந்த நாட்டிலே மிகப் பெரும்பான்மையான, தென் னிந்தியாவில் இருக்கிற ஒருசிலரைத் தவிர, இந்திய நாட்டிலே இருக்கும் பாக்கி அத்தனை பேருக்கும் ஹிந்தி பேசத் தெரியும், அல்லது பேசினால் புரிந்து கொள்ள முடியும். மலைவாசிகள் (hill tribes), காட்டுவாசிகள் போன்றவர்களுக்கும் ஹிந்தி பேசத் தெரியும். அல்லது பேசினால் புரிந்துகொள்ளத் தெரியும். ஆகையால், இந்த நாட்டின் தேசிய மொழியாக ஹிந்தி இருக்கவேண்டுமென்று காந்தியடிகள் சொன்ன கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நிஷ்பாஸபாதமாக, நடு நிலையில் நின்று, விருப்பு வெறுப்பு அற்ற நிலையில் தீர்ப்பு சொல்லக்கூடிய மகத்தான ஒரு பெரியவர் மகாத்மா காந்தியடிகள். அவருடைய வார்த்தைக்கு நாம் இன்றைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறோம். உலகம் என்றமே கண்டிராத புதுமையிலே இந்த நாட்டின் விடுதலையைத் தேடித் தந்தவர் மகாத்மா காந்தியடிகள். அவர் போட்ட அஸ்திவாரத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய கடமை என்று கருதுகிறதினால் அவர் பெயரைக் கூறுகிறோமே அல்லாது, அவர் பெயரைச் சொல்லி ஆசைத்தம்பி அவர் களுடைய தயவைப் பெற்றுவிடவேண்டுமென்ற அந்தக் காரணத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. அவர் வகுத்த திட்டம், ராமசாமிப் பெரியார் அவர்கள்கூட இருந்த வகுத்த திட்டம், முதன் முதலில் ஹிந்திப் பிரசார சபைக் கூட்டம் ராமசாமிப் பெரியார் லீட்டுத் திண்ணையிலே நடந்தது என்ற விஷயத்தை அவர்களுக்கு நான் நினைவூட்டுகிறேன். அவர்களும் இருந்து, ஹிந்தி மொழி தேசிய மொழியாக வேண்டுமென்று போட்ட திட்டத்தை நான் அவர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறேன். அவர்களுடைய அரசியல் தந்தைக்கு ஹிந்தியிலே எவ்வளவு பங்கு இருந்திருக்கிறது என்பதை அவர்கள் கொஞ்சம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும்.

அப்படி வகுக்கப்பட்ட திட்டம் அது ; 48 சத விகிதத்தினர் ஹிந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு பேசுகிறார்கள். ஆனால், ஹிந்தி பேசினால் புரிந்துகொள்ளுகிறவர்களும், பேசத் தெரிந்தவர்களும் நாட்டிலே ஏராளமான பேர்கள் இருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் ஒரு சிறு பகுதியினரைத் தவிர, பாக்கி அத்தனைபேருக்கும், நாட்டிலே இருக்கும் பாக்கி பத்துமொழி பேசுகிறவர்களுக்கும் ஹிந்தி தெரியும் என்ற விஷயத்தை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

[Sri A. Vedarathnam]

[10th March 1958]

அது மாத்திரம் அல்ல. இன்றைக்கு நம்முடைய சென்னை ஒரு ராஜ்யம் தவிர, நம்மிடத்திலிருந்து பிரிந்த கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திரம் அவர்கள் எல்லாம்சூட, இன்றைக்கு அவர்களுடைய பள்ளியிலே மாணவர்களுக்கு ஹிந்தியைக் கட்டாய பாடமாக ஆக்கி, அதை அனேகம் பிராந்தியங்களிலே பரீட்சைப் பாடமாக ஆக்கி, நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக, தேசிய மொழியைக் கற்கச் செய்வதில் அவர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்னேறி வருகிறார்கள். நம்மிடத்திலிருந்து பிரிந்து போன கேரளம் என்ன செய்கிறது என்பதை அவர்கள் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டும். கேரளத்தையும் கர்நாடகத்தையும் ஆந்திரத்தையும் சேர்த்துத்தான் திராவிட நாடு என்ற பெயரை உச்சரிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கேரளத்தில் ஒரு நபர், ஆந்திரத்திலே ஒரு நபர், கர்நாடகத்தில் ஒரு நபர் கூட ஹிந்தியை எதிர்ப்பதாகத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்று என்னுடைய தம்பி அவர்களை நான் கேட்கிறேன்.

(Sri A. V. P. Asaithambi rose)

SRI R. SRINIVASA IYER : Is it proper that Members should pass remarks across the House? When a Member is on his legs, can another Member ask him questions and get answers across the table?

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR (TEMPORARY CHAIRMAN) : அது ஏற்கெனவே கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம்தான்.

SRI A. VEDARATHNAM : இந்தியாவில் இருக்கும் பதினைந்து மொழிகள் பேசுகிறவர்களிலே, தமிழ்மொழி பேசும் இந்த ஒரு மாகாணம் தவிர, மற்ற எந்த மாகாணத்திலும் ஒரு எதிர்ப்புக் குரல்கூட இல்லை. எதிர்ப்பு என்று சொன்னால், தேசிய மொழியாக அனுஷ்டானத்தில் வரவேண்டுமென்ற விஷயத்தில்தான். புதியதாகக் கிளப்பப்பட்டிருக்கும் பிரச்சினை 1965-ம் வருஷம் அண்மையில் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் அந்தப் பிரச்சினை எழுப்பப்படுகிறது. தேசிய மொழி என்று ஹிந்தியை ஒத்துக்கொள்வதிலே எந்த மாகாணத்திலும் அபிப்பிராய பேதமே கிடையாது. அவர்கள் அதை ஒத்துக் கொண்டாய்விட்டது. கட்டாய பாடமாக ஆக்கப்பட்டு, தாய் மொழியாக இல்லாத பிரதேசத்திலும் மாணவர்கள் இன்றைக்குப் பயின்று வருகிறார்கள். கேரளத்தில் இன்னும் ஒரு படி அதிகமாக ஹிந்தி முன்னேறி வருகிறது. தட்சிண பாரத ஹிந்தி பிரசார சபை நடத்துகிற பரீட்சைக்கு மாத்திரம் அல்லாமல், அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலும் பி.எ., எம்.எ., பட்டம் வாங்குகிற பட்டதாரிகள் ஹிந்தியிலேயும் ஒரு பட்டம் பெறவேண்டுமென்ற முறையில் கல்லூரிகளிலேயே இதைப் பாடமாக வைத்து பரீட்சை நடத்துகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தால் டெல்லியில் அரசாங்கப் பணி புரிகிறவர்கள் பெரும்பான்மையாக மலையாளிகளாக இருக்கிறார்கள். மலையாளிகள் மிகப் பெரும்பான்மையான எண்ணிக்கையில் சிறந்த பதவிகளை டெல்லியில் வகிப்பதற்கு ஹிந்திப் படிப்பு சாத்தியம் ஆக்குகிறது என்ற உண்மையை அவர்கள் கொஞ்சம் உணரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆக, இத்யாதி காரணங்களைக்கொண்டு நாம் இன்று ஹிந்தியை ஏற்கத் தவறுவோமேயானால், எதிர்காலத்தில் என்றைக்கு தமிழர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திலே எத்தனை செல்வாக்கு வாய்ந்த பதவிகளை அடைய முடியும் என்று அவர்கள் கொஞ்சம் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டுகிறேன். ஹிந்தி தேசிய மொழி என்பதை நாம் ஆதரிக்காமல் விட்டால், அரசாங்க மொழி என்பதை ஆதரிக்காமல் விட்டால், அதனால் மத்திய அரசாங்கத்திலே இருப்பவர்களுக்கும் வேறு எந்த மாகாணத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் எந்த நஷ்டமும் கிடையாது. அதனால்தான் “ஹிந்தியை திணிக்கக்கூடாது” என்று நாம் ஒரு தடவை சொன்னால், “திணிக்க விரும்பவில்லை,

10th March 1958] [Sri A. Vedarathnam]

உங்கள் இஷ்டப்படி, வேண்டுமானால் படிக்கலாம், இல்லாவிட்டால் விட்டு விடலாம்” என்று தாராளமாக ஒரு தடவைக்குப் பத்து தடவையாக சொல்கிறார்கள். நம் ஒரு மாகாணத்தில் உள்ளவர்கள் ஹிந்தியை ஏற்றுக் கொள்ளாது போனால், அதனாலே அகில இந்தியாவில் இருக்கும் மற்ற மாகாணங்களுக்கு எந்த விதமான நஷ்டம் இல்லை. கொஞ்சம் பாபமாக இருக்குமேயொழிய, அவர்களுக்கு நஷ்டம் இல்லை. இப்பொழுது சிறந்த பதவிகளை வகிக்கும் தமிழர்களுடைய ஸ்தானங்களும் அவர்களுக்குக் கூடுதலாகக் கிடைக்கும் என்ற அந்த எண்ணம் அந்தரங்கமாக வாவது அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடும். ஆகையால், இந்த மொழி விஷயத்தில் நாம் யாராவது முட்டுக்கட்டை போடுவோமானால், எதிர் கால சந்ததிகளுடைய வாழ்க்கைக்கு போடக்கூடிய முட்டுக்கட்டையாகும், என்ற விஷயத்தை நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். தி.மு.க. அவர்கள் தங்களுடைய கட்சியின் கொள்கைகளைப்பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானால் புகழலாம். காக்கைக்கு தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு. அதுபோல் அவர்களுடைய சிறந்த கொள்கைகளைப்பற்றி நமக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் கிடையாது. ஆனால், அவர்கள் கனவு காண்கிறார்களே, அது ஒரு நாளும் இந்த நாட்டிலே தங்களுடைய கட்சி வென்று, இந்த நாடு தனி நாடாக விளங்கப்படுகிறது என்று அவர்கள் காணக்கூடிய அந்தக் கனவு ஒரு நாளும் பலிக்கப் போவதில்லை என்று உண்மையாகச் சொல்கிறேன். இதை அவர்கள் நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏதோ சென்னையில் சில பேரும், வடாற்காடு ஜில்லாவிலே சில பேரும், அடுத்தாற் போல் இருக்கும் ஒரு சிலர் மாத்திரம் சேர்ந்துவிட்டால், அது தமிழ்நாடு ஆகாது. அதிலிருந்து சில பிரதிநிதிகள் மாத்திரம் வந்துவிட்டால், அது அவர்களுடைய கட்சி வளர்வதற்கு அறிகுறியாக இருக்கும் என்று அவர்கள் நினைப்பார்களானால், இது பல பாஷைகள் மிக்சர், தனித் தமிழ் நாட்டினுடைய பெருமையை அவர்கள் பார்க்கவேண்டுமென்றால் சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம் ஆகிய அந்த இடங்களை அவர்கள் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கு அங்கே என்ன செல்வாக்கு இருக்கிறது? எத்தனை பிரதிநிதிகள் அங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கொஞ்சம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் இந்தப் பிரிவினைக் கொள்கைகளை, துவேஷக் கனலை வளர்க்கும் இந்தக் கட்சியைக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டார்கள் என்ற விஷயத்தை அவர்களுக்கு நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு இம்மாதிரி ஒரு பகற் கனவை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, இங்கே பேசுகிறவர்கள், அன்றைக்கு ஆந்திரம், கேரளம், மலையாளம், தமிழ் நாடு ஆகிய பகுதிகள் சேர்ந்தவை திராவிட நாடு என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தார்கள். அதே அடிப்படையில் திராவிட நாடு அவர்களுக்கு வேண்டும் என்ற முறையில் ஆசைத்தம்பி அவர்கள் இங்கு பேசுவது போல், விஜயவாடாவிலோ, கள்ளிக்கோட்டையிலோ, திருவாங்கூரிலோ, மைசூரிலோ, ஒரு கூட்டத்தில் பேசுவானால், அவர் பிழைத்து வெளியே வர முடியுமா என்று கேட்கிறேன். ஆகவே, இங்கே வேண்டுமானால், “குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓடுவது போல்” அந்த மாதிரி பேசி, மக்களிடம் வெறியைக் கிளப்பி அதன் மூலமாக சிலருடைய ஆதரவைப் பெற முடியுமே அல்லாமல் மற்ற இடங்களிலே இதை அவர்கள் பேசமுடியாது என்ற விஷயத்தையும் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டி, இப்பொழுது செய்திருக்கிறது மிகச் சிறந்த தீர்மானம். இதைக் காட்டிலும் சிறந்த தீர்மானத்தை யாரும் செய்திருக்க முடியாது. இந்த நாட்டிலே ஆரம்பக் கல்வி மாத்திரம் அல்ல, அதற்கு முந்தி இருக்கும் பூர்வாதாரப் பள்ளி என்று சொல்லக்கூடியதிலிருந்து, கிண்டர் கார்டன் ஸ்கூலிலிருந்து, ஹைஸ்கூல் மாத்திரம் அல்ல, கல்லூரி, சர்வ கலாசாலை வரையில் போதனாமொழி நம்முடைய தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கல்லூரியில் போதனா மொழிபற்றி நிர்ணயிக்கக்கூடிய அந்த சர்வ கட்சிக் கூட்டத்திலே டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள், கல்லூரியில் பாடங்கள் ஆங்கிலம் மூலமாகத்தான் போதிக்கப்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். அவர்கள் அந்த நேரத்தில் அவர்கள் அந்தக் காலத்து மனிதர். ஆகையால் அதை வற்புறுத்தினார்கள். நல்ல

DISCUSSION ON THE MEMORANDUM SUBMITTED BY THE
GOVERNMENT OF MADRAS ON THE REPORT OF
THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION

[Sri A. Vedarathnam]

[10th March 1958]

அறிஞர். ஆற்றல் படைத்தவர். ஆகையால் அவரைக் குறைக்கூற நான் விரும்பவில்லை. எதிர்கால இந்தியாவின் தொடர்பு அவர்களுக்குக் குறைவு. அவர்களுக்கு ஒரு விஷயம் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கடந்த 150 வருஷங்களாக வெள்ளையர் ஆட்சியில் ஆங்கிலத்தைக் கூடயா படமாக்கி, ஆங்கிலத்தில் தான் பள்ளிக்கூடத்தில் பேசவேண்டும் என்று வைத்து ஆங்கிலத்தை ஆட்சி மொழியாக்கி, ஆங்கிலம் கற்றவர்களுக்குத் தான் வேலை என்றெல்லாம் வைத்திருந்த போதிலும் கூட நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் எழுத்தறிவு பெற்றவர்களுள் ஆங்கிலத்தில் எழுத்தறிவு பெற்றவர்கள் 7 சதவிகிதம் தான் என்பதை உணரவேண்டும். வங்காளத்தில் 10 சதவிகிதம் இருப்பார்கள். இன்றைக்கு இந்த இரு ராஜ்யத்திலும் தான் ஆங்கிலமே நிர்வாக மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஆனால் ஆங்கிலத்தை நிர்வாக மொழியாக ஆங்கிலேயர்கள் வைத்திருந்த காரணத்தினால் நம் தேசத்தவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. பரிட்சையில் எத்தனை மாணவர்கள் தேறாது போயிருக்கிறார்கள் என்பதற்குப் புள்ளி விவரங்களை எடுத்துப்பார்த்தால் தெரியும். குறிப்பாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரிட்சையில் தேறியவர்கள் போக, தேறாதவர்களுடைய எண்ணிக்கையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் ஆங்கிலத்தில் தான் தேறாது போயிருப்பார்கள் என்பது தெரியும். அதுவும் தவிர தேறியவர்கள் கல்லூரிகளுக்குப் போகும்போது ஆங்கிலம் போதாது மொழியாக இருந்த காரணத்தினால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் பார்த்தால் தெரியும். நான் அதைப்பற்றி அதிகமாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆங்கிலம் தான் கல்லூரிகளில் போதாது மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று பேசுவார்கள் அடுத்த தலைமுறையில் நம் நாட்டில் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி யோசித்த தாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் எண்ணக்கு நம்முடைய ராஜ்ய நிர்வாக மொழி என்பதாக தீர்மானித்துவிட்டோமோ அன்றைக்கே பாட போதனைகள் எல்லாம் எல்லா வகுப்புகளிலும் தமிழில் தான் இருக்கவேண்டும் என்பதில் என்ன ஆட்சேபனை இருக்க முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் இவ்வாறே அவரவர்களுடைய மொழியை நிர்வாக மொழியாக ஆக்கிவிட்டார்கள். அதை நாம் ஆட்சேபிப்பதற்கில்லை. அப்படியிருக்கையில் இந்தியாவின் பொது மொழியாக, ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் இடையே இனி நடக்கவேண்டிய விவகாரங்கள், மத்திய அரசாங்கத் தோடு கொண்டுள்ள தொடர்புகள் எந்த மொழியில் இருக்கவேண்டும் என்பதை நாம் தீர்மானித்தாகவேண்டும். அவையெல்லாம் தமிழில்தான் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிற அளவுக்கு நாம் யாரும் போக வில்லை. அது சாத்தியமற்ற விஷயம் என்பதும் நமக்குத் தெரியும். நாம் அப்படிச் சொல்கிறோம் என்று வைத்துக்கொண்டால்—இந்தியாவில் உள்ள மொழிகள் 14 இருக்கின்றன—அத்தனை மொழிக்காரர்களும் அவரவர்களுடைய மொழியை நிச்சயமாக வற்புறுத்துவார்கள். அது ஆகிற காரியமும் அல்ல. ஆகவே, இன்றைக்கு நாம் எது சாத்தியமோ அதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நிச்சயமாக ஆங்கிலம் இந்த நாட்டில் அதிக நாள் இருக்காது. நாளடைவில் அழிந்துபோய்விடும் என்பது நிச்சயம். இதற்கு ஒரு உதாரணம் கூடச் சொல்லலாம். ஸ்ரீ சீனுவாசய்யர் குறிப்பிட்ட அவ்வுதாரணத்தையே நானும் குறிப்பிட்டிருப்புகிறேன்.

மகராஷ்டிரர்கள் தஞ்சாவூரில் ஆண்ட காலத்தில் அவர்களுடைய நிர்வாக மொழியாக மோடி என்ற மொழி இருந்திருக்கிறது. இன்றைக்கும் அங்கே உள்ள தஸ்தாவேஜிகள், இதர ரெக்கார்டுகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் தெரியும் அவை எல்லாம் மோடி என்ற பாஷையில் தான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து அன்றைக்கு அந்தப்பக்கத்தில் அதிகமான பேர்கள் மோடி மொழியைக் கற்றறிந்தவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால் இன்றைக்கு மோடி தெரிந்தவர்கள் பம்பாயில்தான் ஒன்றிரண்டு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதாக ஸ்ரீ சீனுவாசய்யர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கும் ஒன்றிரண்டு பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள்.

10th March 1958] [Sri A. Vedarathnam]

ஆனால் பெரும்பாலான பேர்களுக்கு மோடி ஒரு பாஷை என்றால் கூடத் தெரியாது. ஒரு காலத்தில் அரசாங்க மொழியாக இருந்தது, அத்தனை பேரும் அறிந்த மொழியாக இருந்தது, இன்றைக்கு மறைந்த மோடி மொழியாகிவிட்டது. அப்படி ஆங்கிலமும் இங்கு ஒரு காலத்தில் மோடியாகத்தான் போகப்போகிறது. அதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் நிர்வாக மொழியாகச் சிறப்பாக விளங்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றி சந்தேகமில்லை. ஆனால் இதர ராஜ்யங்களுடனும், மத்திய அரசாங்கத்துடனும் தொடர்பு கொள்வதற்கு எந்த மொழி சாதனமாக இருக்கப் போகிறது என்பது தான் பிரச்சனை. அந்தக்காலத்திலிருந்து ஆங்கிலத்தில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்று வந்திருக்கிறவர்களுக்கு இன்றைய தினம் இந்த நிர்வாக மொழியாக வந்துவிட்டால் எல்லா விவகாரங்களையும் இந்தியில் செய்யும் படியாக வந்துவிடுமே, இன்மேல் இந்தியைக் கற்றுக்கொள்வது சாத்தியம் மாருமா என்கிற மனக்கவலையும், அதனால் உண்டாகிற கஷ்டமும் அவர்களுக்கு அதிகமாக இருக்கலாம். அவர்களுடைய வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டியது தான். ஆனால் அதற்காக நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளை மறந்து, எதிர்காலச் சந்ததியார்களுக்குப் பெரிய தீங்கை விளைவிக்கும் ஒரு யோசனையைச் சொன்னால் இந்த நாட்டு மக்கள் யாரும் அதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். சிலர் என்ன என்னவோ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்றால் அது கவைக்கு ஆகாத பேச்சு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு வடக்கே போனால் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட நாம் ஏதாவது ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் அவர்கள் இந்தியிலேயே பதில் சொல்கிறார்கள். அவ்வளவுதான் அவர்கள் ஆங்கிலத்தையே விட்டு விட்டார்கள். இனி அவர்களை ஆங்கிலம் தான் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினால் அது சாத்தியமில்லாத காரியம். நாளாவட்டத்தில் இந்தி தான் எல்லா ராஜ்யங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு நிர்வாக மொழியாக இயங்கப்போகிறது. நம் ராஜ்யம் மட்டும் பின்தங்கிவிடாமல் இருக்க வேண்டும் என்றால் இன்றைக்கு அறிவோடு தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்து வருங்கால சந்ததியார்களுக்கு நன்மை பயக்கும் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தாக வேண்டும். இந்தி வேண்டாம் என்றால் அதனால் பிறருக்கு நஷ்டம் ஒன்றும் கிடையாது. அதனால் பின்னால் கஷ்டப்படவேண்டியவர்கள் நாம் தான். ஆங்கிலம் அறவே ஒழிந்துவிட்டது. நாளைக்கு கன்னம்பாடி அணையைக் கட்டிவிட்டால் காவேரியில் தண்ணீர் விடுங்கள், தஞ்சைப் பயிர் வாடுகிறதே என்கிற விஷயத்தை கன்னடியார்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமானால் எந்த மொழியில் அவர்களை ஒரு தொடர்பு கொள்வது என்பதை நாம் யோசித்துப்பார்க்க வேண்டும்.

ஆகவே பகல் கனவு காணாமல் பிரத்தியட்ச நிலைமையை உணர்ந்து நாட்டில் நடப்பது எதுவோ அதை அறிந்துகொண்டு அதற்கான முறையிலே, அவர்களின் கட்சிக்காக வேண்டுமானாலும் பேசிக் கொள்ளாம். ஆனால் இந்த நாட்டின் எதிர்கால மன்னர்களின் வாழ்வை பாழாக்காமல், அவர்களின் நல் வாழ்வைக் கெடுக்காமல், மாணவர்களிடம் போய் இந்த விஷயத்தை கொஞ்சத்திடாமல் இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் நல்ல முறையிலே அமையவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புவார்களேயானால் இந்தமாதிரி மொழி விஷயத்தில் முட்டுக்கட்டை போடாமல் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் தனித் தமிழ்நாடு வாங்கிக்கொண்டு வருவார்களேயானால் அதற்காக நாங்கள் இந்த நாட்டை விட்டு ஒடிவிடப்போவதில்லை. ஆனால் இடைக்காலம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே அதை அவர்கள் நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும். நம் பேரன் காலத்திலோ, பேத்தி காலத்திலோ, கொள் பேரன் காலத்திலோ கூட தனித்தமிழ் நாடு வரப்போவதில்லை, அப்படி தனித்தமிழ் நாடு வரும் என்று நாங்கள் கிஞ்சித்தேனும் நம்பவில்லை. அழகல் விதை என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நல்ல விதையாக இருந்து அழுகிப் போனால் தான் முளைக்காது என்று சொல்லலாம். ஆனால் அதை விதை என்றே சொல்வதற்கில்லை. (Mr. Speaker in the chair) கொஞ்ச காலத்திற்காவது ஒரு கட்சி என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு இந்த

[Sri A. Vedarathnam]

[10th March 1958]

யிடத்தில் இருப்பதற்கு வியாஜ்யமாகத்தான் இருக்கிறது, அவர்களின் கூற்றுக்கள். அதற்காக மொழி வெறியைக் கிளப்பி ஒரு சிலரை தங்கள் பக்கம் வைத்துக்கொள்ள, அதற்கு வேண்டிச் சொல்லும் கூற்றைத் தவிர சாதிக்கக்கூடிய விஷயமல்ல, என்று எங்களுக்குத் தெரியும், நாட்டு மக்களும் அதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எதிர்கால மன்னர்களாகிய நம் குழந்தைகளை கெடுத்துவிடாதீர்கள். ஆக, நம் தேசிய மொழி பற்றி, நம் அரசாங்கம் தயாரித்திருக்கும் இந்த ரிப்போர்ட்டானது, மிகச்சிறந்தது, மிகவும் உன்னதமானது, அதை நீங்கள் எல்லோரும் ஆதரிப்பீர்கள் என்று நம்பி நான் என்னுடைய மனமொழி மெய்களால் இதை ஆதரித்துக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **DR. SRIMATHI SATHIYAVANIMUTHU :** ஆன் எ பாயிண்டு ஆப் இன்பர்மேஷன். சட்டமன்ற தலைவர் அவர்களே, சற்று முன்னால் பேசிய தோழர், வேதரத்தனம் அவர்கள், பேசும்பொது கேரளத்தில் எங்கள் கிளைகள் இருக்கவில்லை என்றும் அங்கு எங்கள் கழகக்காரர்கள் ஒரு வார்த்தை பேசிவிட்டு உயிரோடு திரும்பமுடியாது என்றும் அவர்கள் வெளியே தள்ளப்படுவார்கள் என்றும் சொல்வதும் தவறாகும். அங்கு எங்களுக்கு 64 கிளைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. திராவிட நாடு என்ற பெயரால் ஒரு மலையாளப் பத்திரிகையும் சுபேர் என்றவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு பணியாற்றிவருகிறது. நான்கூட எப்ரல் மாத இறுதியில் அங்கு செல்ல இருக்கிறேன். நான் செல்லும் தேதியை வேதரத்தனம் அவர்களுக்கு சொல்கிறேன். அவர் வேண்டுமானால் அங்கு அவரது ரதக்ஜதரகபதாதிகளைக் கொண்டு வரட்டும். ஆனால் அங்கு எங்கள் கிளைக்கழகங்கள் இல்லை என்று தவறாக சொல்லக்கூடாது, காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேச நேரம் கிடைக்கிறது என்று தவறாக கருத்துக்களை கூற வேண்டாமென்று அவரிடம் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

Mr. SPEAKER : I was about to tell this to hon. Member. அம்மையார் அவர்கள் கூறியதை தவறாக எடுத்துக் கொண்டால்தான் பாயிண்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன் எழுப்பலாம். அப்படியில்லாமல் இருந்தால் எல்லோரும் பாயிண்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன் என்று கேட்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இனிமேல் யாரும் அப்படி கேட்கவேண்டாம். அடுத்தபடியாக கோவிந்தசாமி அவர்கள் பேசலாம்.

12-10
p-m.

SRI A. GOVINDASAMY : சட்டமன்ற தலைவர் அவர்களே, இந்தியாவின் பொது மொழியாக எந்த மொழி இருக்க வேண்டும், அரசியல் மொழியாக எந்த மொழி இருக்கவேண்டும், என்பதை நிர்ணயிப்பதற்காக மொழி கமிஷன் போடப்பட்டது. ஆனால் அக்கமிஷன் எந்த மொழியை பொது மொழியாக, அரசியல் மொழியாக வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று பிரச்சனையை அணுகாமல் இந்தியை எந்தெந்தத் துறையில் நிர்ணயித்தான வழியில் நிர்வாகத்தில் புகுத்தலாம் என்று ஆராய்ச்சியில் மொழி கமிஷன் ஈடுபட்டது முதல் குற்றமாகும் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இந்தியை எவ்வளவு துரிதமாக கொண்டு வரலாம் என்றுதான் மொழிக் கமிஷன் பரிசீலனையில் ஈடுபட்டுள்ளது. அதோடில்லாமல் ரோமன் அரபிக் எண் எழுத்துக்களை, "I, II, III, IV", அல்லது "1, 2, 3, 4" போன்ற எண்களை நீக்கிவிட்டு அதற்குப் பதிலாக எப்படி இந்தியைப் புகுத்தலாம் என்ற முறையில் அவர்கள் பிரச்சனையை அணுகியிருக்கிறார்கள். எது பொது மொழியாக இருக்கவேண்டும், இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்வதா அல்லது நாம் சுதந்திரம் பெற்று விட்டோம், என்ற காரணத்திற்காக இந்தியாவில், இந்தியைப் பொது மொழியாக கொண்டு வருவதா என்பதை பற்றிய பிரச்சனையை அணுகாமல் நேரடியாகவே இந்தியை எவ்வளவு துரிதமாக எந்தெந்த துறைகளில் எந்தெந்த வழிகளில் புகுத்தலாம் என்ற நோக்கத்துடன் அதற்கு வேண்டிய காரண காரியங்களைத் தேடி அலைந்திருக்கிறார்கள் என்பது அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையைப் பார்த்தால் தெரியும். இது பற்றி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, கேள்விகள் வந்ததாக, அதாவது questionnaire "க்வஸ்டியனர்," வந்ததாக

10th March 1958] [Sri A. Govindasamy]

அமைச்சர் அவர்கள் தமது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். Questionnaire இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த அறிக்கையைப் பரிசீலிப்பதற்கு என் இவ்வளவு காலதாமதமாயிற்று என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். The Official Language Commission sent its Questionnaire to the Madras Government two years ago.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு தெரியாது என்று இருந்தால் நான் சொல்கிறேன். க்வஸ்டியனர் அனுப்பினார்கள். அதை கன்வீடர் செய்து அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பதற்காக 55-ல் சர்வ கட்சித் தலைவர்களையும் கூப்பிட்டு ஆலோசனை செய்து அப்பொழுது அனுப்பப்பட்டது. அதோடு ஒரு மெமோ ராண்டமும் அனுப்பப்பட்டது. Questionnaire வாங்கி வைத்துக்கொண்டு சம்மாயிருக்கவில்லை. அதற்கு பதில் அனுப்பத்தான் அந்த மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. அத்துடன் விஷயங்களை விளக்க அந்த மெமோராண்டமும் அனுப்பப்பட்டது.

SRI A. GOVINDASAMY : இப்பொழுது தந்துள்ள அறிக்கையை தயாரித்து அனுப்புகிற நேரத்தில் சட்ட சபையின் அனுமதியைப் பெற்று, சட்டசபையில் அதை வைத்து விவாதிக்கப்பட்டபின்தான் அனுப்பப்பட்டதா என்றால் இல்லை. சர்வ கட்சித் தலைவர்களை கலந்து கொண்டுதான் அனுப்பினோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அதை என் சட்டசபையில் வைத்து விவாதிக்கவில்லை என்று கேட்கிறேன். கட்சித் தலைவர்களை கலந்து கொண்டு அனுப்பப்பட்ட அந்த முடிவுகளை, அதை அனுப்புவதற்கு முன் சட்ட சபையில் வைத்து விவாதித்திருக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அதை உடனடியாக சட்ட சபையில் விவாதிக்க வேண்டுமா என்று அவர்கள் கட்சித் தலைவர்களைக் கேட்டோம். அவர்கள் சொன்னார்கள், இப்பொழுது அவசியமில்லை என்று.

SRI A. GOVINDASAMY : அதைப்பற்றி இந்த மெமோ ராண்டத்தில் குறிப்பிடாததால் இதை கூற வேண்டி வந்தது. ஸ்டேட்ஸ் ரிஆர்க்கிங்ஷன் கமிஷனும் இதே முறையில் தான் தவறு செய்தது. மொழி வழி ராஜ்யம் அமைக்கத் திட்டம் தீட்டாமல் ராஜ்யப் புனரூத்தாரணம் என்ற முறையில் ராஜ்யங்களைப் பிரிக்கும்போது, இரண்டு மூன்று மொழிகள் பேசும் ராஜ்யங்களை ஏற்படுத்தி தகராறு உண்டு பண்ணி லார்கள். அதே போன்று, இப்பொழுது இந்தியை வைத்துக்கொள்வதா அல்லது இப்பொழுது ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலத்தையே ஆட்சி மொழியாக வைத்துக்கொள்வதா என்ற பிரச்சினையை அனுகாமல் நேரடியாகவே இந்தியின்மேல் கவனம் செலுத்தியது, அந்த மொழியின் மீது அவர்களுக்குள்ள உணர்ச்சி என்று அவர்கள் சொன்னாலும் அல்லது அவர்களுக்கு அந்த மொழியின்பேரில் உள்ள மோகம் என்று சொன்னாலும் அதை நாங்கள் வெறியுணர்ச்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியைத் திணிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறவர்கள் மிக யோசமான விதத்தில் பேசுகிறார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்கும்போது இந்தி மொழி எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தமிழ் நாட்டில், திராவிடத்தில் வரக்கூடாது என்று நாங்கள் எங்கள் கருத்தைச் சொல்லி வருகிறோம். எனக்கு முன் பேசிய பெரியார், எல்லோராலும் மிகவும் மதிப்போடு போற்றிப் புகழப்படுகிற சர்தார் வேதரத்தினம் அவர்களே அந்த மொழியின் மேல் உள்ள உணர்ச்சி காரணமாக எத்தகைய ஆவேசமான வார்த்தைகளைப் பேசினார்கள் என்று பார்க்கும்போது இங்குள்ளவர்களுக்கே அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி இருக்கிறது என்று சொன்னால் வட நாட்டில் இந்தியைப் பரப் வேண்டுமென்று முழு மூச்சுடன் வேலை செய்பவர்களுக்கு எவ்வளவு உணர்ச்சி இருக்கும் என்றுதான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் கன்னடப் பகுதியில் போய்ப் பேசி விட்டு உயிரோடு திரும்புவீர்களா என்று கேட்டார்கள்.

[Sri A. Govindasamy] [10th March 1958]

நாங்கள் அங்கே பெங்களூருக்கு போகத்தான் போகிறோம். அங்கு போனால் ஆபத்துதான் என்று சொன்னார்கள். வேண்டுமானால் இவர்கள் அங்குள்ள ஆட்களை தூண்டிவிட்டு எங்களது பேச்சைக் கேட்க முடியாதபடி செய்யக்கூடுதலாம். எப்படியும் நாங்கள் போகத்தான் போகிறோம். அங்கு கஷ்டங்கள் ஏற்படுமாயினும் அவற்றைச் சமாளித்துக் கொண்டு வர முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது என்பதையும் நாங்கள் அங்கு போகத்தான் போகிறோம் என்ற செய்தியை இந்த சபையின்கண் சொல்ல விரும்புகிறேன். இவர்களுக்குக் கேரளத்தில் ஆதரவு இருக்கிறதா என்று கேட்டார்கள், அதோடு எனது கழகத்தைப் பற்றி பல தவறான கருத்துக்களையும் கூறினார்கள். நான் சொல்லுகிறேன், கேரளத்தில் எங்களுக்கு 64 கிளிக் கழகங்கள் இருக்கின்றன. அது மாத்திரமல்ல, கேரளப் பகுதியில் “திராவிட நாடு” என்ற ஒரு மலையாள பத்திரிகையை சுபேர் என்பவர் நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சர்க்காருடைய சி.ஐ.டி. ரிப்போர்ட்டர்கள் இதை எழுதியனுப்பியிருப்பார்கள். கேரள பகுதியிலுள்ள சுபேர் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்ற கழகங்கள் கூட்டுகின்ற மகா நாட்டில் எல்லாம் கலந்து கொண்டு பேசி வருவதை நமது போலீஸ் அமைச்சர் அவர்களும் அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் நிச்சயமாக அறிந்து இருப்பார்கள். 1917-ல் நடந்த மகாநாட்டு அறிக்கைகளை எல்லாம் தேடி எடுத்துப் பார்த்து, துருவித்துருவி படிக்கின்றவர் கேரள பகுதியிலுள்ள சுபேர் அவர்கள் என்ன பேசுகின்றார்கள் என்பதை மீண்டும் துருவித்துருவி படித்து அங்கு எங்களுக்கு ஆதரவு இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தியைப் பரப்ப வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் கொண்ட மதிப்பிற்குரிய சர்க்கார் வேதாத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் சொன்னதில் சில தவறுகளை என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த பொதுச்செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களுடைய மனைவி இந்தி வளர்ச்சிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற மண்டல கமிட்டியில் உறுப்பினராக இருந்து பணியாற்றி வருகிறார்கள் என்று சொன்னது தவறு என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அவர் பாட்டராகப் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்கள் எந்த அரசியல் துறை வேலைகளிலும் பணியாற்றவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். (கனம் ஸ்ரீ ஸி. சுப்பிரமணியம் : இது அரசியல் வேலையில் சேர்ந்தது அல்ல.) அரசியல் காரணத்திற்காக இல்லையென்றாலும்கூட அவர்கள் குறிப்பிட்டது உண்மைக்கு மாறானது என்பதை இந்தச் சபையில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இந்த ராஜ்யத்தில் இந்தி பேசுகின்றவர்களின் சதவிகிதம் 48 என்பது, இந்தி பேசாதவர்களின் சதவிகிதம் 52 என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். இதை கூறும்போது, இவைகள் எல்லாம் தவறு என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆனால் இதிலுள்ள வித்கிடாசம் நான்கு விழக்கார எண்ணிக்கையானே என்று வாதா தயாராகலாம். ஆனால் இந்தியை வெறுக்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கை 52 சதவிகிதம் என்று இருக்கும் போது இந்த ஆட்சி மொழியாக இருப்பதை இந்தியா பூராவும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள முடியாதது என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்தியை நாம் மாத்திரம்தானே எதிர்த்து வருகிறோம், ஆந்திரத்திலுள்ளவர்கள், கேரளத்திலுள்ளவர்கள், கன்னடத்திலுள்ளவர்கள் எதிர்க்கிறார்களா என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நேற்றைய தினம் கல்கத்தாவில் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய மகா நாட்டில் எந்தெந்த பிராந்தியங்களிலிருந்தெல்லாம் எந்தெந்த ராஜ்யங்களிலிருந்தெல்லாம் பிரதிநிதிகள் சென்று பேசியிருக்கிறார்கள் என்பதை ஊன்றி கவனிக்க வேண்டும். எங்களுக்கு தென்மண்டலத்தில் செல்வாக்கு இருக்கிறதா என்று கேட்டார்கள். ஏதோ தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு, திருச்சி, சென்னை போன்ற பகுதிகளில் மட்டுமே வெற்றி பெற்றுவிட்டு, மற்ற தென் மண்டலப் பகுதிகளில் வெற்றி பெறாத காரணத்தால் எங்களுடைய கட்சிக்கே அங்கு செல்வாக்கு இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. திராவிட

10th March 1958] [Sri A. Govindasamy]

முன்னேற்ற கழகம் கடந்த தேர்தலில் மொத்தமாக வாங்கிய வோட்டுகள் 17 லட்சம் என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும். நாங்கள் தேர்தலுக்கு நிற்பதற்கு முன்னால் எங்களுக்கு தனிச்சின்னம் கிடையாது. எங்களுக்கு பலவிதமான சின்னங்களை எல்லாம் கொடுத்து குழப்பினார்கள். இந்த நாட்டில் இவ்வளவு வோட்டு பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொன்னால் அதற்கு காரணம் எங்களுக்கு பொது மக்களிடையே இருக்கின்ற செல்வாக்குத் தான். திராவிட நாடு பிரிய வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்வதினால் பொது மக்கள் எங்களுக்கு வாக்களிக்காமல் இருக்கவில்லை. தனித்தனி சின்னங்களினால் நின்றபோதிலும் தி.மு.க. உறுப்பினர்களுக்கு ஏராளமாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அதிகமாக வாக்குகள் பெற்றிருப்பதால்மட்டும் ஒரு கட்சி நாட்டில் செல்வாக்கு பெற்றிருப்பதாக சொல்ல முடியாது என்று நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கேரளத்தில் போய் பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறார்கள். கேரளத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி வெற்றி பெற முடியவில்லை, அதனால் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு செல்வாக்கு இல்லை என்று அர்த்தமல்ல, கம்யூனிஸ்டு கட்சி ஆதிக்கத்தில் இருப்பதால் மாத்திரம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வெற்றி பெற்றுவிட்டதாக சொல்ல முடியாது என்றும் அங்கே போய் பேசியிருக்கிறார்கள். அங்கே பேசுவது இங்கே எப்படிப் போய் எடப்போகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டு பேசினார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை, அல்லது அங்கேயுள்ள நிலைமை அப்படி இருக்கிறது என்பதால் நிலைமைக்கேற்ப அப்படி பேசினார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை. அடுத்ததாக இந்தியினுடைய வளர்ச்சியைப்பற்றி சொல்லும் பொழுது இந்தி மொழி தோன்றி 300 ஆண்டுகள்தான் ஆகின்றது என்று இந்தி ஆதரவாளர்களே சொல்லுகிறார்கள். இந்தி மொழியில் வளப்பம் இல்லை, இலக்கியம் இல்லை, இலக்கணம் இல்லை என்ற கருத்தை இந்தியை ஆதரிக்கின்றவர்களே தெரிவிக்கின்றார்கள். உதாரணமாக ஒரு ஆங்கில வார்த்தையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், “டை” (Tie) என்பது கழுத்தில் கட்டக்கூடிய ஒரு பட்டைத்துணி. அதற்கு இந்தியில் “காண்ட கௌபீனம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (இச்சமயத்தில் சபையில் சில அங்கத்தினர்கள் காண்ட கௌபீனம் அல்ல, கண்ட கௌபீனம் என்று சொன்னார்கள்.) சரி, “கண்ட கௌபீனம்” என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள், இதில் எது சரி என்பதைப்பற்றி வாதம் தேவையில்லை, அதைப்பற்றி முடிவு செய்ய அவர்களுக்கே விட்டு விடுகிறேன். ஆனால் இந்த வார்த்தை எவ்வளவு ஆபாசமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். கௌபீனம் என்பது கோவணத்தை குறிக்கக்கூடியது. அதாவது கழுத்தில் கட்டக்கூடிய கோவணம் என்றுதான் இதைக் குறிப்பதாக ஆகிறது. இவ்விதமாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த விதமாகத்தான் இந்தியின் சொல் வளப்பம் இருக்கிறது. மேலும் இந்தி மொழியை வளப்படுத்துவதற்காக மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சரியான சொற்களை கண்டு பிடிப்பது என்பதாகும். இதற்கெல்லாம் பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்படுகிறது. நாம் கொடுக்கின்ற வரிப்பணம் எல்லாம், பொது மக்களுடைய பணம் எல்லாம் இந்த திட்டத்திற்காக செலவு செய்யப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக இதற்கென்று போடப்பட்டிருக்கிற இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளை எங்கெங்கே எப்படிப் புகுத்துவது என்பது ஆராயப்படுகிறது திட்டம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டு காலத்தில் அதை எழுதுவது எப்படி என்பதற்கு திட்டம் போடுகிறார்கள். இவ்விதமாகத் திட்டங்கள் வகுத்து கண்டு பிடிக்கப்போகிறார்கள். இவ்விதமாக ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற மொழியை ஒரு நாட்டின் பொது மொழியாக, அரசியல் மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதமாக வளர்ச்சியடையாத மொழி வேண்டாம் என்றுதான் நாம் சொல்லுகின்றோம். நமது நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிற டி.டி.கே. அவர்கள் இந்தியா என்பது பாரதம், பாரதம் என்றால் மத்திய பாரதமும் உத்திர பிரதேசமும் ஆகும், பாரத என்றாலே இந்தி பேசுபவர்கள் என்றுதான் கருத்து என்று எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்தி பேசுகின்றவர்

[Sri A. Govindasamy] [10th March 1958]

களுக்குத்தான் பாராளு மன்றத்தில், மத்திய சர்க்காரில் அதிக அதிகாரம் இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இன்றைக்கும் கூட நேரு அவர்கள் பேசுகின்ற இந்தி தாண்டன் அவர்களுக்கு புரியாது, தாண்டன் பேசுகின்ற இந்தி நேரு அவர்களுக்குப் புரியாது. அதே மாதிரிதான் பந்த அவர்கள் பேசுகின்ற இந்தி இவர்களுக்குத் தெரியாது. இவ்விதம் இந்தியில் பல ரகங்கள் இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. ஒரு சமயத்தில் நேரு அவர்களைப் பார்த்து பாராளுமன்றத்தில் இந்தியில் ஒரு அங்கத்தினர் கேள்வி கேட்ட நேரத்தில், அந்த அங்கத்தினர் பேசின இந்தி நேரு அவர்களுக்கே புரியாமல் தவித்திருக்கிறார்கள், அதோடு அந்த மொழியில் என்ன சொன்னார்கள் என்பதை உணர முடியவில்லை என்ற கருத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் எஸ்டிமேட் கமிட்டி சார்பாக எனக்கு எல்லி பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்தது. அப்போது மலையாள தேசத்தை சேர்ந்த ஒரு அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து, இந்தியில் ஆர்வம் கொண்ட ஒரு அங்கத்தினர் இந்தியில் கேள்வி கேட்டார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் இந்தி தெரியாது என்று கூறினார்கள். தான் கேரளத்தை சார்ந்தவர் ஆதலால் ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் பதில் சொல்லுகிறேன் என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்த அதே அங்கத்தினர் வேண்டும் என்றே இந்தியில் இருக்கின்றதை ஆங்கிலத்தில் கேட்க முடியாது, இந்தியில் தான் கேட்பேன் என்றும் அதற்கு பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார். பின்னர் அமைச்சர் தத்தார் அவர்கள் அதை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்த பின்னர் கேரளத்தைச் சேர்ந்த அமைச்சர் பதில் சொன்னார்கள். நம்முடைய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், திராவிட நாட்டை சேர்ந்தவர்கள், டெல்லியில் பாராளுமன்றத்தில் இருக்கின்றவர்கள் இந்தி தெரியாத காரணத்தால் பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். 1938-ல் நடந்த காங்கிரஸிலிருந்து இந்தியாவுக்கு ஒரு தேசிய மொழியாக இந்தி இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். ஆனால் பின்னர் அது முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்த பிறகு 14 மொழிகளையும் தேசிய மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள். இதன் பின்னால் 1946-ல் இந்தி மொழியை கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைத்து அந்த முயற்சியில் தோல்வியும் அடைந்தார்கள்.

மேலும் இந்த நேரத்தில் 1937-ல் நடந்த பல சம்பவங்களை மதிப்பிற்குரிய சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில்கூட, ஹிந்தியைப் புகுத்திய நேரத்தில் அதை எதிர்த்து திராவிட இயக்கத்தினர் பள்ளிகள் முன்பு மறியல் செய்து, பெரியார் அவர்களும், எங்கள் கட்சித் தலைவர் - அண்ணா அவர்களும் பல மாதங்கள் சிறைப்பட்டிருந்தார்கள். அப்போரில் வீர இந்துக்கள் தாளமுத்துவும், நடராஜனும் சிறையிலே இறக்க நேரிட்டது. அதனால் நாட்டிலே கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அப்போது ராஜாஜி அவர்கள் அதை உணரவில்லை, இப்போதுதான் இந்தியினால் ஏற்படும் கேடு அவருக்கு புரிகிறது. நாளைவில் அவர்களையே பாதிக்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. வங்காள கவர்னராக இருந்த போது ஹிந்தி தொல்லையாக விளங்கியதை ஞாபகத்திலே நினைத்துப் பார்த்து, இந்த ஹிந்தி வருவதால் தொல்லைதான் என்று இப்போது எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹிந்தி போர்க்கள் ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் அழிக்கப்பட்டது, ஆசைத்தம்பி அழித்தாரோ இல்லையோ என்று சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை கேட்டார். ஆசைத்தம்பி மட்டுமல்ல, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தவர் எல்லோருமே சேர்ந்து அழித்தார்கள். கோவிந்தசாமி அழித்தாரோ என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நானும் 1952-53-ல் அழித்தேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : 1949-க்குப் பிற்பாடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் திராவிடக் கழகத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறதா பாருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, இப்போது அவர்களே தொடர்பைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறார்கள்.

10th March 1958]

* SRI A. GOVINDASAMY : நான் பெருமையாகச் சொல்லுகிறேன் ஹிந்தியை நாங்கள் அழித்தோம். அதில் வெற்றி கண்டோம். முதலிலே ஹிந்தியிலே எழுதி, இரண்டாவது ஆங்கிலத்திலே எழுதி, மூன்றாவதாக தமிழிலே எழுதியிருந்தது. இன்றைய நிலைமை என்ன? நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ரயிலில் போவதில்லை போலிருக்கிறது, காரில் போகிறார்களோ என்னவோ, அவர் எம்ப்ரர் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ப் பார்த்துச் சொல்லட்டும். இன்றைய தினம் ஹிந்தி முதலில் பெறவில்லை. ஹிந்தி கீழே இரங்கிவிட்டது. இது எங்கள் போராட்டத்தின் “வெற்றி வெற்றி” என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நாங்கள் ஹிந்தியை அழிக்கப் போகிறோம். மொழி ஆர்வம் காரணமாக ஹிந்தியை அழிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லி ரயில் நிலையங்களில் உள்ள பெயர்ப்பலகைகளில் உள்ள ஹிந்திப் பெயரை அழியாமல் காப்பாற்ற எங்கள் பின்னால் கெரோவின் ஆய்லை எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் பூச்சென்று தாணத் திரும்ப அழிக்கும் நல்ல காரியத்தில் ஈடுபாடுடையவர்கள் சிலர். நாங்கள் எந்த இடத்தில் தாணப் பூசினோமோ அந்த இடங்களிலெல்லாம் தமிழிலேயிருப்பதைக் காங்கிரஸ்காரர் தார்க்கொண்டு அதைத் தார்கள். இது கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்களின் தலைமையில் நடந்ததோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. எதிர்வாதம் செய்பவர்கள் இன்றைக்கு அட்கியாளர்கள்தான் என்பதை இந்த நேரத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். எங்கள் போராட்டம் வீண் போகவில்லை. வெற்றி பெற்றோம். அதே மாதிரி 1950-ல் ஹிந்தியை ராஜ்யம் முழுவதற்கும் நிர்வாக மொழியாகத் திணிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். 1965-க்குப் பிறகு ஆங்கிலத்தை அறவே நீக்கி விட்டு, ஹிந்தியாக மாற்றிவிடவேண்டுமென்று முயற்சித்து வருகிறார்கள். 1965-க்குப் பிறகு ஆங்கிலம் இப்பொழுது இருக்கும் இடத்தில் ஹிந்தியைப் புகுத்தி அறவே ஹிந்தி புகுத்தவேண்டுமா என்பதற்கு இந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டு இப்போது விவாதத்தில் இருக்கிறது.

* * * * * ஹிந்தி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகப் புகுத்தப்படுகிறதோ. அவ்வளவுக்கவ்வளவு நாடு தண்டிக்கப்படும் என்று ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நேற்று கூட ராஜாஜி உலர்கள் டி.சி. இன்சை மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஹிந்தி வலுக் கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டால் நாட்டில் பிளவு ஏற்படும் என்று திட்டவாட்டமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்களுக்கும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக் கொள்கையில் ஒற்றுமை கிடையாது. பிரிவினைக் கொள்கையை எதிர்ப்பவர் ராஜாஜி. ஹிந்தி விஷயத்திலே மட்டுமே பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். ராஜகோபாலாச்சாரியாரும் ஹிந்தியை எதிர்க்கிறார். நாங்களும் ஹிந்தியை எதிர்க்கிறோம். அந்த விஷயத்தில் அந்தப் பெரிய மனிதர் மீது சந்தேகப்படும் தவறான முறையில் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். இன்றைக்கு நம் முன்னால் அவருடைய பட்டத்தை வைத்திருக்கிறோம். அதற்குக் கீழே “கிரேட் ஆர் ஹிஸ் ஹெட் அண்ட் ஹார்ட்” (Great are his head and heart) என்று எழுதியிருக்கிறது. அவருடைய அறிவுத் திறமை பெரியது. அவருடைய நேர்மை ஹிருதயம் பெரியது என்று பெருமையோடு எழுதிவிட்டு இன்றைக்கு அவர்களைச் சந்தேகிக்கும் முறையில் பேசுகிறார்கள்.

MR. SPEAKER : கனம் ஆதித்தன் பேசும்போது சொன்னேன். ராஜாஜி அவர்களின் பெயரை அனுவசியமாக இங்கே இழுக்காமல் பேசும்படி சொன்னேன். அதைத் திரும்பவும் சொல்லும்படியாக கனம் அங்கத்தினர் வைத்து விட்டார்.

SRI A. GOVINDASAMY : சபைத் தலைவர் அவர்களே! நீங்கள் சொன்ன நேரத்தில் நான் இங்கே இல்லை. கனம் வேதரத்தினம் பிள்ளை சொன்னதால் நான் இதைச் சொன்னேன். இனிமேல் சொல்லவில்லை.

இன்றைக்கு ஐப்பானில் ஆங்கிலத்தை இரண்டாவது மொழியாக வைத்துக்கொண்டு கற்றுவருகிறார்கள். வெள்ளைக்காரர்களையும், அமெரிக்கர்

[Sri A. Govindasamy]

[10th March 1958]

களையும் வெறுக்கிறவர்கள் ரஷ்யர்கள். ஆனால் இன்றைக்கு ரஷ்ய நாட்டிலே அதிகமாக ஆங்கிலத்தைப் போற்றிப் படிக்கிறார்கள். நாமும் போற்றிப் படிக்கிறோம் இதுவரையில். அமைச்சர் அவர்கள் தங்களுடைய முன்னுரையில் சொன்னார்கள். “ஆங்கிலம் படிப்பதால் சிந்தனை சக்தி குறையும்” என்று. அப்படி சிந்தனை சக்தி குறையும் என்று சொன்ன நேரத்தில் நான் கவலைப்பட்டேன். சிந்தனைத் தெளிவோடு பேசுகிற நிதி அமைச்சர், ஆங்கிலம் படித்து நல்ல வல்லுவராக இருக்கும் காரணத்தால் ஆங்கிலத்தில் பேசும்போது திறமையாகப் பேசுகிறார்கள். திறமையான வழக்கறிஞர் என்றெல்லாம் ஆங்கிலம் தெரிந்ததால் சொல்லப்படுவதால், அவர் சிந்தனை சக்தி குறையும் என்று சொன்ன நேரத்தில் நான் வருத்தப்பட்டேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் விளக்கம் சொன்னேன் திடீரென்று கல்லூரிகளில் போய்மட்டும் ஆங்கிலம் படிக்கும்போது பெரும் பாரமாகி விடும். அதனால் சிந்திக்கும் சக்தி சிதைந்து விடும். கல்லூரிகளில் போதனை மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கவேண்டுமானால், பள்ளிக்கூடங்களிலும் போதனை மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கவேண்டும். நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தபோதும் ஆங்கிலம்தான். இதைத் தவிர என்னுடைய தனிப்பட்ட அறிவுச் சிறப்பினால் அல்ல.

SRI A. GOVINDASAMY : ஆங்கிலத்தைப் படிப்பவர்கள் சிறந்த அறிஞர்களாக இருப்பார்களா என்று. பொருள் படச் சில வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்தில் அவைகளை நான் பொறுப்போடு எழுதி வைத்திருக்கிறேன். அதை இந்த நேரத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவிரும்புகிறேன். இன்றையதினம் அவருடைய குருவானவர் ஆங்கிலம் படித்தவர்—அறிவார் சிறந்தவர், ராஜ தந்திரி, உலக சாணக்கியர் என்றெல்லாம் போற்றப்படுபவர்—அந்த ராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள்.

SRI R. SRINIVASA IYER : On a point of information from my hon. friend, Sir . . .

MR. SPEAKER : I cannot allow any hon. member to rise on a point of information when another hon. Member is speaking. If he is rising to a point of order he may please mention it as point of order.

கனம் அங்கத்தினர் பேசி அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் 6 அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டும். திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியும் மெமோராண்டத்தைப் பற்றிப் பேசமாட்டேன் என்கிறார்கள். இன்னும் 5 நிமிடத்தில் முடிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMY : மெமோராண்டத்தின் முன்னறிக்கையிலே இருப்பதை எடுத்துச் சொல்வதற்காகத் நான் இதைமேல்லாம் பற்றிப் பேசினேன். இன்னும் ஐந்து நிமிடத்தில் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். சபைத் தலைவர் ஆணையை நான் ஒருபொழுதும் மீறமாட்டேன். அப்படித்தான் நான் இதுவரையிலும் நடந்திருக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : மிகவும் நன்றி.

SRI A. GOVINDASAMY : பொருளாதாரத் துறையில் அதிக நிபுணராக விளங்கிய ஸ்ரீ ஆர். கெ. ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் நன்றாக ஆங்கிலம் படித்தவர். இன்றையதினம் அவர் நம்மிடையே இல்லாவிட்டாலும், அவர் ஒரு பெரிய பொருளாதார நிபுணர் என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதைப் போலவே தான் அரசியல் நிபுணரான ஸர். ஸி. பி. ராஸ்வாமி அய்யரும், ஆட்சியாளர் கட்சியுடன் சேர்ந்த ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தி அய்யர் அவர்களும் என்பதைப் பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்கிறேன். Silver tongued orator என்று ஆங்கிலத்திலே வன்மையாகவும், தெளிவாகவும் பேசுபடியவர் என்ற

10th March 1958] [Sri A. Govindasamy]

பட்டம் அவருக்குக்கிடைத்தது. இன்றையதினம் கல்வித்துறையிலே இருக்கின்ற ஸ்ரீ ஏ. லட்சுமணசாமி முதலியாரும், ஸ்ரீ ஏ. ராமசாமி முதலியாரும் ஆங்கிலத்திலே சிறந்தவர்கள் என்று உலகம் பூராவும் ஒத்துக் கொள்கிறது. மற்ற நாட்டிலுள்ளவர்கள் கூட அவர்களைப் போற்றிப் புகழக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஆங்கிலம் வேண்டாம் என்ற வாத்தத்திற்காக, ஆங்கிலத்தைக் குறைகூறவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்பதைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன்.

அடுத்தபடியாக, சுபரீம் கோர்ட்டுகளில் ஹிந்திமொழி எதற்காக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை ஒரு தொடர்பு மொழியாக வைத்துக்கொள்ளலாமென்பதில் ஆட்சேபனை கிடையாது. திராவிட நாட்டிலே எந்த மொழி ஆட்சிமொழியாக இருக்குமென்று கேட்டார்கள். என்னுடைய திராவிட நாட்டிலே, தமிழ் பேசப்படுகின்ற பகுதிகளிலே தமிழும், தெலுங்கு பேசப்படுகின்ற பகுதிகளிலே தெலுங்கும், கன்னடம் பேசப்படுகின்ற பகுதிகளிலே கன்னடமும், மலையாளம் பேசப்படுகின்ற பகுதிகளிலே மலையாளமும் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும். தொடர்புமொழி ஆக ஆங்கிலம் இருக்கும். இதைப்பற்றித் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். திராவிட மொழியிலே எங்களுக்குப் பற்றுக்கிடையாது. ஆங்கிலத்திலே மோகம் இருக்கிறது என்று லீண்ட் பழி சுமத்தவேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தி என்னும் நதி ஓடிக்கொண்டு வருகின்றது, அப்படி வருகின்ற நதியை எப்படித் தடுப்பது என்ற வினாவை எழுப்பினார்கள். வெள்ளம் வருகின்ற அந்த நதியிலே அணைக்கட்டைக் கட்டி அதைத் தேவையான பகுதிகளுக்குத் திருப்பிவிடலாம். அந்த நதியை நாங்கள் “நச்சு” என்று கருதுகிறோம். அந்த நதியை இங்கே வரவிடமாட்டோம். பரய அனுமதிக்க மாட்டோம். இந்திக்கு எதிராக பெரிய அணிவகுப்புத் திரள்கின்றது என்பதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களே சொல்கிறார்கள். அகில இந்தியாவிலும் படை திரள்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்கள் கட்சியின் சார்பாக திரு. ஈ. வி. கே. சம்பத் அவர்கள் போய் இருக்கிறார்கள். கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய “குருஜியும்” போயிருக்கிறார்கள். பாரதத்தைப் பாருங்கள் என்று உதாரணம் காட்டினார்கள் நிதி அமைச்சர். அதே பாரதத்தைத்தான் நான் இப்பொழுது திருப்பிப் படிக்கிறேன். பாரதத்தின் எண்ணிக்கையில் சிறிதாக இருந்த ஐந்து பேர்கள் கொண்ட பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். எண்ணிக்கையில் அதிகமான கௌரவர்கள் தோல்வி அடைந்தார்கள். ஆகவே, உங்களுக்கு எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது என்பதற்காக நீங்கள் வெற்றி பெற முடியாது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறேன். புதிய கல்வி முறை திட்டம், தட்சிணப் பிரதேசம் போன்ற பிரச்சைகளில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் காட்டிவந்த ஆர்வம் என்ன ஆனது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். பதவிக்காக அவைகளைக் குழிதோண்டிப் புதைத்தவிட்டுத்தான் அவர் இங்கே வந்திருக்கிறார். அப்படி இந்தி வருமேயானால், ரத்தத்தை சிந்தி அதை எதிர்த்துப் போடுவோம். திரு. சுப்ரமணியம் அவர்களே அணிவகுத்து எதிரே வந்தாலும்கூட அவரை எதிர்த்துப் போராடுவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, மொழி 12-50 சம்பந்தமாக இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய அறிக்கை பிரத்யட்சக் கண்ணோட்டத்துடன் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். கடந்த 19-வது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தேசம், தேசியம் என்ற எண்ணம் உருவாகி, அது ஒரு லட்சியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 19-ம் நூற்றாண்டுவரை ஏற்பட்ட சச்சரவுகள், போராட்டங்களின் விளைவாக, ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு, தேசத்திற்கு ஒரு எல்லையை நிர்ணயித்து, அந்த லட்சியத்தின் அடிப்படையில், வழக்கத்தில் இருந்து வந்த மொழிகளில் சிந்தனையும், ஆற்றலும் உருவாகித் தொடர்ந்துவந்தது. கன்னியாகுமரி மாதல் காஷ்மீர் வரை 2,500 மைல் நீளம், 2,500 மைல் அகலமுள்ள இந்தப் பாரத தேசத்தைத் தங்கள் தேசம் என்று எண்ணுதவர்களுக்கும், 6,000 மைலுக்கு அப்பால் இருக்கக்கூடியவர்களின் குடை நிழலில்தான் நாம் செயலாற்றவேண்டுமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்கும் இந்த தேசமும்,

p.m.

[Sri M. S. Selvarajan]

[10th March 1958]

தேச மொழியும் புறம்பானதாக இருக்கலாம். நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, நமது சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் உருவாகும் வகையில், தேசத்தில் வழங்கி வந்த உயிருள்ள அத்தனை மொழிகளுக்கும் உறுதியான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உயிருள்ள மொழிகள் அத்தனைக்கும் தனித் தனியாக அரியணையில் அமரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு அறிஞரியாகத்தான், தேசிய மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழ், நமது அரசாங்க மொழியாக அலங்கரிக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் மாத்திரமில்லாமல் உயர்தரக் கல்லூரிகளிலும், கலாசாலைகளிலும், நுணுக்கமான தொழில் கற்றுக்கொள்வதற்கு உரிய விஷயங்களிலும் தமிழ் மொழி ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்ற நல்ல சிந்தனையோடு அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 10-வது வகுப்புக்குப் பிறகு மொழிகளைக் கற்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், கலாசாலைக் கல்வியின் முடிவுவரையிலும் நுணுக்கமான விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும் நாம் எண்ணுகிற எண்ணங்களுக்கு உகந்த முறையில் எந்த பாஷையில் அணுகினால், விஷயமாக நல்லவிதமாக, அதற்குரிய ஸ்சணங்களோடு, கருத்துக்களோடு புரிந்துகொள்ளமுடியும் என்கிற சிந்தனையோடுதான், கல்லூரிப்படிப்பிலும் தொழில் நுணுக்கப் படிப்புகளிலும் புரியக்கூடிய மொழியிலே புரிந்துகொள்வதற்கு இடம் அளிக்கவேண்டுமென்ற உறுதி நமது ராஜ்யத்தில் அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களுக்கு இருப்பது ஒரு நல்ல அறிஞர். நமது கருத்துக்களை எந்த மொழியில் சலபமாக எண்ணமுடியுமோ, அந்த மொழியிலே தெரிந்துகொள்வதுதான் நல்லது. எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் கூட போதும்மொழி தமிழாக இருக்கவேண்டுமென்ற உறுதிப்பாடு தெரிகிறது. தமிழுக்கு உறுதியான இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறபொழுது, தமிழைச் சார்ந்த மற்ற திராவிட மொழிகளான தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற இதர மொழிகளை சகோதரி மொழிகளாக பாவிக்கவேண்டுமென்கிறபொழுது தேசத்தில் வழங்கும் மற்ற மொழிகள் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சகோதர மொழிகள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. நமது தேசத்தில் வழங்குவரும் 14 அல்லது 15 மொழிகள், இன்று நேற்றல்ல, பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே முடிவு செய்யப்பட்ட விஷயமாகும். அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் வழங்கி வரும் மொழி ஆட்சிமொழியாக இயங்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் தொடர்பு மொழியாக எது இருக்க வேண்டும், எது இருப்பதற்குத் தகுந்தது என்ற பிரச்சினையே எல்லோரையும் கவர்ந்திருக்கிறது. ஆங்கிலமொழியானது, Greek, Roman முதலிய பாஷைகளிலிருந்தும் பிறமொழிகளிலிருந்தும் சிந்தித்துகளையும் சிதறினதுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வளர்ச்சிபெற்று வந்திருக்கிறது. அப்படி வளம் பெறுவதற்கு பல நூற்றாண்டுகளாயிருக்கிறது. ஆனால் கீழ் திசையில் உள்ள நாடுகள் சுதந்திரம்பெற்று, அங்கங்கே இருக்கக்கூடிய அரசியல் அமைப்புகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் பார்க்கும்பொழுது, நாம் எண்ணுகிற எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் வேறுதிசையில் நடமாடுவதைப் பார்க்கிறோம். பிரிட்டன் தனக்கு ஒரு அரசு வேண்டுமென்ற அளவுக்கு தான் சிந்தனை செலுத்திவருகிறது. ஆனால் நாம் என்னும் எண்ணங்கள் வேறு. நமது போக்கு வேறு. நமது லட்சியம் கூட வேறு இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு, இந்த தேசத்துக்கு உரிய அளவுக்கு, உலகத்தின் பெரிய மொழியாகிய ஆங்கிலத்தை, என் தடை செய்யவேண்டும்? தேசிய மொழியாக இருக்கக்கூடிய அத்தனை மொழிகளும் அமைப்பிலே சம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கொன்று பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எழுத்துக்கள் அதிகம் இல்லாத ஆங்கிலத்தை கற்றுக்கொள்வதற்கு கஷ்டமாக இருப்பதாக பலர் உணர்ந்து சொல்வதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். இனிமையாக இருந்தாலும், கவர்ச்சி உள்ள மொழியாக இருந்தாலும் கூட, தமிழ்மொழியாக கற்றுக்கொள்வதில் இருக்கும் கஷ்டம் இந்தி மொழியை கற்றுக்கொள்வதில் கிடையாது என்று ஆங்கிலேயரே சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதிக எழுத்துக்கள் கொண்ட காரணத்தால் இந்தியை கற்றுக்கொள்வதற்கு சலபமாக இருக்கிறது என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். நான் சிறியிலிருக்கும்போது என்னுடன் மலையாளிகள்,

10th March 1958] [Sri M. S. Selvarajan]

தெலுங்கர்கள், கன்னடியர்கள் முதலியவர்களும் இருந்தனர். இந்தி பாஷை கற்றுக்கொள்வதில் யாதொரு கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை என்று அவர்கள் சொன்னதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். மலையாளம், சென்னை ராஜ்யத்தைப்போலவே கல்வியில் முன்னுக்கு வந்துள்ளது. மற்றெல்லாப் பிரதேசங்களையும்கூட ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் தொகை அங்கே அதிகம். அதாவது 100-க்கு 40 பேர். அவர்களுக்கூட இந்தியை தொடர்பு மொழியாகக் கொள்ள ஆட்சேபனை இல்லை என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பின்னர் நாம் ஏன் எதிர்க்கவேண்டும்? என்னுடைய ஜில்லாவில், நெற்கட்டும் செவ்வல் என்ற கிராமத்தில் ராஜா என்கிற ஒரு அரிஜன மாணவன் இந்தியில் 100-க்கு 100 மார்க்குகள் வாங்கி, இந்தியை சலபமாக கற்றுக்கொண்டு நல்ல தேர்ச்சியும் அடைய முடியும் என்று காண்பித்திருக்கிறான். இந்திமொழி எந்த அளவுக்கு ராஜ்யத்தின் மொழியாக வரவேண்டும் என்ற அவசர உணர்ச்சியை நாம் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் நமது தேசியத்தை உருவாக்கியவர்கள் அதுதான் தேசிய பாஷையாக இருக்கமுடியும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். (இப்பொழுது உதவி சபாநாயகர் தலைமை வகித்தார்). மற்றெல்லா மொழிகளைவிட இந்தி கற்றுக்கொள்வதற்கு சலபமாக இருக்கும்போது அதை கற்றுக்கொள்ள என்ன தடை இருக்கிறது. இந்த பாஷை பிரச்சினையில் தேசத்துக்கு என்று ஒரு கொள்கையை அமைப்பதில் கௌஹாத்தி காங்கிரஸில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியால் எவ்வாறு தன் தீர்மானத்தை ஏற்கச் செய்யமுடிந்ததோ அதுபோன்று, இந்த சர்ச்சையான பிரச்சினையில் சென்னையின் யோசனை, புது யோசனையாக, நவீன யோசனையாக எல்லோரும் தேசம் முழுமையும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

இப்பொழுது இந்தியைப் படிப்பவர்களில் அறிவு நிறைந்த தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள். தமிழர்களுடைய அறிவு தலை சிறந்தது. அப்படியிருக்கும்போது இந்தி படிப்பதில் எந்தவிதமான தயக்கமும் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பது என்னுடைய பணிவான அபிப்பிராயம்.

ஆங்கிலத்தைப்பற்றி சில நாட்களுக்கு முன் வினோபாஜி குறிப்பாக “ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கும் பகுதியைவிட உலகம் பெரியது” என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். நல்ல கருத்தாங்கு ஆங்கிலம் தெரியாத பெரிய பெரிய நாடுகள் இருக்கின்றன. ஆங்கிலம் தெரியாத ஆட்சியாளர்கள் இருக்கின்றனர். ஆட்சி செய்வதற்கு ஆங்கிலம் அவசியம் என்று கருது முடியாது. “God save our Gracious king . . . . long to reign over us.” என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு ஆங்கிலம் இருந்தது.

ஆங்கிலம் தெரிந்து இருந்ததனால், ஆங்கிலேயர்களை விரட்டியடிக்க முடிந்தது; அப்படி இருக்கும்போது அது ஏன் நீடித்திருக்கக்கூடாது என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். காலில் தைத்த ஒரு முள்ளை எடுப்பதற்கு வேறொரு முள்ளை உபயோகப்படுத்துகிறோம் என்ற காரணத்தால் அந்த முள்ளை காலிலேயே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், மடியில் வைத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. நம் நாட்டின் பொது பாஷையில் சிந்தனை செலுத்தி, அதை உலக பாஷைகளில் ஒன்றாக செய்வதற்கு நாம் முயற்சிக்க வேண்டும் என்பது எனது பணிவான வேண்டுகோள்.

இந்திமொழியை கற்காத ஒரு குற்றத்தால், அதனுடைய நுணுக்கங்களுையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்ற குற்றத்திற்காக அரசாங்க உத்தியோகங்களிலும், மற்றும் பல துறைகளிலும், ஒதுக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு, பாதுகாப்பு தேடிக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். அரசாங்கம் இதற்கு தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், இந்த அபிப்பிராயத்தைத் தெரியமாகச் சொல்லி வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

[10th March 1958]

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : கனம் உதவி சபாநாயகர்

12-58
p.m.

அவர்களே, சபை முன்பு விவாதத்திற்கு இருக்கும் மொழிப் பிரச்சனை மிகப் பெரிய கஷ்டமான பிரச்சனையில் ஒன்று என்பதை நான் உணர் கிறேன். எளிதில் அவ்வளவு நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது கூட அல்ல. ஆகவே, நான் சொல்லப்படும் வார்த்தைகளில் கருத்து வேற்றுமை இருக்குமானால், தவறுகள் இருக்குமானால், திருத்திக் கொள்ளக்கூடியவன் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில் எனக்கு ஒன்று ஒன்றுதான் தோன்று கிறது. நாம் மொழிப் பிரச்சனையைப்பற்றி எதற்காகப் பேசுகிறோம் என்ற கேள்வியை கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். நாம் யார் ? இந்த மாகாண சட்ட சபையில் ஒரு வரம்புக்குள் உப்பட்டு இந்தப் பிரச்சனையை பேசுகிறோம் என்றால், நமக்கு ஒரு தேசம் இருக்கிறது. அது சுயராஜ்யம் அடைந்து 10 ஆண்டுகள் ஆகின்றன, இது ஒரு தனி தேசம். அதற்கு ஒரு சட்ட திட்டம் இருக்கிறது, அதற்கு எல்லாம் உப்பட்டு பேசுகின்றோம் என்பது சொல்லா மலே வெளிப்படையாக இருக்கிறது. இப்படி இருக்கின்றபொழுது, நாம் இந்தப் பிரச்சனையில் ஒரு இறுதியான முடிவு எடுக்கும்போது, முதலில் நாடு ஒன்றல்லவா என்பதை நிச்சயித்தக்கொள்ளவேண்டும்.

அப்படி இல்லாமல் ஏதோ ஒரு சாரார் சரியான காரணம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். மிகமிக முக்கியமான காரணம் என்று இதை வைத்துக்கொள்ளலாம். ஒன்று அல்லது இரண்டு நாடுகள்தான் பாஷை அடிப்படையில் பிரிந்திருக்கின்றன. ஜாதி, குலம், மொழி, பாஷை, ரத்தம், காற்று எல்லாம் வேறு, எங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒத்து வராது, உலகத்திலேயே நாங்கள் தனியாகத்தான் வாழ்வோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். உள்ளபடியே தென்னாடு என்று பேசுவதற்கு அவ் வளவு அவசியம் இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். இந்நாடு சுதந்திரம் பெற்று இந்தச் சபை அமைந்திருக்கிறது. உள்ளபடியே நாம் 200 வருஷங்கள் அடிமையாக இருந்தோம். பலர் உழைத்து சுதந்திரம் பெற் றோம். நம்மை நாமே ஆண்டுகொள்ளவேண்டும் என்றால் நம்முடைய மந்திரிகளே நமக்கு இருக்கவேண்டும் என்றும் வெள்ளைக்காரப் பிடி யிலிருந்து நாம் விடுதலை அடைந்தோம். அந்த நிலைமையில் அவர்கள் திராவிடம் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒருவரும் துரோகம் செய்யவில்லை. அவ்விதம் சுதந்திரத்தை அடைந்த இந்நாட்டிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டுமா அல்லது வேண்டாமா என்பதை யோசிக்க வேண்டும். இந்த தேசத்திற்கு ஒரு பொது மொழி அவசியம் வேண்டுமா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சனை. இந்நாட்டில் பல உறுப்புகளை அமைத்து அவைகளை நிர்வகிப்பதற்கு இப்படி ஜில்லாக்கள் என்றும் தாலுகாக்கள் என்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதேபோல்தான் இந்த மாகாணங்களையெல்லாம் ஏதோ சில காரணங்களால் பிராந்திய மொழிவாரியாக பின்னால் ராஜ் யங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஒன்றிரண்டு ராஜ்யங்கள் தனி மொழி வாரியாக அமைந்துவிட்டன. அந்தந்த இடங்களுக்கு மொழிகளை தோரமாகக்கொண்டு இது தனி தேசம் என்று பேசுவது சரியல்ல, அதை விட்டுவிடலாம். ஆனால் ஒரு ராஜ்யத்திற்கு ஒரு மொழி வேண்டும் என்றால் அது தாய் மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். விரிந்த மாகாணங்களிலெல்லாம் தலை மொழியிலேயே பிரதானமாகப் பற்று தல் வைத்து இந்த அரசாங்கம் நடப்பதற்கு. . . .

MR SPEAKER : Let the Hon. Member Sri Nagaraja Monigar please resume his seat. Now the Hon. Member Sri Govindasamy will make a statement.

SRI A. GOVINDASAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் பேசுகிறபோது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு செய்தியை நான் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். அவர் சொன்னதை நான் தவறுகப் புரிந்துகொண்ட காரணத்தால் இப்படி நிதானம் தவறி பேச வேண்டியதாயிற்று. பேசுகின்ற ஆத்திரத்தில் பொறுமை இழந்து

10th March 1958] [Sri A. Govindasamy]

அப்படிப் பேச்சுக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. என்னுடைய சட்டசபை அனுபவத்தில் இப்படி தவறுதலாக நான் பேசியதில்லை. அப்படிப் பேசியதற்கு நான் வருந்துகிறேன் என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இந்தத் திருத்தம் அவர் கொண்டு வந்ததற்கு கனம் ஆசைத்தம்பி காரணமாக இருந்ததற்கு அவருக்கு என் நன்றியைச் செலுத்துவது என் கடமையாக இருக்கிறது.

MR. SPEAKER : கனம் கோவிந்தசாமி சொன்ன பிரகாரம் அவர் வாபஸ் பெற்றுகொண்ட பாகத்தை அவருடைய பேச்சிலிருந்து “ எக்ஸ்பஞ்ச ” செய்யுமாறு இங்கிருந்து நான் உத்தரவு போடுகிறேன்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : இம்மாதிரி சபையில் ஒரு நல்ல நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டதற்கு சந்தோஷம். இப்படி ஒரேசமுக்கமாக வாழ்வோம் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

ராஜ்யங்களை நிறுவுவதற்காக ஏதோ ஒரு மொழி வேண்டுமென்று சொல்லும்போது இது தாய் மொழி, இதில் கலை அதிகம் இருக்கிறது, அதிலுள்ள மனம் மற்ற மொழிகளில் இல்லை என்று மிகப் பிரமாதமாகப் பேசப்படுகிறது. இதில் சுவை இருக்கிறது, இதில் கலை இருக்கிறது என்ற ரீதியில் தங்களுடைய பாஷையின் ருசியைப் பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். ஒவியம் நாடகம் முதலியவைகளை கலை முறையில் அமைத்துக்கொள்ளலாம். அதை மொழிப் பிரச்சனையில் விட்டுவிடலாம். நடைமுறையில் அரசியல் நடத்துவதற்கு அது சரியல்ல. அதை ஒரு சாதனமாக ஒரு ரீதியில்தான் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அது ஆங்கில பாஷையாக இருந்தாலும் அல்லது வேறு எந்த வெளி நாட்டு பாஷையாக இருந்தாலும் ஒரு பொது பாஷை வேண்டும் என்பதுதான் கருத்து. பாஷை வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அரசாங்க ரீதியில் பார்த்தால் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஒரு ஸ்திரமான பாஷை வேண்டுமென்று சொல்வது நிச்சயமாக நல்லது என்று எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதைப் பற்றி கவலை இல்லை. நாட்டிற்கு ஒரு பாஷை வேண்டும் என்று சொல்லும் போது தமிழ் நாட்டிற்கு தமிழ் மொழிதான் இருக்கிறது. மாகாண மொழி, தேசப்பற்றி, ரக்தப்பற்று என்று சொல்வதனால் இந்திய நாடு ஒன்று என்று நினைத்த சதந்தரம் வாங்கி இருக்கிறோம். அப்படி சதந்தரம் வாங்கிய ஒரு உப கண்டத்திற்கு ஒரு மொழி என்னுடைய மொழி என்று வேண்டுமா அல்லது வேண்டமா என்று பார்க்கவேண்டும். சகோதர மக்களுக்கு அது இந்தியாக இருந்தாலும் அல்லது வேறு ஏதாக இருந்தாலும் அதைப்பற்றி அக்கறை இல்லை. ஆனால் நமது நாட்டில் இப்பொழுது 100க்கு 42 பேர்கள் இந்திதான் பேசுகிறார்கள், மற்றவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு அந்நிய மொழியைப் பேசவில்லை. எதிர் கட்சியிலுள்ள பலர் இதை உணர்ந்திருப்பார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். தனித்தனியாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி அந்த பொது மொழி எப்படி இருக்கலாம் என்று யோசித்து 42 சத விதிகமுள்ள பேச்சுக்கூடிய மொழியை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு கட்டினார்கள். ஏற்கெனவே இந்தி வேண்டும் என்று சொல்லியவர்கள் அவரை யார் நம்பாவிட்டாலும் அவர்தான் சுயராஜ்யம் வாங்கித் தந்தார். அவரும் மற்ற அறிவானிகளும் நாட்டில் சேர்ந்து இந்த இந்தி தான் தேசிய மொழி என்று வகுத்தார்கள். அவர் திறமையும் வாய்ந்தவர்தான். என்னுடைய தொகுதிக்கு அடுத்த தொகுதியில் பிறந்தவர். என்னுடைய ஹில்லாவரி என்ற பெருமைகொள்ள வேண்டியவர். நான் 1946 முதல் 1952 வரையில் ஒருரைச் சேர்ந்த அங்கத்தினராக இருந்தேன். அவர் எத்தனையோ நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார். அவரிடம் ஏதாவது தாழ்மை இருந்தால் அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. அடாமிக் கூடாது என்று எழுதிய அவருடைய கட்டுரை மகத்தானது, அது

[Sri S. Nagaraja Monigar]

[10th March 1958]

எந்தக் காலத்திற்கும் எல்லோராலும் போற்றக்கூடியது. அப்படி அவர் எழுப்பிய கோபுரமானது காலாகாலத்திற்கு நிற்கக்கூடிய கோபுரம். ஒரு சமயத்தில் பாகிஸ்தான் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று காரியக் கமிட்டியில் சொன்னார். அவர் அந்த சமயம் சில பிரச்சனைகளை நாட்டிற்கு அளிக்காமல் இருந்திருந்தால் காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் வேறு ஏதாவது ஒருவிதமான முடிவை எடுத்திருப்பார்கள். லட்சக் கணக்கானவர்களை பலியிட்டு ரத்த வெள்ளத்திற்கு நாட்டை உள்ளாக்கித் தான் சுதந்தரம் அடைய வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருக்கக்கூடும். இன்னும் பல வருஷங்கள் பொறுத்து சுயராஜ்யம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம் என்று கூட முடிவு செய்திருக்கலாம். பிராக் சுயராஜ்யம் கிடைத்த பிறகு என்ன நடந்தது. பாகிஸ்தான் பிராவினையானவுடன் என்ன நடந்தது? அப்படிப்பட்டவரை உங்களுடைய சி. ஆர்., உச்சத் தலைவர் என்று சொல்லுகிறார்கள். அறிவில் சாணக்கியனை ஒத்தவர், அவரே இந்த வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர் எங்களுடைய தலைவர்தான், அது வாஸ்தவம்தான். அவரே கெடுதல் செய்தால் அவரை நாங்கள் கண்டிக்காமல் இருந்ததில்லை. திருப்பரங்குன்ற மகாநாட்டில் அவரைக் கண்டித்தோமா இல்லையா, அவரையும் விட்டுவிடவில்லை. இப்பொழுதும் அப்படி இல்லை. இப்பொழுது ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லி இந்தக் கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் கிளப்பிக்கொண்டிருக்கிறார். மாளவியாலைப்போல் காயகல்ப சிகிச்சை செய்து கொண்டாரோ என்னமோ தெரியவில்லை. அந்த அளவில் வேகமாக வேலை செய்து கொண்டு வருகிறார். கல்கத்தாவில் மகாநாடு கூட்டியிருக்கிறார். ஆனால் மொழி விஷயமாக அவருக்கு ஒரு பயம் வந்துவிட்டது. தமிழ் நாடு பிரிந்து விடப்போகிறது என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. அப்படிப் பிரிந்து போனால் போகட்டும். அந்த நாட்டில் நாங்கள் எல்லோரும் இருக்கப் போவதில்லையா. இத்தனை மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களும் சும்மா இருந்து எங்கள் கொள்கைகளை விட்டுவிடுவோமா? எங்களுடைய சிந்தனையை விலைக்கு விற்றுவிடுவோமா? அவா சொல்வது நல்ல காரியமாக இருக்கலாம். கனம் ஸ்ரீநிவாசய்யர் கூட “தன் கையில் அதிகாரம் இருந்தபோது கனம் சி. ஆர். என்ன செய்தார்” என்று கேட்டார். அது சரியான கேள்விதான். ஆனால் அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்றால், இன்றைக்கு அவர் நன்மை செய்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். தமிழ் பாஷை ஒரு கலை இனம் என்று சொல்லி அப்படிச் செய்துக்கூடாது. சமயத்திற்கு அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் பயன் வரும் என்று நினைக்கிறார்கள். இதற்கு முன் “உச்சிக்குடும்பி ஒழிக” என்று சொன்னார்கள், அதை அவர் இப்பொழுது மறந்துவிட்டார். அவரை இப்பொழுது சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதில் ரொம்பவும் சந்தோஷம். அவர் ஒரு சாணக்கியர் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள் போலும். அவரை நம்பினால் அவர் இவர்களை நட்பாற்றில் விட்டு விட்டு போய்விடுவார். அவரை நம்பி உங்களுடைய கரையேற முடியாது. அவர் உங்களுடைய பெரியாருடன் சேர்ந்து இந்த மொழி விஷயமாக எவ்வளவு தூரம் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தாரோ அதைத்தான் சென்னை அரசாங்கம் இப்பொழுது செய்திருக்கிறது. உங்களையே கேட்டுக்கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்து அறிக்கையை தயாரித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த ஏகோபித்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும் என்று கல்வி மந்திரி சொல்லுகிறார். கண்டிப்பாக அது நிறைவேறும். அதே நம்பிக்கையுடன் தான் பத்து வருஷமாக காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அதே நம்பிக்கையுடன்தான் இந்த இருபது வருஷங்களாக சுதந்தர பாதையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஏதோ விதை முளைக்காது என்று சொன்னால் அதை ஒத்துக்கொள்ளமுடியாது. முஸ்லிம் நண்பர்கள் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி கோபித்துக்கொண்டாலும் கோபித்துக்கொள்ளட்டும். லீக் ஜாதி என்று பெயரை சொன்ன மாத்திரத்திலேயே இந்த நாடு என்ன கதி ஆயிற்று, சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

10th March 1958] [Sri S. Nagaraja Monigar]

தூண்டிவிடலாம் ஒரு நிமிஷத்திலே. அந்தந்த ராஜ்யத்திற்கு அந்த ராஜ்யத்தினுடைய மொழி வேண்டும். வங்காளத்திற்கு வங்காள மொழி வேண்டும். தமிழ் நாட்டிற்கு தமிழ் மொழி வேண்டும் என்று நமக்கு எவ்வளவு பற்றுதலாக இருக்கிறதோ அம்மாதிரி தேசத்திற்கு பற்றுதலாக ஒரு பொது மொழி இருந்தாகவேண்டும், அது இந்தி அல்லவா என்பது கேள்வி. தமிழ் நாட்டில் கஷ்டமில்லாமல் அதைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பது அடுத்த கேள்வியல்லவா என்று கேட்கிறேன்.

போக, ஆங்கிலத்தை திடீரென்று மாற்றிவிட முடியாது. “டிராண்லிஷன் பிரியட்” ரொம்பவும் அவசியம். நாம் முன்னேறவில்லையே, முன்னேற்றம் காணவில்லையே என்று ஒவ்வொரு பட்ஜெட் விவாதத்தின் போதும் பேசுகிறார்கள். மிகவும் கீழ்த்தட்டில் இருக்கும் நாட்டில் எவ்வளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டாலும் அது தெரியவில்லை, வாஸ்தவம்தான். “டிராண்லிஷன் பிரியடிஸ்” மாய மந்திரத்தினால் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாத சாஸ்திரத்தினாலேயோ, சாஸ்திரிகளுடைய மந்திரத்தினாலேயோ கூட ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. மந்திரத்தில் மாங்காய் விழாது. ஆகவே, இடைக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொள்ளுவதற்கும் வழி செய்திருக்கிறார்கள்.

(Deputy Speaker in the Chair).

இனி இதைப்பற்றி அதிகம் பேசாமல், இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டன, அவைகளைப்பற்றி மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்திய அரசாங்கத்திற்கு அடிபணிந்து நடக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள் நாம் எல்லோரும் இந்த சட்டசபை அங்கத்தினர்களாக வந்தபொழுதே இந்திய யூனியனுக்கு விசுவாசமாக இருப்பதாக பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் ஆகவே அதில் ஒன்றும் தப்பு கிடையாது.

திராவிட நாடு பற்றி சொன்னார்கள். சந்தோஷம். அதற்கு எது வரையில் எல்லை? அதற்கு மொழியை ஆங்கிலமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லுவது அவ்வளவு பொருத்தமாகாது. தமிழ் குடைய கலை என்று சொல்லிக்கொண்டு கிராப்ஸ் விடாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உச்சிக்குடுமி வைத்துக்கொள்ளுவது தமிழ் பண்பல்ல என்று உச்சிக்குடுமியை விட்டுவிட்டு நிறைந்த குடுமி வைத்துக் கொண்டார்கள். அது போயிற்று. இம்மாதிரி தேவைக்குத் தகுந்தபடி வேண்டியதை ஒத்துக்கொள்ளுவது, வேண்டாததை தள்ளிவிடுவது என்பது சகப்பாது. கௌபினத்தை உதாரணமாகச் சொன்னார்கள். சக் குக்கு தமிழிலே என்ன அர்த்தம் என்று பார்க்கட்டும். வார்த்தையில் என்ன இருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் பேசுவதில் சுகமில்லை. காங்கிரஸ் காரர்கள் திட்டமிட்டதுதான் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஆந்திரநாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, கேரள காங்கிரஸ் கமிட்டி என்று அமைத்து சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னாலேயே மொழியின் பெயரால் இந்த நாடு வளரவேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். சற்று எண்ணிப்பார்ப்போமானால் ஒரேகாலத்தில் எல்லா நன்மைகளையும் அடையவேண்டுமென்று மக்கள் எண்ணுவது சசஜம் என்றும், ஆனால் அது நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை என்பதும் தெளிவாகத் தெரியும். கிடைத்ததை சரியாக உபயோகித்து பயனடையவேண்டியதுதான் சரி. சிலர் இந்தக் கருத்துக்களை சரியாக புரிந்துகொள்ளாமல் மொழிவழியே ராஜ்யங்களைப் பிரிப்பதற்கு தயங்கியவர்களும் உண்டு. பொட்டி ஸ்ரீராமலு அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்ததாலும், தமிழ் மக்களில் சிலர் தமிழ் நாடு வேண்டுமென்று கூச்சல்போட்டு கத்தியதாலும் மத்திய சர்க்கார் சென்னை யின் பிரிவினைக்கு இணங்கவேண்டியதாயிற்று. பொட்டி ஸ்ரீராமலு அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இல்லாமல் இருந்திருந்தால், ஆந்திர நாடு பிரிந்திருக்கப் போவதில்லை. எல்லாம் ஒன்றாக இருந்திருக்கும். சுயராஜ்யம் கிடைப்பதற்கு முன்னமேயே பெரியார் அவர்கள் திராவிட நாடு வேண்டுமென்று அஸ்திவாரம் போட்டிருந்தும், கிடைக்கவில்லை. அதற்குப் பிறகு நாங்கள் போட்ட விதத்தான் முடித்து, காய்த்து பழுத்து அந்தப்

[Sri S. Nagaraja Monigar] [10th March 1958]

பழத்தை, பலனை நாங்கரும் சாப்பிடுகிறோம். நீங்களும் சாப்பிடுகிறீர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் அங்கத்தினர் தமிழ் அகராதியைப் பார்த்துச்சொன்னாரா அல்லது ஆங்கில அகராதியைப் பார்த்துச் சொன்னாரா என்பது தெரியவில்லை.

* **SRIMATHI P. K. R. LAKSHMIKANTHAM :** சட்டமன்றத் துணைத்தலைவர் அவர்களே, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த யாதாஸ்தை நான் முழுமனதுடன் வரவேற்கிறேன். அரசாங்க மொழிக் கமிஷன் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு பல பரிசீலனைகள் செய்தபிறகு, அவர்கள் தீர்ப்பு கூறியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்ப்புகளில் சிலவற்றை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, சிலவைகள் திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற ஒரு உயரிய நோக்கத்துடன் இந்த யாதாஸ்தை தயாரிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நமது தமிழ் நாட்டில் இனி வரப்போகின்ற சந்ததிகள் எப்படி இருக்கவேண்டும், எப்படி நமது தமிழ் நாட்டிலே நமது தாய்மொழி அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற விஷயங்களை மிக நுண்ணிப்பாக கவனித்து பரிசீலனை செய்துதான் இந்த யாதாஸ்தை தயாரித்து இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். பல்கலைக் கழகம் ஆங்கிலம் கல்லூரியில் போதனை மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று தீவிரமாக நினைக்கும்காலையில் கூட, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கல்லூரிகளிலே தமிழ்தான் போதனை மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதை இவ்வளவு ஆட்சேபனைக்கிடையிலும் கூறியிருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய தைரியத்தை பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், ஆங்கிலத்திலே பயிற்சி பெற்று, ஆங்கிலத்திலே வளர்ச்சி அடைந்தவர்கள் பலர் ஆங்கிலத்தினால்தான் நாம் வளர்ச்சி அடையமுடியும் என்ற ஒரு கண்ணோட்டத்தான் இப்பொழுதும் இருப்பதினால், நமது நிதி அமைச்சர்களின் வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அவர்கள் பெரிய அறிவாளிகள் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களும் பல பிரச்சனைகளை பரிசீலனை செய்தபிறகுதான் இந்த வாதத்தை கிளப்பியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று ஒரு பண்பாடு தாலும், ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியானது அது எவ்வளவு கையாளப்படுகின்றதோ அதைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கும், அப்பொழுதுதான் அது முன்னேற்றம் அடையமுடியும் என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் நான் போகப்போக சரியாக வந்துவரும் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலம் விஞ்ஞானத்தில் மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறது, ஆங்கில மொழியினால்தான் நாம் நாகரீகம் பெற்றிருக்கிறோம், ஆங்கில மொழியினால்தான் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறோம் என்ற ஒரு பண்பாடு இருக்கிறது நமது நாட்டில். அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் கொண்டவர்கள், கொள்கையுடையவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள். எனவேதான் இன்று ஆங்கிலம்தான் போதனமொழியாக இருக்கவேண்டும் கல்லூரிகளில் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. ஆம், கல்லூரியில் போதனை மொழியாக வருவதற்கு ஏற்ற அளவு நமது தமிழ் இன்னும் வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டாலும்கூட, அதை நாம் தமிழ் மொழியிலேயே நடத்த முற்படுவோமானால், அதற்குரிய ஒரு இடம் பெறுவதற்கு அதிக நான் செல்லாது என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். எனவே நமது நிதி அமைச்சர் கூறியபடி இரண்டு விஷயங்களை நாம் முடிவு கட்டவேண்டும், கல்லூரியில் போதனமொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்றால், அதற்கேற்ப உயர்தர கலாசாலைகளிலும் ஆங்கிலம்தான் போதனமொழியாக இருக்கவேண்டும். மேலும், எலிமெண்டரி பாடசாலைகளிலும் அந்த மொழியிலேயே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் ஆங்கிலம் கல்லூரிகளிலும் நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற

10th March 1958] [Srimathi P. K. R. Lakshmikantham]

முடியும். ஆனால், இன்றுள்ள திட்டத்தின்படி 5-வது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு உயர்தரக் கலாசாலைகளில் தமிழைப் போதனமொழியாகக் கொண்டுவரப் போகிறோம். உயர்தரக் கலாசாலைகளில் தமிழைப் போதன மொழியாகக் கொண்டுவந்துவிட்டு கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தை போதனமொழியாக வைத்துக்கொண்டால், அப்போது கல்லூரிகளில் ஆங்கில பாஷையைப் போதிப்பதா அல்லது விஷயங்களைப் போதிப்பதா என்ற பிரச்சனை தோன்றிவிடும். ஆகையால் போதனமொழி எல்லா இடங்களில் ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய உயர்ந்த கருத்தானது இப்போது நமக்குக் கொஞ்சம் கசப்பாகத்தான் தோன்றும். ஏனென்றால், இப்போது நாம் ஆங்கில பாஷையில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால், கல்லூரிகளில் தமிழ் போதனமொழியாக வந்துவிட்டால், மாணவர்கள் கல்வியில் உயர்ந்த தேர்ச்சியைப் பெறமுடியுமா என்ற சந்தேகம் நமக்குத் தோன்றுகிறது. பல பெரியவர்களும் அறிஞர்களும் கூட இந்த சந்தேகத்தைக் கிளப்பி யிருக்கிறார்கள். இருப்பினும், கீழ் வகுப்புகளில் எந்த மொழி போதன மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதோ அந்த மொழியே கல்லூரிகளில் போதனமொழியாக இருந்தால்தான், மாணவர்களுடைய தேர்ச்சியும், அறிவும், ஆற்றலும் வளரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை என்பதா என் கருத்து. இந்த உயர்ந்த கருத்தை கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பலதரப்பட்ட வேறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்டவர்கள் மத்தியிலும் தெரியமாகத் தெரி வித்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

மேலும், இந்த யாதாஸ்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் அதிக மான வாத்தத்திற்குரிய விஷயம் ஒன்றுதான். அந்த ஒன்றைத்தவிர மற்ற யாவும் எல்லாக் கட்சியினராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஹிந்தி மொழியானது நம் நாட்டின் பொது மொழியாக (தேசிய மொழியாக) இருக்கவேண்டுமென்பது நம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட விஷயம். அதை ஒரு சிலர்தான் மறுக்கிறார்கள். ஹிந்தியை 8-வது வகுப்பிலிருந்து கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தியை நாம் பொது மொழியாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தடைகள் இல்லாதபடி இந்த ஏற்பாடு செய்யும். அந்த வகுப்பிலிருந்து ஹிந்தி போதிக்கப்பட்டால் ஹிந்தியில் ஓரளவு பேசத் தெரியும் அளவிற்கு பிள்ளைகள் தேர்ச்சிபெற முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழி சம்பந்தமாக யாதாஸ்தில் கண்டுள்ள தீர்மானம் வாத்தத்திற்குரியது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். “ஹிந்தி பாஷை பொது பாஷையாக இருக்கலாம். ஆனால் அது மத்திய அரசாங்க பாஷையாக இருக்கக்கூடாது” என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தின் பாஷையும் மத்திய அரசாங்கத்தின் எல்லா அலுவலகங்களின் பாஷையும் ஆங்கிலமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள்; இதுபற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால், கனம் நிதி அமைச்சர் இந்தக் கருத்தையும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தான் நாம் சொல்லவேண்டும். ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் மத்திய அரசாங்க மொழிகளாக இருக்கட்டும் என்றுதான் அவர் சொல்கிறாரெய்யோமிய, ஆங்கிலம் வேண்டாமென்றும் ஹிந்தி மாத்திரம் தான் வேண்டுமென்றும் அவர் சொல்லவில்லை. எந்த ஒரு காலவரையறையும் குறிப்பிடாமல், ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து மத்திய அரசாங்க மொழியாக இருக்கட்டும் என்றும், ஹிந்தியும் மத்திய அரசாங்க மொழியாக இருக்கட்டும் என்றும் கூறுவது ரொம்பவும் சரியானது. மத்திய அரசாங்கத்துடன் கடிதப்போக்கவரத்து நடத்துவதைப் பொறுத்தவரையில், ஹிந்தி தெரிந்தவர்கள் ஹிந்தியை உபயோகிக்கலாம் என்றும், ஹிந்தி தெரியாதவர்கள் ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்கலாம் என்றும் கூறுவது மிகவும் சரியானது. இந்த ஏற்பாடு யாருக்கும் பாதகமானதாக இல்லை. ஆகையால் இந்த நிலையை எல்லோரும் அங்கீகரிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

DISCUSSION ON THE MEMORANDUM SUBMITTED BY THE
GOVERNMENT OF MADRAS ON THE REPORT OF
THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION

[Srimathi P. K. R. Lakshmikantham] [10th March 1958]

ஹைக்கோர்ட்டுகளில் அந்த அந்தப் பிராந்திய மொழி இருக்கவேண்டுமென்று யாதாஸ்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சப்ரீம் கோர்ட்டில் மாத்திரம் ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் இருக்கவேண்டுமென்ற நடுநிலைக்கொள்கை யாதாஸ்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் போற்றத்தக்கது என்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்த யாதாஸ்தில் உயர்ந்த கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. நம் தமிழ் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்பதையும், தமிழ் மக்கள் கல்வியின் ஒவ்வொரு துறையிலும் நன்றாகத் தேர்ச்சிபெற்று, முன்னேறவேண்டும் என்பதையும் கருத்திற்கொண்டு பல நுணுக்கமான பிரச்சனைகள் ஆராயப்பட்டு, நல்ல தீர்வுகள் காணப்பட்டு, நல்ல கருத்துக்கள் யாதாஸ்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இதைப்பற்றி நாம் எல்லோருமே பெருமைப்படவேண்டும். கனம் கல்வி அமைச்சர் முதலில் ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். அதாவது, நமக்கு தாய்மொழியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பரிச்சயம் ஏற்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவுதான் நம் சிந்தனை சக்தி வளரும் என்று குறிப்பிட்டார். சிந்தனை சக்தி உடையவர்களுக்கு புதிய புதிய உயர்ந்த கருத்துகள் தோன்றும். அப்படிக்கருத்துக்கள் தோன்றினால் நல்ல நூல்கள் வெளிவரும். உயர்ந்த கருத்துக்கள் நிறைந்த ஆங்கில நூல்கள் நம் நாட்டு மக்களால் எழுதப்படாததற்குத் காரணம், ஆங்கிலம் அன்னிய பாஷையாக இருப்பதுதான் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். இது உண்மையானது. உதாரணமாக, என் தாய் பாஷையாகிய ஸௌராஷ்டிர பாஷையில் நான் எவ்வளவு சிந்தனை செய்யமுடிகிறதோ அவ்வளவு சிந்தனை தமிழில் செய்ய என்னால் முடியவில்லை. தமிழில் நன்றாகப் பேசுவதற்கு நான் எவ்வளவு முயன்றாலும் தமிழில் நான் நன்றாகப் பேச முடியவில்லை. காரணம், சிறிய வயதிலிருந்தே, எனக்கு ஸௌராஷ்டிர மொழியில் ஏற்பட்ட அளவிற்கு தமிழில் ஏற்படவில்லை. அதேபோல நம் நாட்டில் ஆங்கிலத்தில் எவ்வளவோ உயர்ந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கும் கூட, அந்த மொழியின் மூலம் அவர்களுக்கு உயர்ந்த கருத்துக்கள் அதிகம் தோன்றுவதில்லை. ஆகையால்தான் அவர்கள் சிறந்த கருத்துக்களை சொந்தமாகத் தெரிவிக்க முடிவதில்லை. தமிழ் பாஷை இப்போது விஞ்ஞானம், சரித்திரம் முதலிய துறைகளைப் பொறுத்தவரையில் போதிய வளர்ச்சி பெறாததாக இருந்தாலும், அதை கல்வித் துறையில் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்துவிட்டால், நாளடைவில் அது வளர்ந்து அந்த இடத்திற்குத் தகுதியுடையதாகிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த உயர்ந்த கருத்தை கனம் கல்வி அமைச்சர் பலருடைய எதிர்ப்பிற்கு மிடையே தெரிவித்திருப்பது, மிகவும் போற்றத்தக்கது. இதுகுறித்து நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படவேண்டும். உயர்ந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இந்த யாதாஸ்தை மன்மார ஆதரித்து, என் உரையைப் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory rules, orders and notifications.

71. Notification issued with G.O. No. 4585, Revenue, dated 12th December 1957 exempting certain varieties of cloth (other than cloth woven on handlooms), sugar, raw tobacco and varieties of manufactured tobacco from payment of sales tax. [Laid on the Table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939]